XXVII. évfolyam, 46. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. november 18.

Ludas Matyi

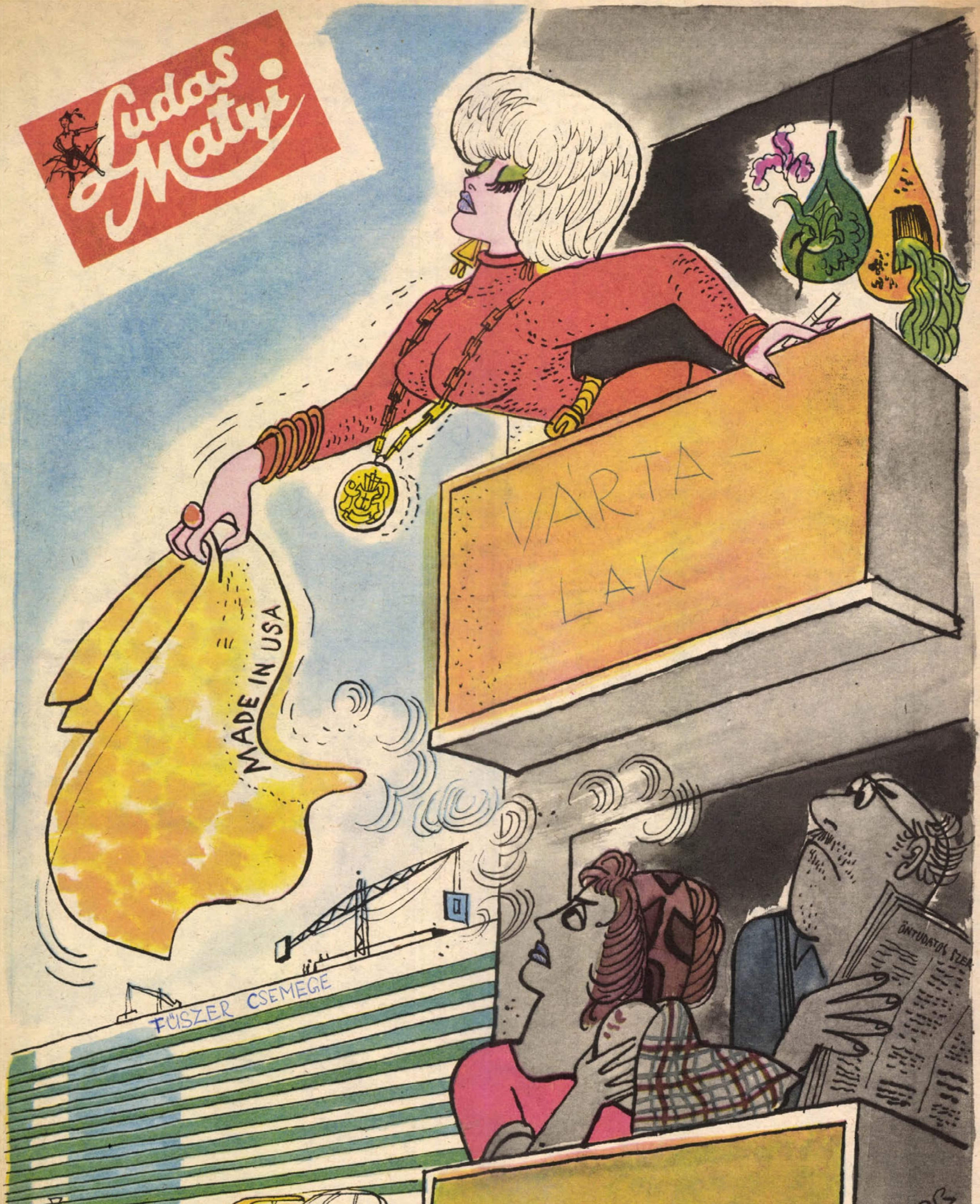
VÁRTA-LAK
MADE IN USA
FŰSZER CSEMEGE
ÖNTUDATOS SZER
SZ

Szűr-Szabó József rajza

RONGYRÁZÁS

KEDVES LUDAS!

A NAGY KÍSÉRLET

A hajdanvolt, legendás időkben, állítólag, több jeles férfiúnak sikerült vizet fakasztania a kősziklából. Így volt-e valóban, nem tudom, nem voltam ott.

Hiteles tanuként tudok viszont beszámolni egy ennél sokkal nagyobb horderejű kísérletről. Több jeles pesti intézmény, közös össze nem fogással, most azon fáradozik, hogy megpróbáljon egy papírhalmazból vizet fakasztani.

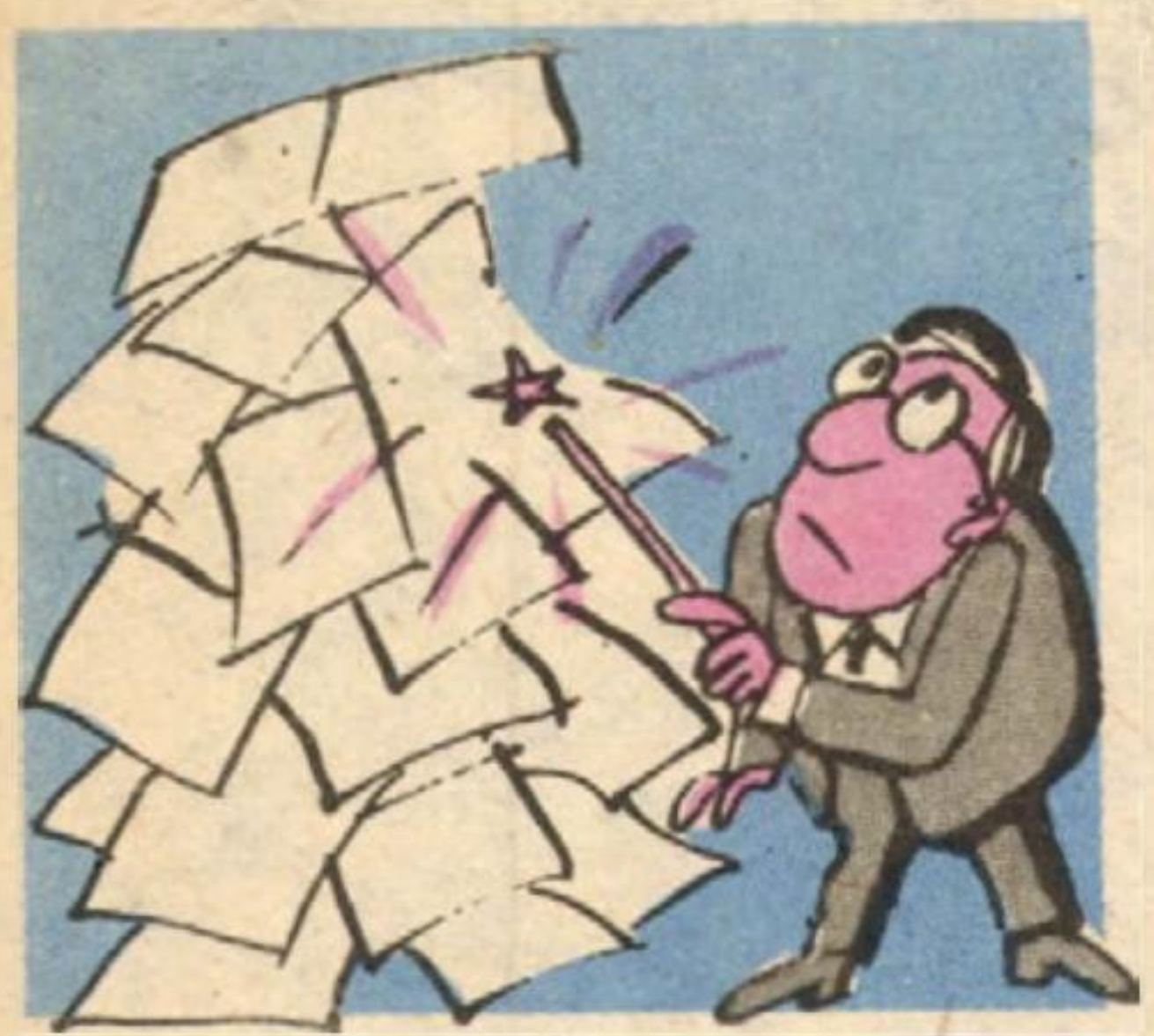

A kísérleti nyúl szerepét a VI. kerületi, Bajcsy-Zsilinszky út 17-es számú, műemlék jellegű ház tölti be, ahol a felső emeletek lakásaiban húsvét óta nem folyik a víz a csapokból. (Ismerős a téma, kedves olvasó? Valóban, öt héttel ezelőtt már néhány sorban megpendítettük. Mivel azóta az ügyben semmi eredmény nincs, érdemesnek tartjuk újból szóba hozni.)

A nagyszabású kísérlet résztvevői: az I. kerületi IKV Műemléki Osztálya, az V. és a VI. kerületi tanács, a generálkivitelezést végző (illetve: nem végző) Fővárosi 2. számú Építőipari Vállalat, valamint a Vízművek. Fenti cégek lankadatlan szorgalommal átírogatnak egymásnak, a fenti ház vízgondjainak megoldása érdekében. Ez az irattenger műfajilag nagyon változatos, van benne kötbérigény bejelentés, utasítás, felszólítás, kérelmezés, nyilatkozat, minden az égvilágon, ami csak szemszájnak ingere. Éppen csak víz nem akar fakadni ebből a gyönyörűséges papírkazalból. Hét hónappal ezelőtt volt húsvét, azóta adminisztrálják egyfolytában a *vízhálózat* megjavításának ügyét. Míg az adminisztrációval nem végeztek, addig a műszaki munkálatokhoz hozzá sem foghatnak.

Így aztán a vízcsapok továbbra is csak hörögnek a lakásokban.

(r. b.)

KRÉTASZÜNET

Évek óta rossz az iskolai kréta minősége. Köves, karcolja a táblát, írás közben megugrik. Évek óta emlegetjük azt, aki a silány minőségű kréta előállításáért felelős. Most megváltozott a helyzet: környékünkön már hetek óta lehetetlen egyetlen darab krétát beszerezni. Az ÁPISZ-boltok vezetői azzal bíztatnak, hogy kár a fáradozásért, a kréta országosan hiánycikk, és hogy meddig, az teljesen bizonytalan.

Lehet, hogy az iskolák kapujára a régi „Szénszünet" helyett a jövőben „Krétaszünet" feliratú táblát kell kitenni?

Grausmann Ferenc tanár,
Szokolya

OLAJRA LÉPETT AZ OLAJ?

Községünkben két élelmiszerbolt van, de egyikben sem lehet étolajat kapni, már hónapok óta. Hiába keresünk étolajat a szomszédos községekben: Kemencén, Vámosmikolán, ott sincs. Kénytelenek vagyunk állandóan Pestről hozatni. Ez viszont túl körülményes és fáradságos! Egy kicsit jobb szervezéssel, azt hiszem, könnyen meg lehetne oldani ezt a gondunkat!

Lévai Ernő Bernecebaráti

„EZ AZ A HÁZ, AHOL ÁLL AZ IDŐ..."

A Bajcsy-Zsilinszky út és a Lengyel utca találkozásánál magasodó házban halomba tornyosultak a gondok és a panaszok.

Február elején felújítási munkálatokat végeztek. Elvitték a fürdőszobákból a vízhengereket és helyettük villanybojlereket szereltek be, amelyek tetszetősek ugyan, de *nem működnek.*

A lift és az emeleti közvilágítás többnyire *szünetel.* Zseblámpával, öngyújtóval felszerelve botorkálnak a lépcsőkön a ház lakói.

A ház kapuját több mint egy esztendeje nem zárták be, mert azóta *rossz a zár.* Mindez a nagyfokú közbiztonságot dicséri.

A negyedik emeleten *beáznak a lakások.* Igaz, csak akkor, ha esik az eső, vagy hull a hó.

A lépcsőházban — nagyon szabálytalanul — tüzelőt tárolnak, mert a házban levő vállalatok *kisajátították* a pincéket.

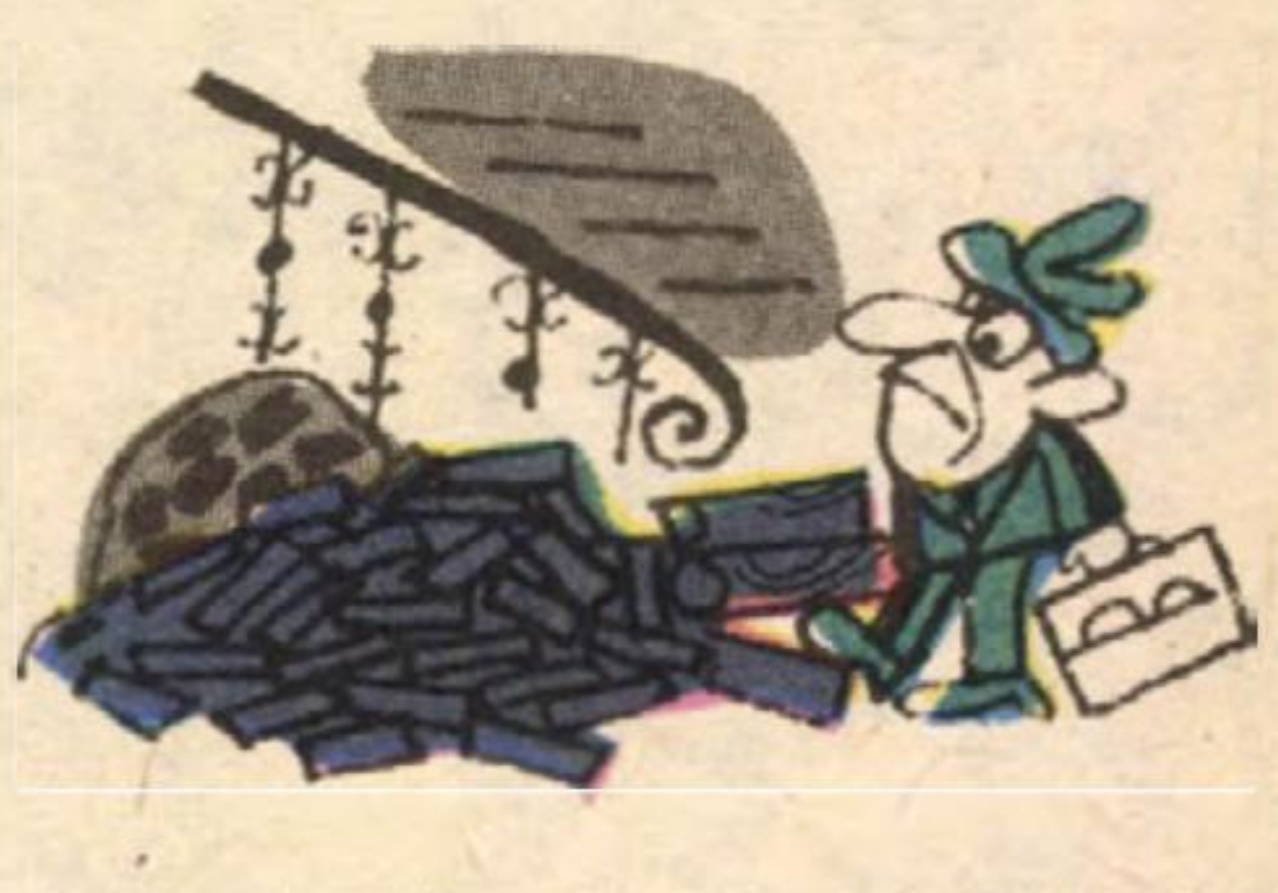

Az V. kerületi Ingatlankezelő Vállalaton a sor, hogy a *tarthatatlan helyzetet* végre megszüntesse!

(i—e)

BÖMBÖLDE

A jánoshalmi Árpád Mozi minden előadás előtt egy óra hosszáig, nagy hangerejű zeneszolgáltatás közben, a nagyközség lakosságának tudomására hozza, hogy itt filmvetítés fog folyni, és nem holmi tollfosztogatás. Semmi fölösleges szöveg, csak zene, és csak mindig ugyanaz a néhány mondat. Már fejből tudjuk, hogy melyik szám után mi fog következni.

Ezt a bömböldét heti 16 órán át kénytelenek vagyunk élvezni. Nem lehetne valami csendesebb, de hatásosabb eszközzel csalogatni a nézőket?

B. J., Jánoshalma

MIELŐTT A FAL BEDŐLNE!

Nem kényezteti el túlságosan a zuglói Ingatlankezelő Vállalat saját alkalmazottját. Erre következtethetünk Gáspár Jánosné házmesternek, a XIV., Lőcsei út 7/a. számú házból írott panaszos leveléből.

Helyszíni szemlénk során meggyőződtünk, hogy a valóság még a levélben leírtaknál is sivárabb.

Lakása: 4 méter hosszúságú és 2,5 méter szélességű. A mennyezet és az oldalfalak — a jelek szerint — válásra készülnek. Az ijesztő repedések erről tanúskodnak. A hajópadlózat régen elkorhadt és felújításra szorul. Nem kell hozzá tornádó, hogy az omlatag falak felmondják a szolgálatot a szolgálati lakásban. Nagyon is belátható következményekkel.

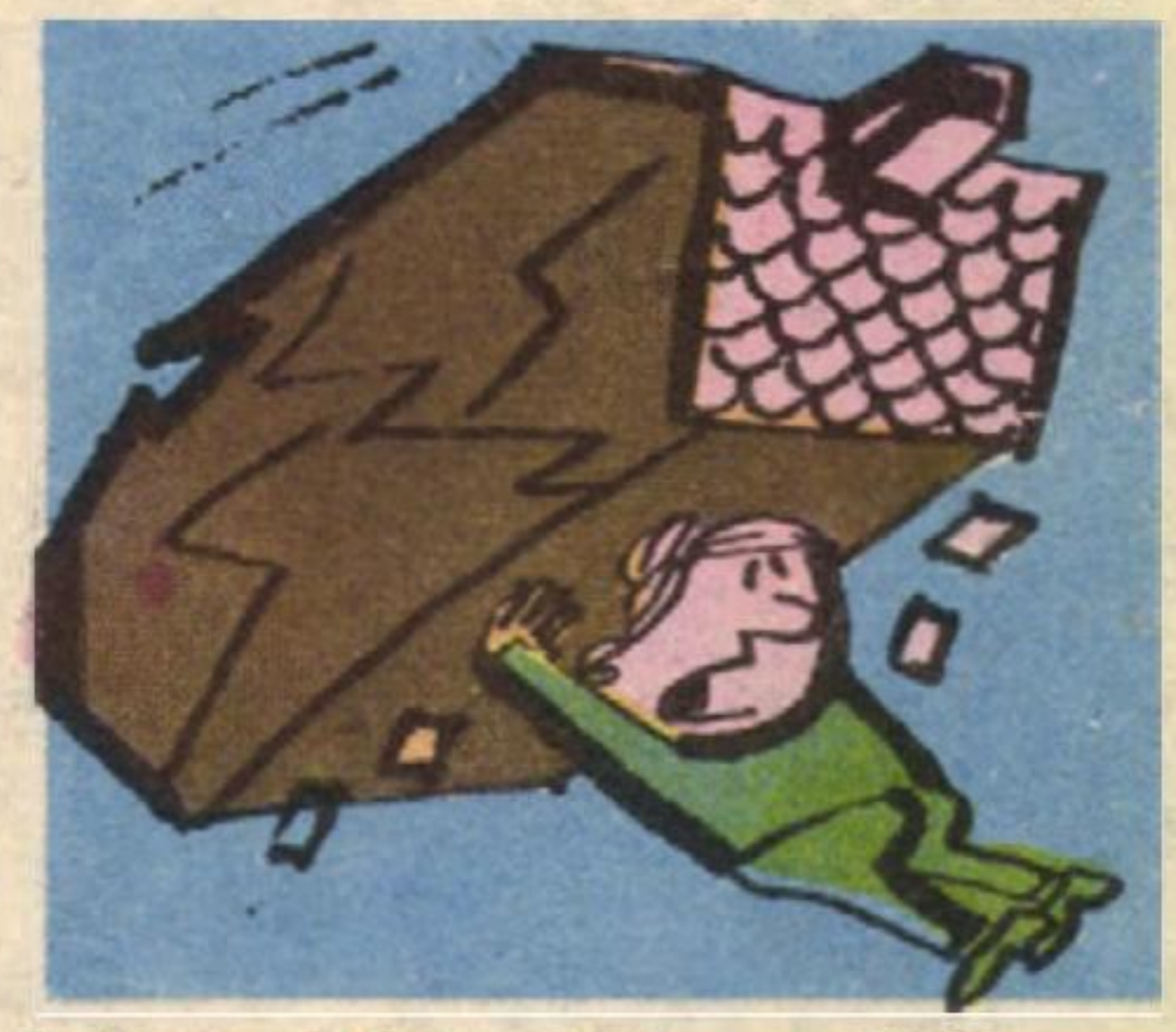

A kis területű lakásban öten élnek (a szülők és három gyerekük) áldatlan körülmények között. A család minden tagja valósággal lelki beteggé vált már. Évek óta szaladgálnak fűhöz-fához, de ezideig a XIV. kerületi Ingatlankezelő Vállalatnál süket fülekre találtak.

Optimizmussal reméljük, talán sikerül felébreszteni a szunnyadó munkaadót. Mindenesetre várjuk válaszát és szíves intézkedését, mielőtt a házmestercsaládra rádőlne a ház!...

(f. i.)

MIÉRT NEM DIÁK A DIÁK — A MŰJÉGEN?

Fiaim eddig minden évben szezonbérletet váltottak a Műjégpályára.

Már akkor kínos meglepetés ért, amikor — úgy emlékszem, két éve — duplájára emelték a bérlet árát. No, nem összegszerűen, hanem azáltal, hogy a bérlet érvényességét a mindennaposról másodnaponkéntira változtatták.

Idén újra bérletet kívántam váltani az évek folyamán természetesen felcseperedő, de még mindig tanuló fiaimnak. A negyedikes technikumos fiam meg is kapta a bérletet — másodnaponkénti érvénnyel a tavalyi áron —, de a másik, aki elsőéves főiskolás, nem válthatott tanulóbérletet.

Nem hittem a saját fülemnek, illetve fiaim információjának és telefonon magam érdeklődtem a Műjég telefonszámán, ahol arról tájékoztattak, hogy a tanulóbérlet váltása nem a gyermek tanuló voltához, hanem a 18 éves korhoz van kötve.

Ezért tettem fel azt a kérdést, hogy ha mindenütt diák a diák, és a főiskolás is diák — miért nem az a Műjégen? Mennyivel van több jövedelme egy főiskolásnak, mint egy középiskolásnak, hogy annak dupla árért kell a sportolás lehetőségét megfizetnie?

Lippai Sándorné
Budapest XV., Eötvös u. 151.

JÓVÁTEHETETLEN HIBA ?

A nyár folyamán jugoszláviai utazáson voltam a családommal. Tíz éve vagyok szakszervezeti tag, azóta először vettem igénybe az 50%-os utazási kedvezményt. Az első utazási utalványt a munkahelyemen, kiállítás közben elrontották, ezért a sorszám szerint következő nyomtatványt ismét kiállították. Az első utalványszámot is bejegyezték a szakszervezeti könyvembe, de azt nem hitelesítették, áthúzták és odaírták, hogy storno.

Hazafelé jövet a vonaton kifogásolták az utalványomat. Azt állították, hogy én ebben az évben már egy alkalommal igénybe vettem az 50%-os kedvezményes utazást.

Gondolom, egy kis logikával beláthatnák a MÁV ellenőrei is, hogy két egymást követő sorszám esetén csak téves beírásról lehet szó.

A büntetést kiküldték, én fellebeztem, de azt elutasították.

Roppant igazságtalannak tartom ezt az ügyintézést, hogy egy téves bejegyzést nem lehet korrigálni. A hibát nem is én követtem el, miért kell hát mégis károsodnom?

Dr. Balika Sándorné
Bp. XIX., Kossuth L. u. 56.

IDEÁLIS MUNKAKÖR

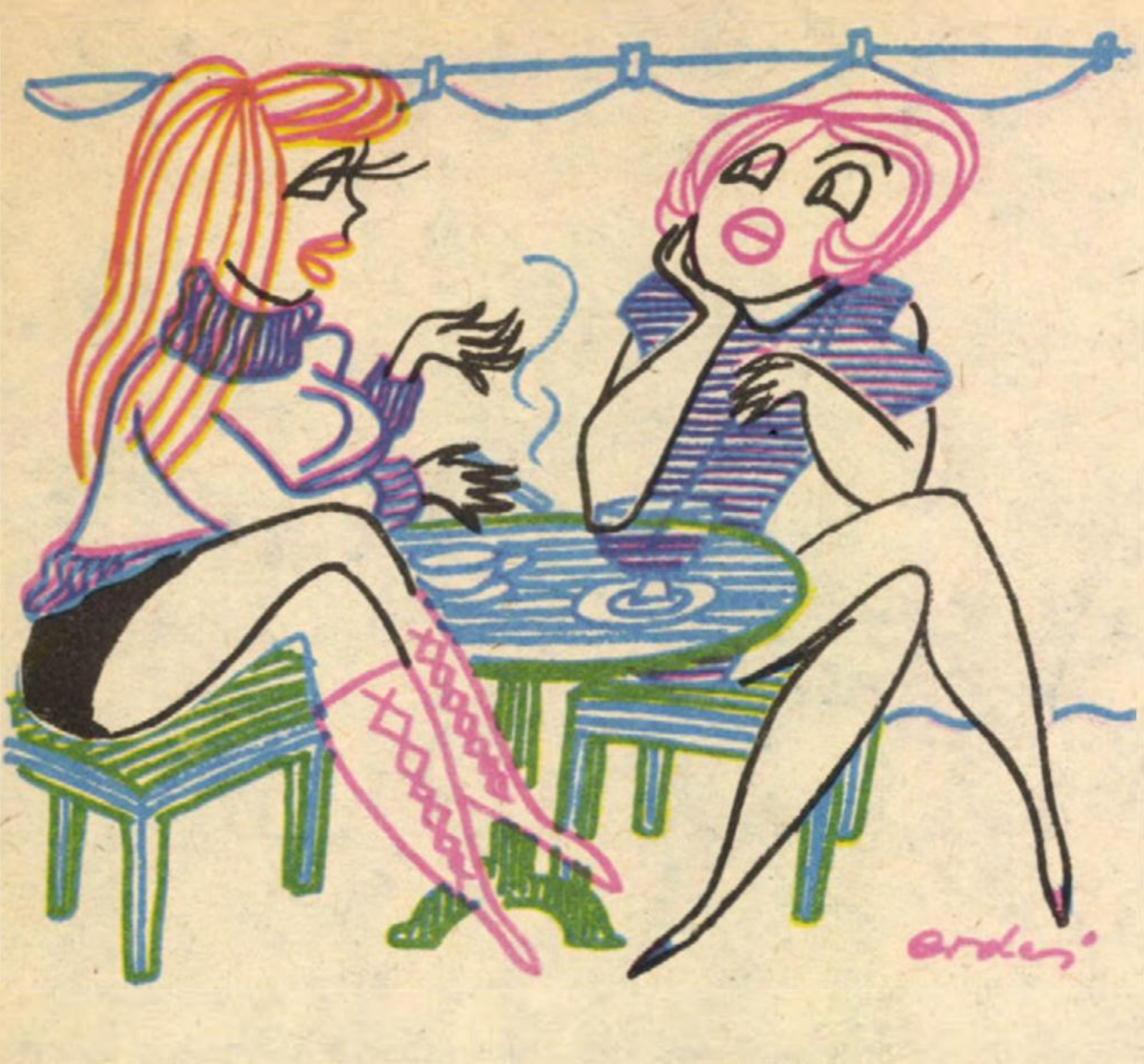

– Isteni állásom van. Nincs munkához kötve...

NIXONNAK TAJVAN A FEJÉN

Tót Gyula rajza

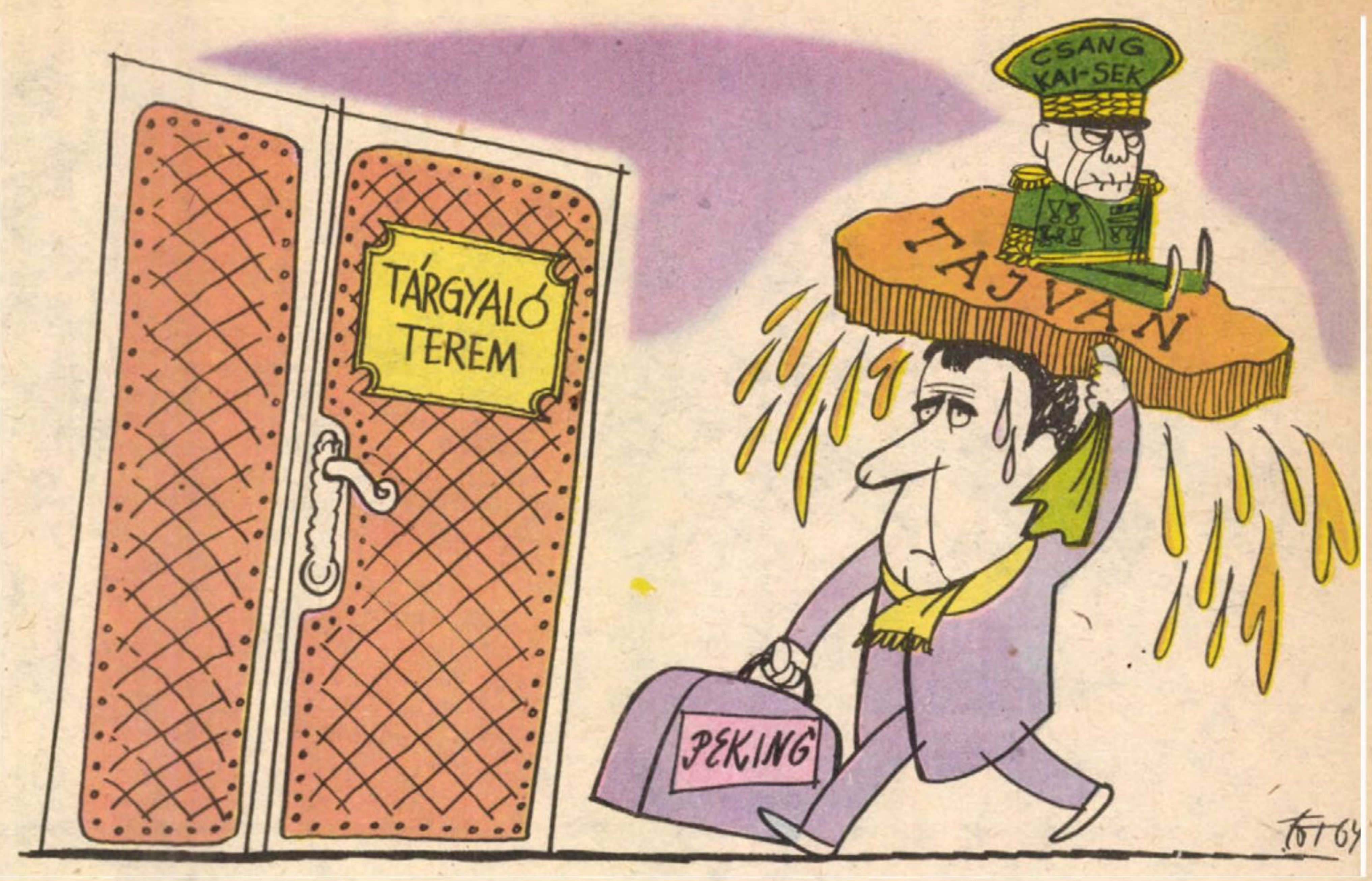

ÚJÍTÁS

Az alábbi hozzászólást a Posta Főhivatal értekezletén jegyeztem le, valamikor a kétezres évek elején. Aki elmondta, lelkes csillogószemű ifjú volt, világos okfejtése és kristálytiszta logikája magával ragadta a hallgatóságot.

— Kartársak! — kezdte. — Úgy érzem itt az ideje, hogy többet tegyünk a dolgozók kényelméért. Valaha, mint kutatásaim kiderítették, a hetvenes években, minden kapu alatt volt egy fal, melyen a lakók levélládáit elhelyeztük. Ebbe dobtuk be a postai küldeményeket és az újságokat. Később a fejlődés túllépett ezen a korszerűtlen megoldáson és a levélládákat háztömbönként helyeztük el. Így sok munkaerőt takarítottunk meg. Igaz, az emberek kicsit zúgolódtak, amiért leveleikért és reggeli újságjaikért több házzal odébb kellett gyalogolniuk, de megérttettük velük, hogy ez a jövő útja. A későbbiekben megszüntettük a levélládákat is és a nap egy megadott órájában a postás megállt az utca végében, az emberek eléjárultak és ki-ki átvette postai küldeményét. Ezután következett az a saját korában forradalmain nagyszerű újítás, hogy a kerület egy nagy terén leraktuk az összes leveleket és újságokat, a címzettek pedig idezarándokoltak, kiválasztották küldeményeiket és sajtótermékeiket. Ez eleinte tumultuózus jelenetek közepette zajlott, voltak akik nem is értették a találmány nagyszerűségét, de nem csüggedtünk. Tudtuk, hogy az újért harcolni kell. És mialatt a köztereken, a címzettek egymás hegyén hátán tolongtak a levél és újságkupacok között, az illetékesek már újabb, nagyszerűbb megoldásokon dolgoztak. Rájöttünk, hogy teljesen felesleges a küldeményeket a terekre szállítani. Sokkal célszerűbb, ha a felek bemennek a postahivatalba, szépen sorbaállnak és fegyelmezetten jelentkeznek a postai dolgozó előtt, megérdeklődik, hogy van-e küldeményük, majd, kedvező válasz esetén, az átvevő osztályon megkapják levelüket, csomagjukat, vagy újságjukat. Ez a módszer már tökéletesnek látszott, ennek ellenére sokan zúgolódtak. Természetesen, előttünk a régi nagy mondás lebegett: a kutya ugat, a karaván halad, mely esetben mi voltunk a karaván. Felismertük módszerünk egyetlen fogyatékosságát. Dolgozóinknak feleslegesen sok munkát okozott, hogy egyes türelmetlen felek naponta jártak tudokozódni, hogy van-e levelük. Különösen sok gondot okoztak a szerelmesek, akik naponta háromszor-négyszer is érdeklődtek, hogy nem érkezett-e részükre illatos kis levélke. Ezért elhatároztuk, hogy megszüntetjük ezt a felesleges zaklatást. Megszületett a nagy újítás, mely szerint minden címzett, amennyiben küldeménye érkezett, kapott egy kis cédulát, melyben jeleztük, hogy levele van. E cédulával bement a központi hivatalunkba, ahol megkapta a küldeményét. A cédulákat külön e célra alkalmazott postai dolgozók, úgynevezett kézbesítők vitték el a címzettek lakására és büszkén mondhatjuk: eljárásunk a dolgozók őszinte elégedettségét vívta ki.

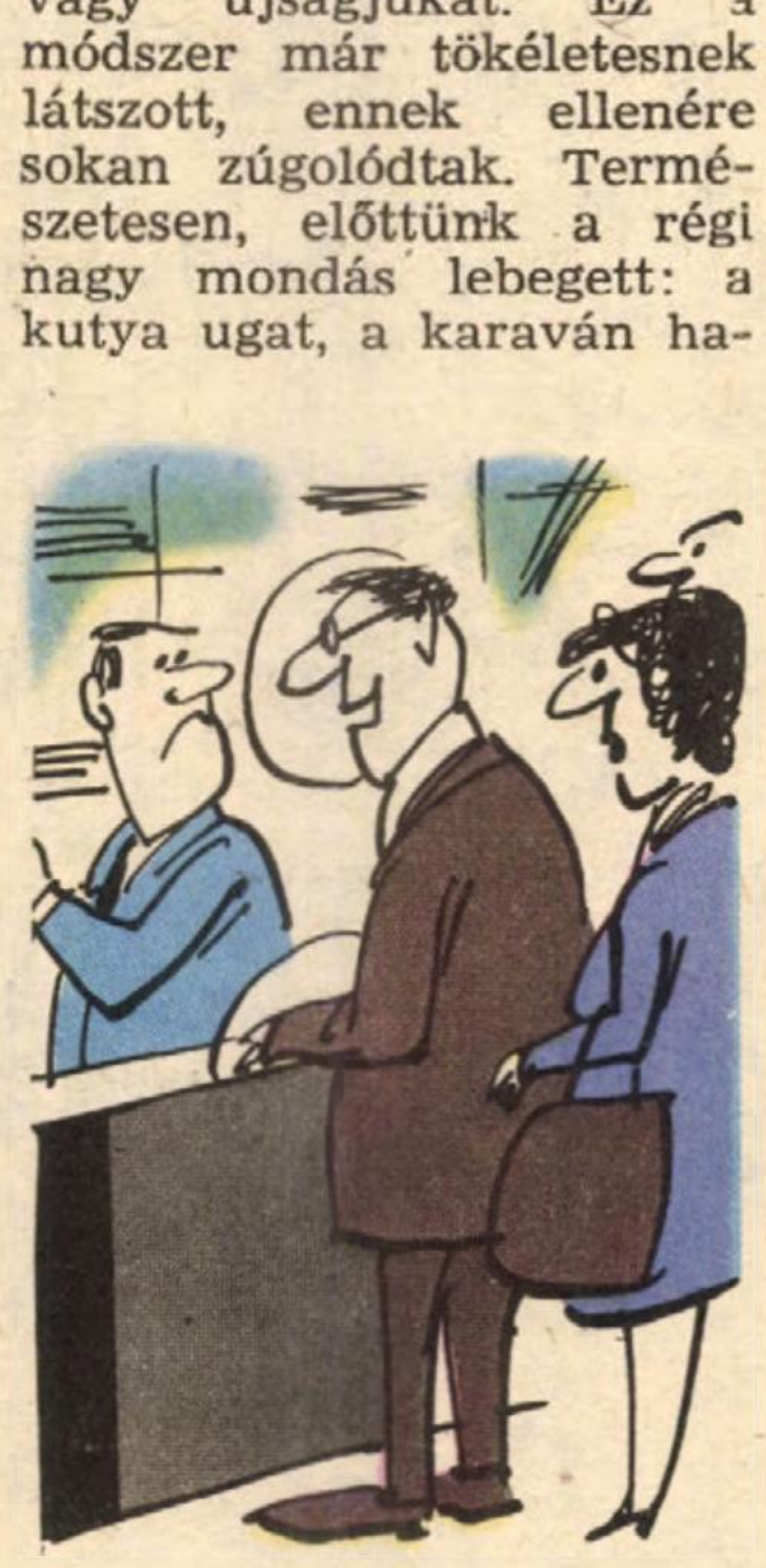

— Elnézést kell kérnem a tisztelt hallgatóságtól a kissé hosszúra nyúlt történelmi visszatekintés miatt, de a fiatalok csak így érthetik meg javaslatom nagyszerűségét. Hosszas töprengés után rájöttem ugyanis egy sokkal jobb megoldásra. Lehet, hogy sokak számára megdöbbentő lesz, amit mondok. Azt javaslom ugyanis, hogy a jövőben, a postai kézbesítők, ne ezeket a kis értesítéseket vigyék ki a címzetthez, hanem magát a küldeményt. Mivel a kapu alatti levélládákat, melyeket a hetvenes években szereltünk fel, már régen lebontottuk, azt javaslom, hogy a leveleket vigyék fel a címzett lakásába. És ami még ennél is érdekesebb: A reggeli lapokat még a kora reggeli órákban egy külön dolgozónk kézbesítse. Mert lehet, hogy az is jó megoldás volt, hogy az előfizetők reggelente a nyomdák előtt átvehették az újságokat, de érdemes lenne megkísérelni, hogy bedobjuk a lapokat az előszobájukba... — fejezte be felszólalását az ifjú és leült.

Az öregek rosszallóan csóválták a fejüket. Többen morogtak is, hogy ezek a fiatalok mindig meg akarják váltani a világot, de akadtak néhányan, akik elgondolkoztak a javaslaton. Ketten még tapsolták is...

Ősz Ferenc

KISKOCSI

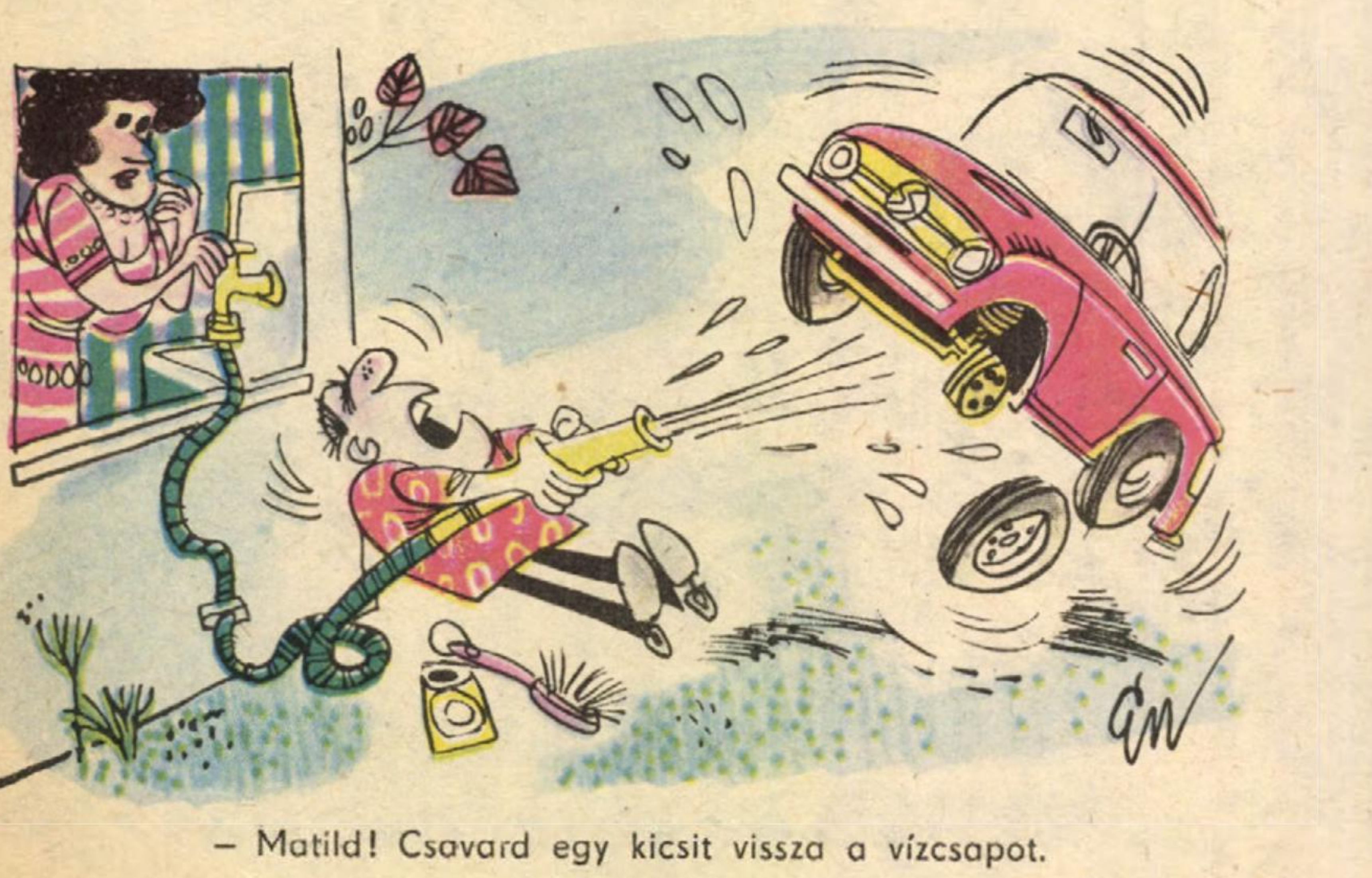

– Matild! Csavard egy kicsit vissza a vízcsapot.

VESZÉLYES PRODUKCIÓ

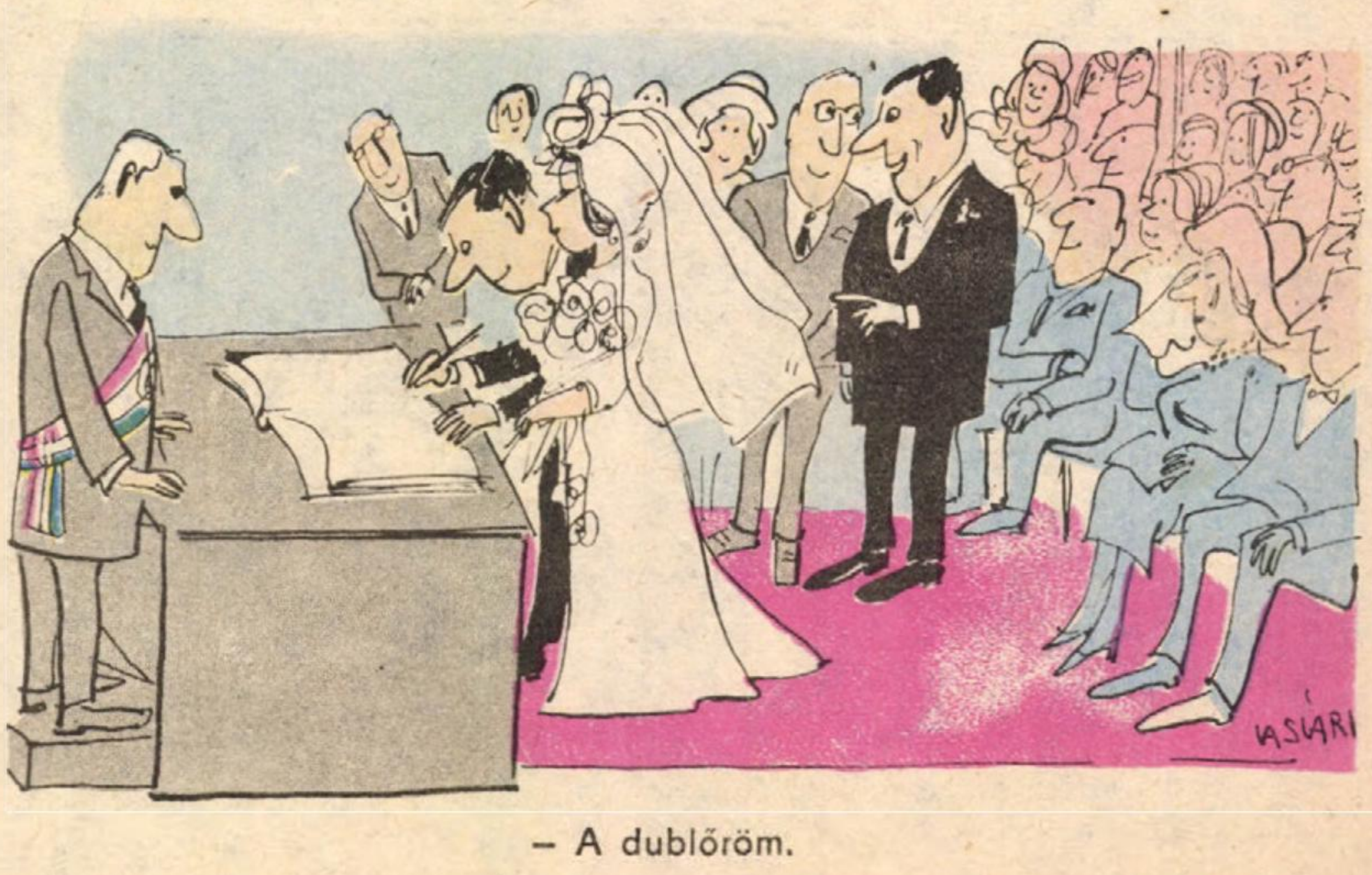

– A dublőröm.

OBJEKTÍV NEHÉZSÉG

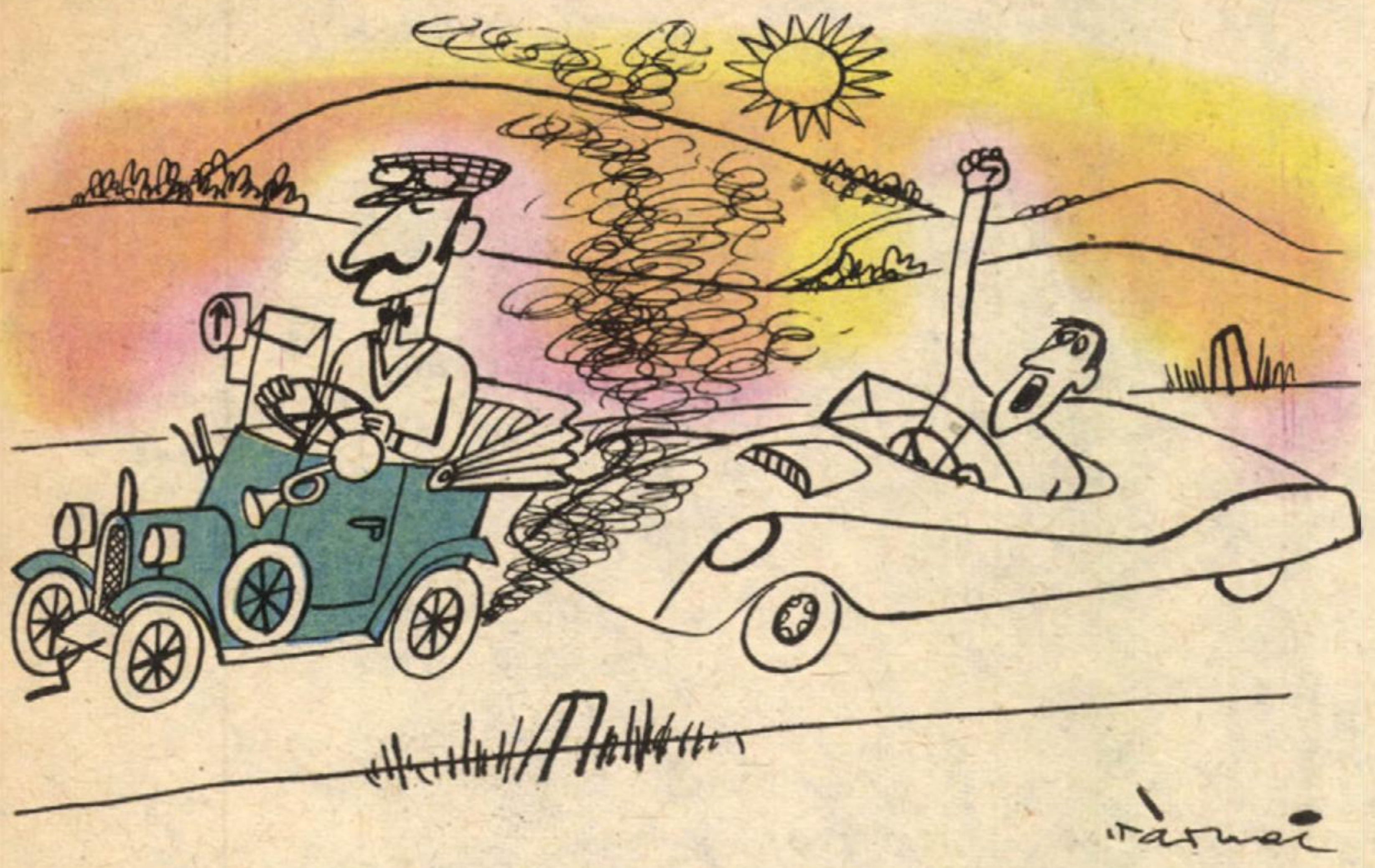

KRESZ

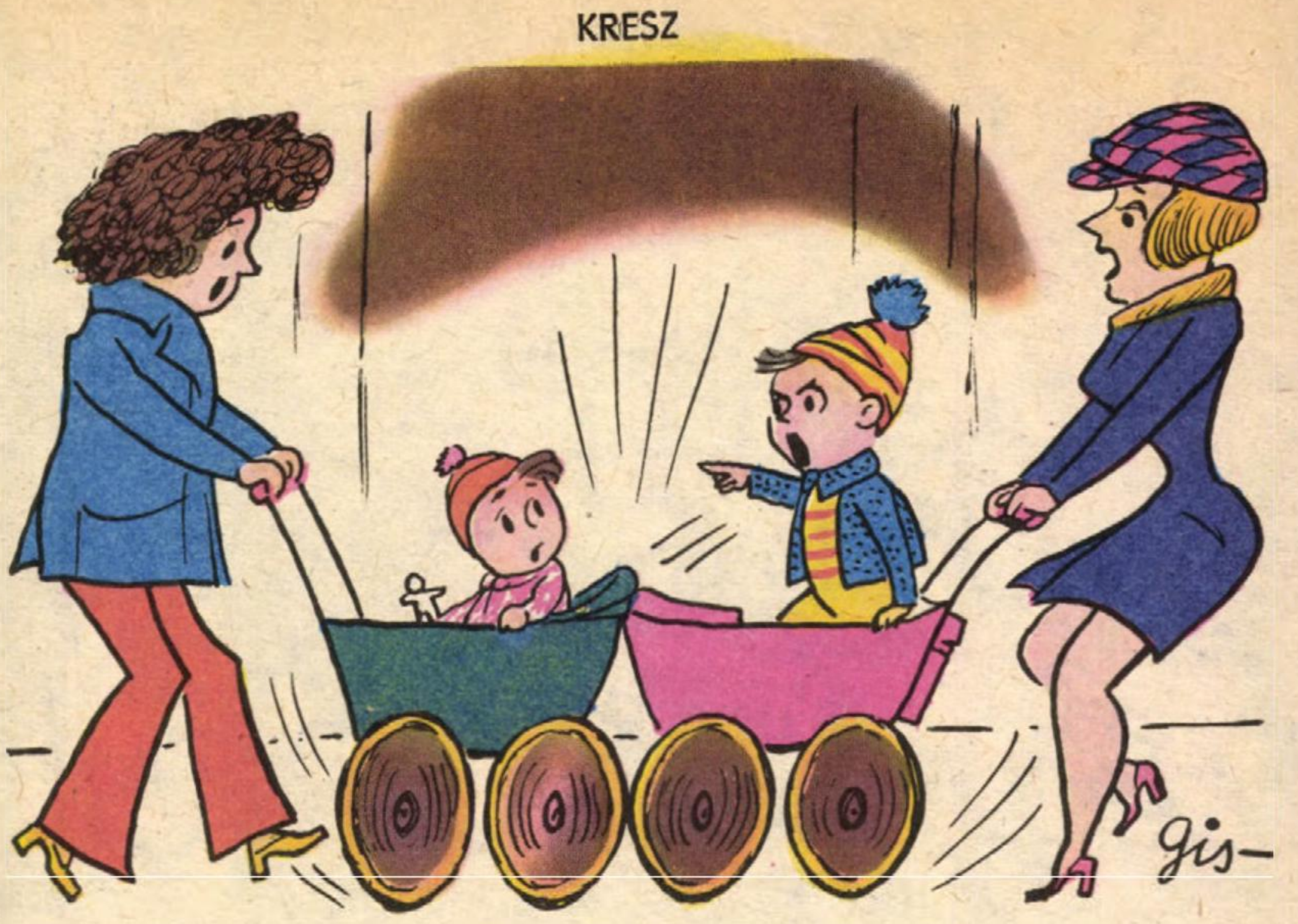

– Mi az, nem tudja, mi a jobbkézszabály?!

UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS

①

Megint egy órát késett, Kovács kollégám. Higgye el, már mindannyiunknak kínos. Maga miatt mindig mi kapunk szemrehányást a főnöktől. Fél órája sincs, hogy azt mondta: „Ez így nem mehet tovább, Kovács mindennap későn jár be, a Kovácsot ki fogom rúgni.”

— És a kartársak nem tudtak megvédeni?

— Megpróbáltuk. Azt mondta a főnök, hogy mi elvtelenül fedezzük magát. Már szinte szállóigévé vált a vállalatnál, hogy amennyivel Kovács később kezd a munkához reggel, annyival korábban hagyja abba délután.

— Mást nem mondott?

— Ez nem elég magának? Mondtam már, hogy mit mondott: el fogja távolítani a vállalattól. Dühöngött, kiabált és szidta magát, kartársam, mint a bokrot. Ilyen dühösnek még sohasem láttam. Arra utasított, hogy ne engedjem munkához kezdeni magát, hanem küldjem be hozzá.

— És ezt csak most mondja? Maga szerencsétlen. Máris rohanok...

②

— Jó reggelt kívánok, főnök kartárs, hivatni tetszett.

— Foglaljon helyet, kérem. Először egyetlen kérdésemre feleljen. Hányadszor teszem már szóvá, hogy ön, kartársam, mindennap durván megsérti a munkafegyelmet?

— Bevallom sokszor, de csak szóbelileg.

— Igaza van. Irásban kellett volna és utána lefolytatni a fegyelmit.

— Aligha érdemelném meg. Objektív nehézségeim vannak. Erre a főnök kartárs is szokott hivatkozni.

— Milyen objektív nehézségek miatt érkezik maga mindig megkésve a munkahelyére?

— Tetszik tudni, nagyon rossz alvó vagyok. Este csak Tardyllal tudok elaludni, reggel viszont a Tardyl miatt nem vagyok képes idejében felkelni.

— Ezt nem méltányolhatom. A munkafegyelem, az munkafegyelem. Napközben órákat tölt a büfében.

— A fekete miatt, főnök kartárs. Legalább négy dupla kell naponta, hogy kiheverjem a Tardylt.

— Vegye tudomásul, nem tűröm tovább ezt a naplopást! Fegyelmi és kész! Én nem kínlódom magával, kartársam, és főleg nem teszem tönkre az idegeimet maga miatt.

— A főnök azt tehet, amit akar, a beosztott ki van szolglátatva. Vannak erőszakos főnökök, gyötrik a beosztottjaikat, antidemokratikusan vezetnek, nincs szívük...

— Maga megőrült, Kovács kartárs! Ilyesmit nem állíthat rólam, se maga, se más.

— Én csak példálózdtam, kérem.

— Ne is példálóddzon, ezzel a mai világban tönkre lehet tenni a főnököt.

— Erre igazán nem is gondoltam.

— És ha gondolt is?! Ezzel engem nem ijeszt meg. Én most végre ellátom a maga baját!

— Ne tessék a végsőkig elmenni!

— Vegye tudomásul, elmegyek! Látja ezt a sárga cédulát?

— Látom. Ilyent mutat a futballbíró a pályán annak a játékosnak, aki durván játszik. Visszaél a játékszabályokkal.

— Hát maga is visszaél, kartársam! És ha a bíró még egyszer felmutatja a sárga cédulát?

— Az a másodszori figyelmeztetést jelenti.

— És ha piros cédulát mutat fel?

— Akkor a játékos ki van állítva.

— Hát csak erre akartam felhívni a figyelmét, és nagyon örülök, hogy ilyen jól érti a focit. Most tehát megkapja az első sárga cédulát. Ebből láthatja, hogy nem tréfálok.

— És ha netán mégis elkések?

— Akkor megkapja a második sárga cédulát. Utolsó figyelmeztetésként.

— És ha netán még ezek után is elkésnék, akkor jön a piros cédula?

— Az nem jön. Nekem csak sárga céduláim vannak. De azokat mutogatni fogom magának, amíg nyugdíjba nem megy!

Földes György

KENYÉRGOND

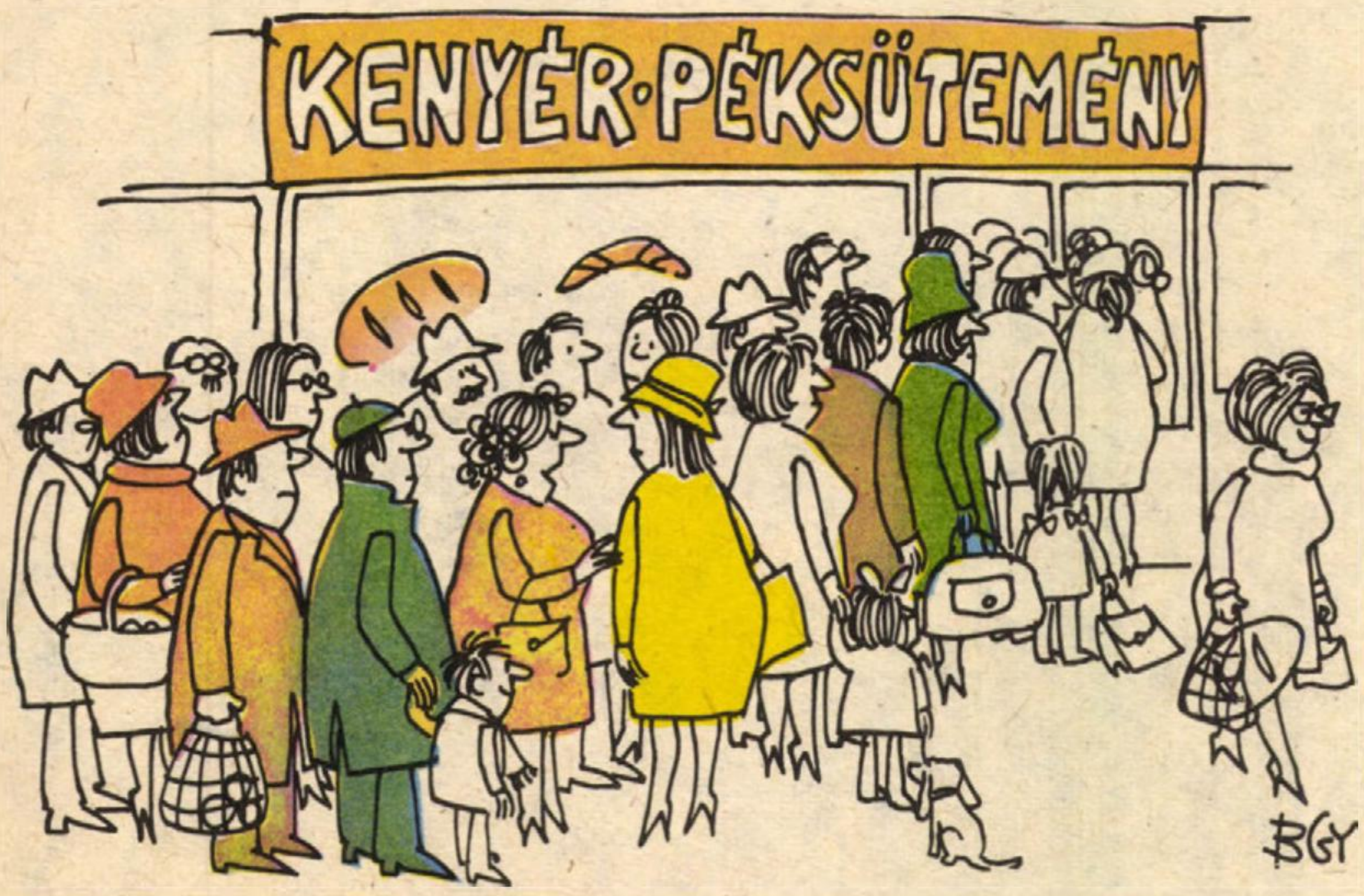

– Szombaton egész délelőtt sorban állok, hétfőn meg rendszerint kidobom mind a két kilót.

JAVÍTHATATLAN

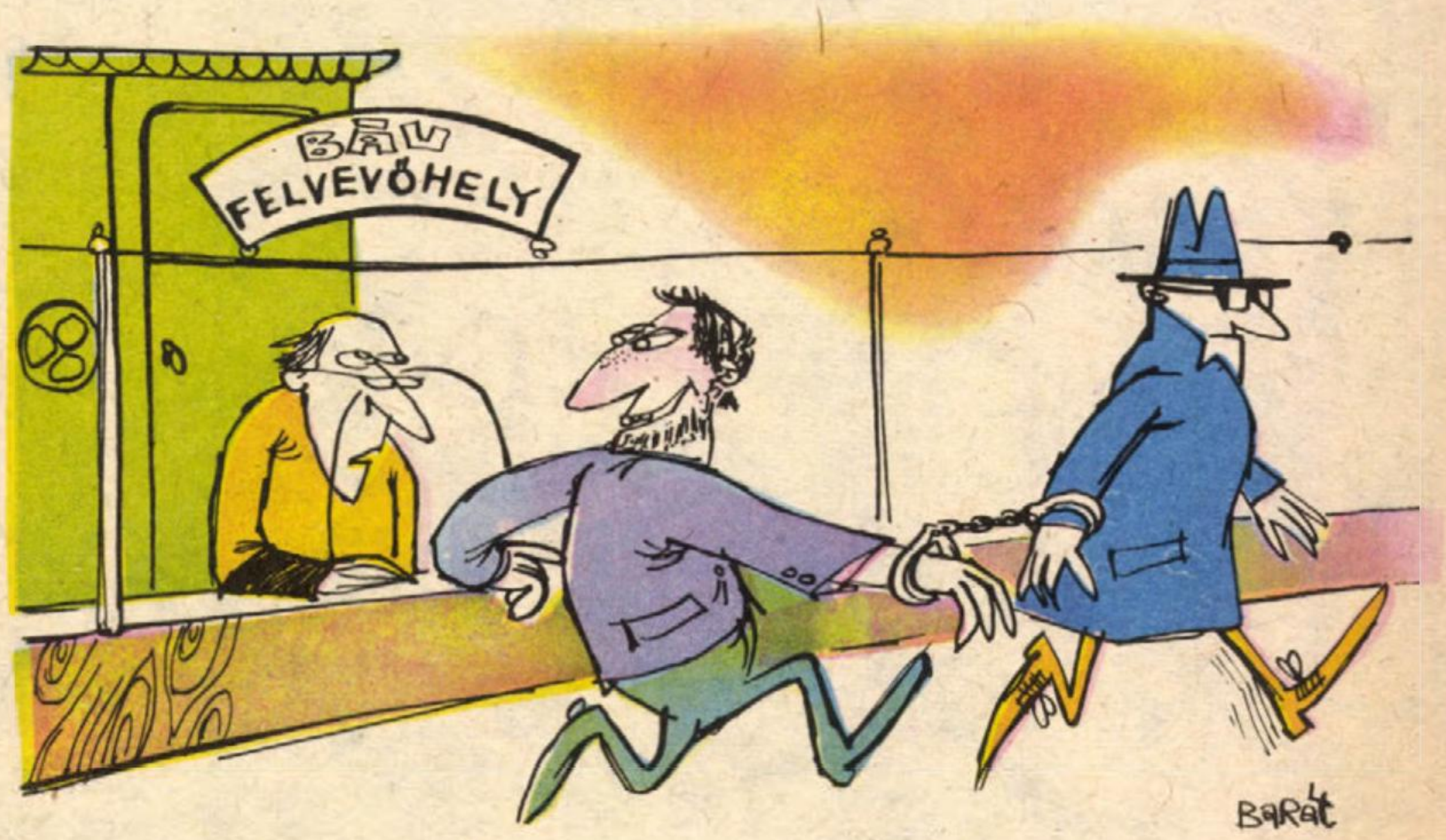

– Valódi acél karperec nem érdekli önöket?...

a kakukkos óra

Jóbarátom megszállottan
szép hóbortnak adózik:
antik tárgyat gyűjt: vasalót,
rézmozsarat, valódit.

Valahol egy ó padláson
órát lelt, egy kakukkost,
szobájának fő díszhelyén
kakukkol a kakukk most.

Azaz tegnap lekerült az
óra a kis madárral,
büntetésül dohos helyen,
már a pince falán van.

Az történt, hogy a kis kakukk
leleplezte a férjet,
ha későn tért haza éjjel,
jelezte azt nejének.

Így a hű nej mindig tudta,
ha a hű férj kilengett,
kakukkszóra férjemuram
allergiás, rideg lett.

Tűnt az óra – tekintettel
magára és nejére –,
s szótlan, néma konflislámpa
került fel a helyére . . .

Donkó László

TÖKÉLETES SZOLGÁLTATÁS

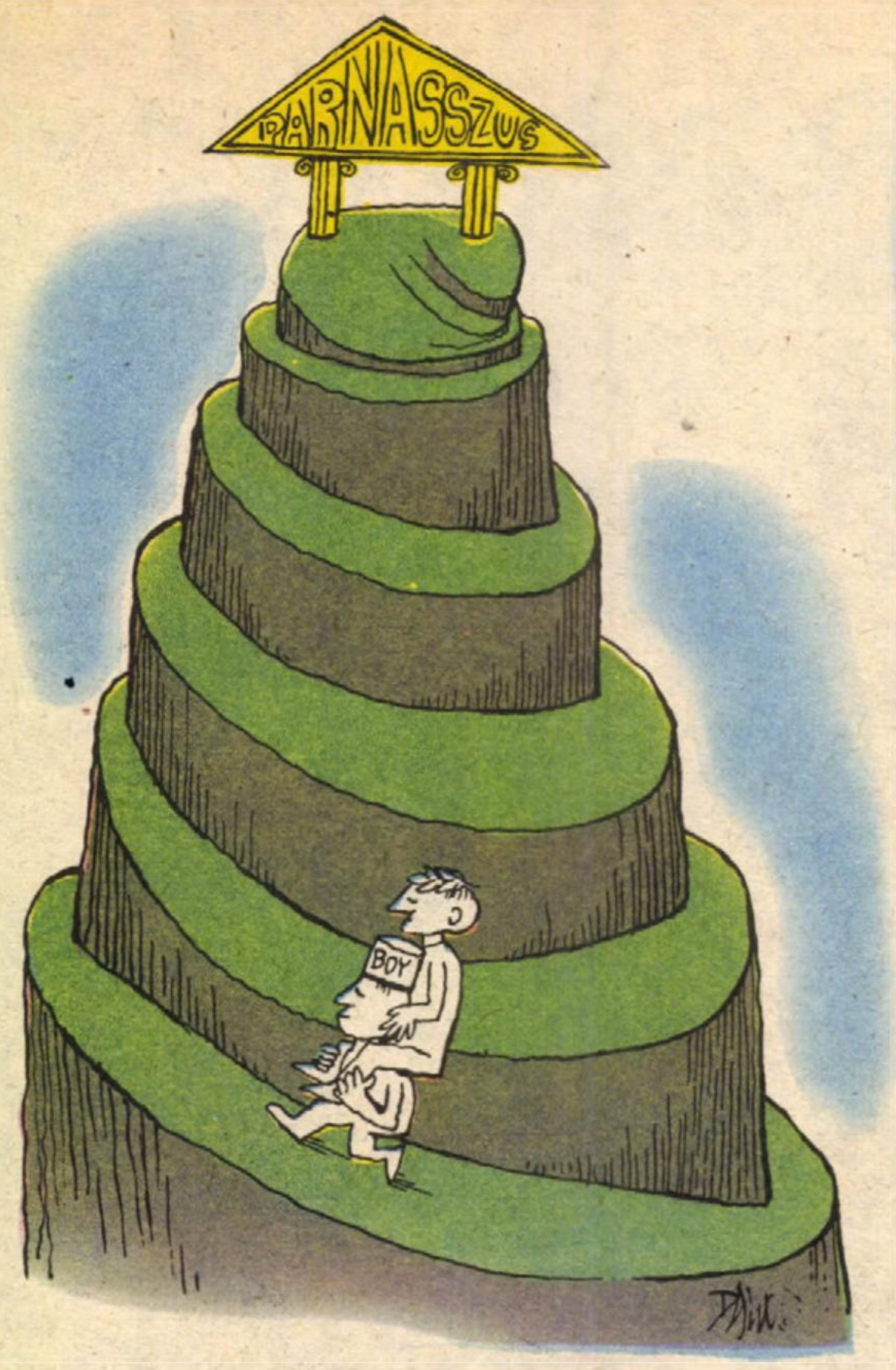

OSZTÁLYONFELÜLI HELY

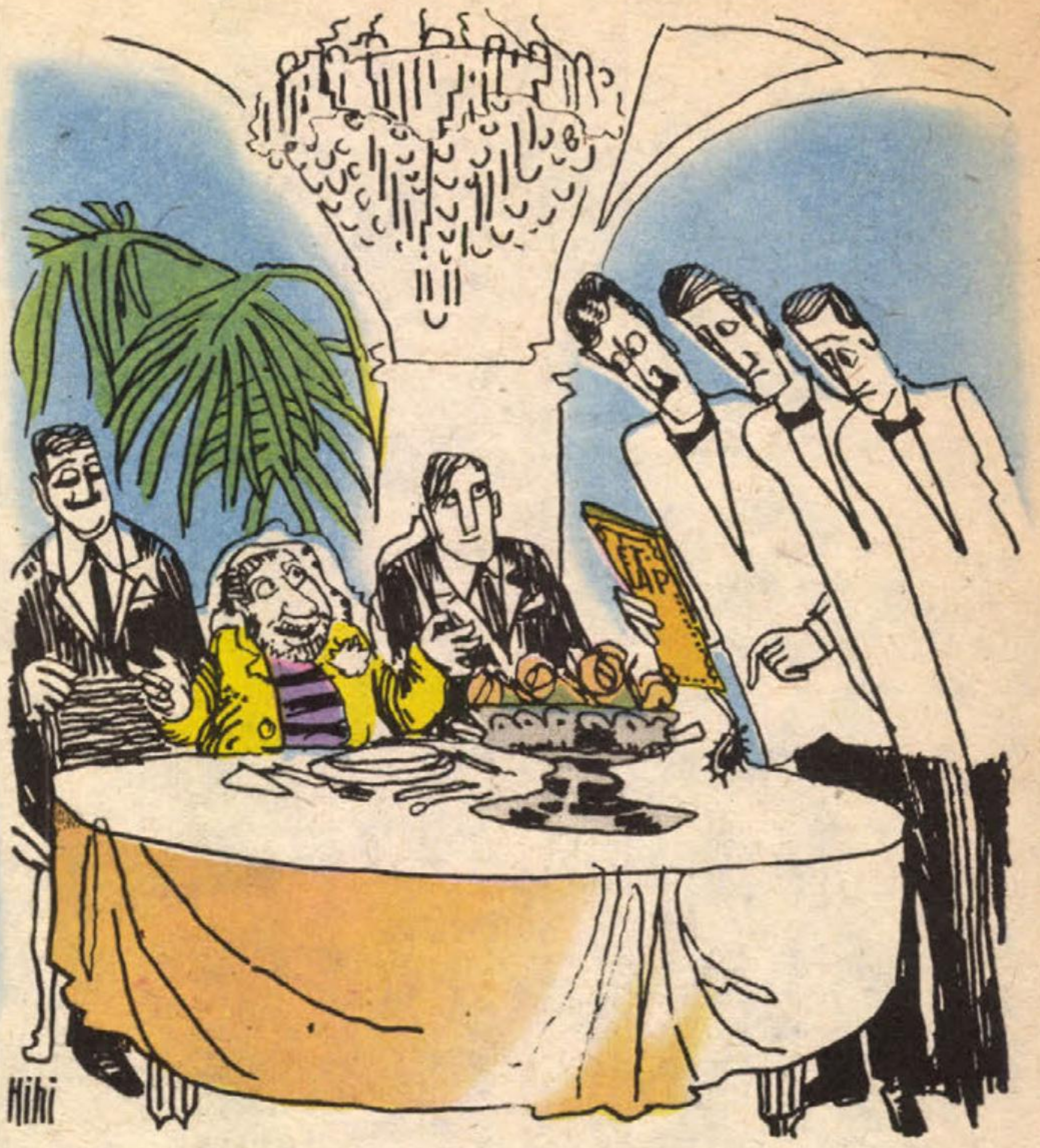

– Hoztam két kezest magammal arra az esetre, ha túl magas lenne a számla . . .

A LEGJOBB TÖRZSVENDÉG

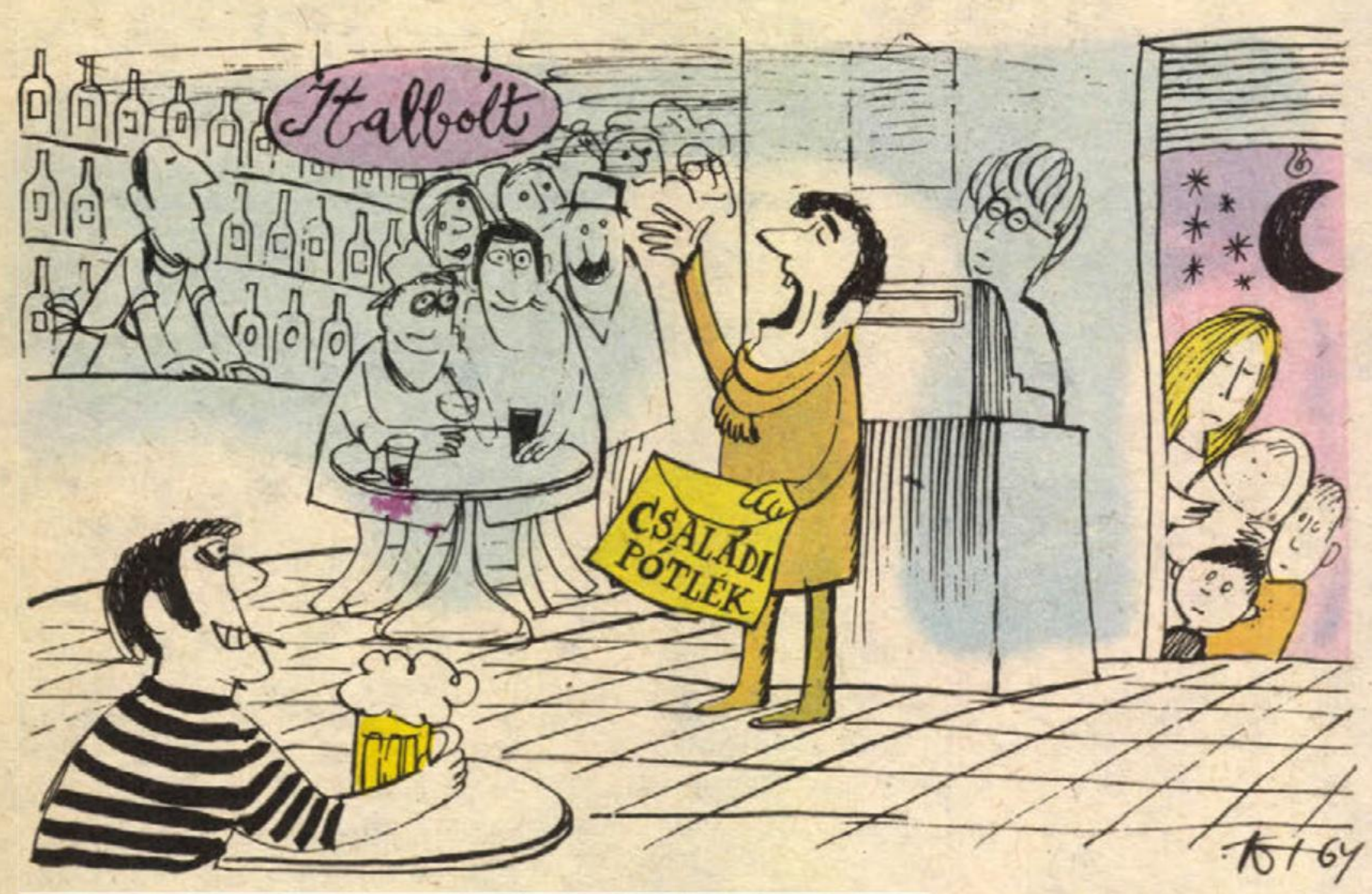

– Ma mindenki a vendégem!

EGYSZERŰSÍTETT ÜGYMENET

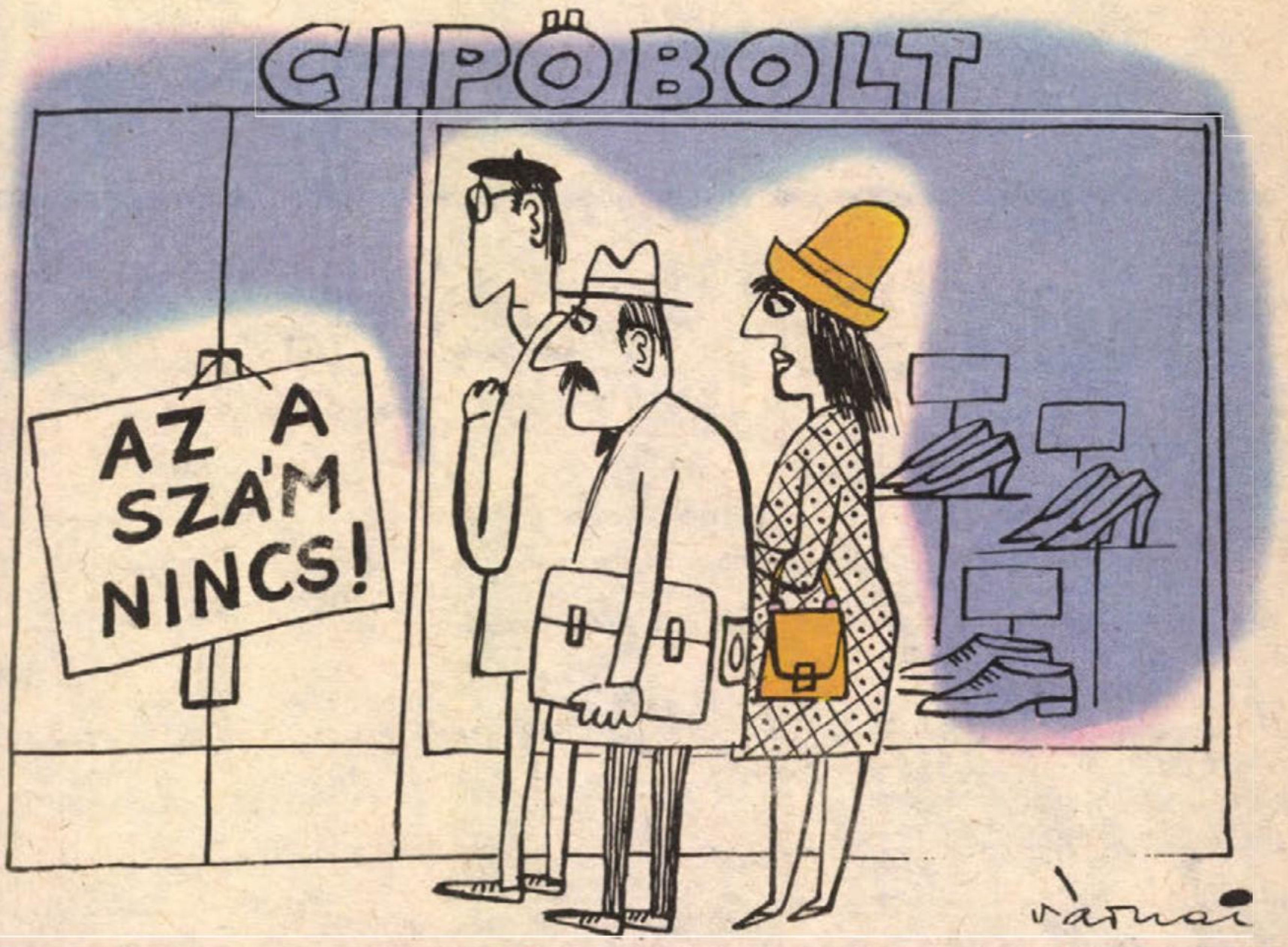

OXIGÉN

Olvasom a Népszabadságban, hogy amerikai mérések szerint az Egyesült Államokban szaladgáló 97 millió autó motorjának égése kétszer annyi oxigént fogyaszt, mint amennyi összesen van az USA területe fölött elhelyezkedő légrétegben. Ha tehát nem jönne állandó utánpótlás a tengerek felől: az autók működése szabályszerűen megfojtaná a körülbelül kétszázmillió amerikai állampolgárt, — egy-egy szép modern kocsi annyi embert ölne meg, amennyi kényelmesen elhelyezkedik az első ülésen.

Olvasom azt is, ugyanabban a cikkben, hogy egyetlen gépkocsi 900 kilométer lefutása közben annyi oxigént fogyaszt, amennyit egy ember egy teljes esztendő alatt.

Nem kell persze félni — ez is, az is utánpótlódik. Csak akkor válik majd kényesebbé a kérdés, ha lendületesen folytatjuk az automobilok szaporítását, és ezzel egyidejűleg a Föld növényzetének, fáinak, erdőségeinek irtását, amit már most is rendszeresen és mohón űzünk. És még sok egyebet teszünk, légkörünk, vizeink, egész kis világunk szennyezésére, környezetünk mérgezésére.

*

Már megszoktam — megszoktuk, hogy városainkban az úttestet elragadták az emberektől a gépjárművek. Sőt, olykor fellépnek a járdára is, eltaposni egypár járókelőt. Az országutakról kiszorítják a gyalogosokat, kerékpárosokat, lovaskocsikat az autók, s a nehezebb járművek nem egyszer buzgón iparkodnak árokba dönteni a kisebb kocsikat is. Azt is megszokjuk, hogy technikailag fejlettebb országokban a gyalogos már csak másodrendű állampolgárnak számít — nálunk is kezd kifejlődni ez a szemlélet, a kocsivezetők egy részében. Nem baj, majd szépen összehúzzuk magunkat; lehet a falhoz lapulva, alázatosan és félve is közlekedni, nehogy kihívjuk a gépek urainak haragját.

De azért a levegőből maradjon nekünk, embereknek is!

Várom most, hogy fejemre olvassák: hiszen ez az ember gyönyörűen fejlődő technikai civilizációnk ellen beszél, nehezményezi a gépkocsik örvendetes szaporodását, ez az ember elméletben gépromboló! Lehet, hogy egy garázsban két gépkocsi összedugja motorházát, és elhatározza: ezt az ellenünk beszélő káros egyént büntetésül el fogjuk gázolni a Kissalétrom utca sarkán. Az sem lehetetlen, hogy a haladás ellenzőjének bélyegeznek engem olyanok, akik azonosítják a gépipar fejlődését az emberi haladással. Vállalnom kell a vádakat, esetleg még a gázolással végrehajtandó korszerű büntetést is. De amíg élek, lélegezni szeretnék. És azt szeretném, hogy gyermekeink és unokáink is levegőt szívhassanak tüdejükbe, ne csak motorokból kipufogó gázokat. Tragikus, de egyúttal nevetséges is, hogy az általunk szerkesztett, állítólag bennünket szolgáló gépek — előlünk szívják el a levegőt.

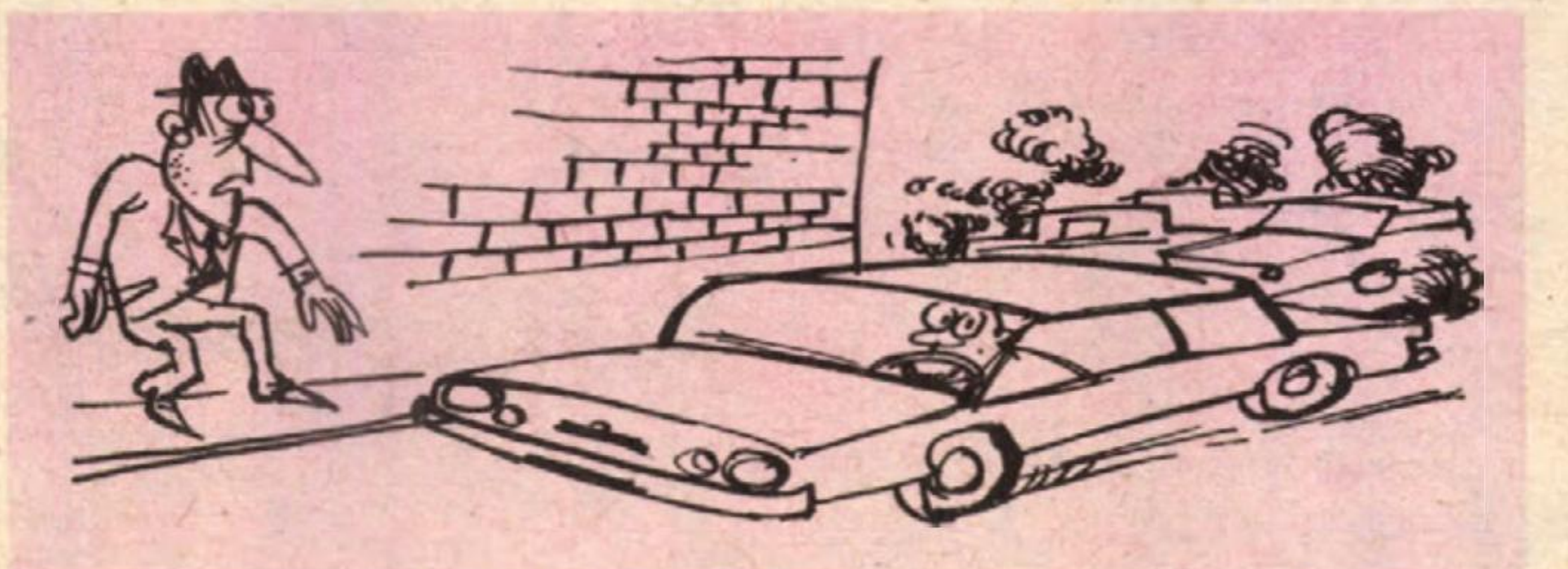

*

Mindezeken elmélkedve, egy megdöbbentő felfedezést tettem. Így hangzik: a gépkocsikban is emberek ülnek. Ha fontosabbak és hatalmasabbak is egy jelentéktelen gyalogosnál, mégiscsak emberek. Tüdővel lélegeznek, hiszen még nem találták fel az autóvezetői jogosítványhoz járó kopoltyút. Sajnálattal kell közölnöm: az autósoknak is szükségük van oxigénre. Elsősorban természetesen motorjuk táplálásához, de bizony a lélegzéshez is. S az ő mellkasuk előtt egy méterrel duruzsol a motor, amely az ő tüdejüktől is rabolja az oxigént.

Erdődy János

SZÓRAKOZOTTSÁG

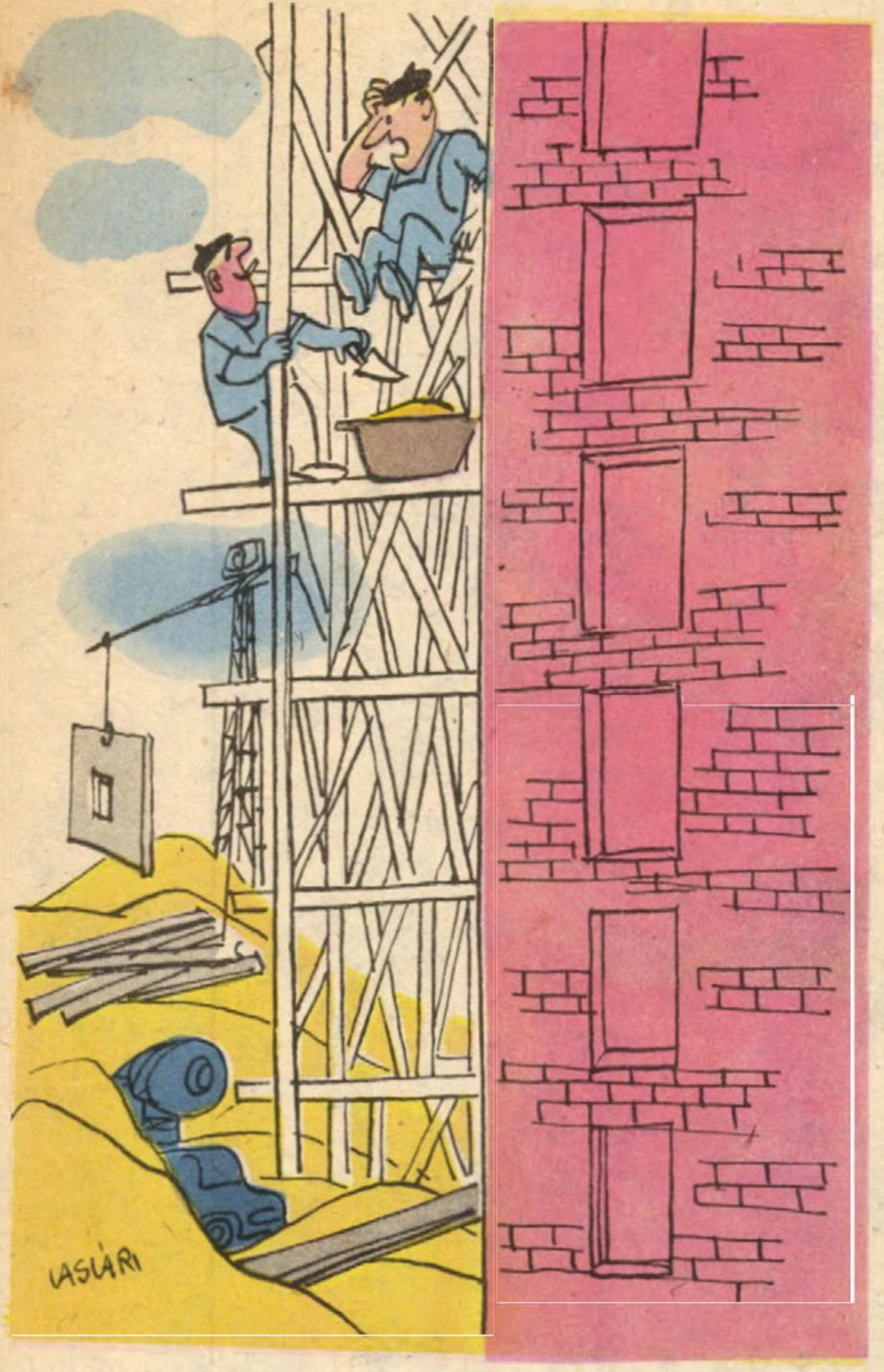

– Kutyafáját, elfelejtettünk alapozni.

SÉTA A KISKERTÜNKBEN

Csodálkozik az ív papír:
A vén poéta
Tollat ragad és verset ír.

Ház. Kiskert! Tündérfény ragyog
A hegytetőn, fenn,
– Milyen jó, hogy még itt vagyok!

Bú, dal, siker, gond? Vége lett –
A múlt: a múlté!
A fontos: légy elégedett!

Ezer emlék! Egyik se számít.
– Szép a jelen!
Azt hirdeti egy rózsaszál itt.

Az út mentén a feleségem.
Súlyos kapa
Hűséges, dolgozó kezében.

Locsol, kapál, jár itt, megáll ott –
S amerre lép
Rámosolyognak a virágok.

Farkas Imre

TÁVPROGNÓZIS

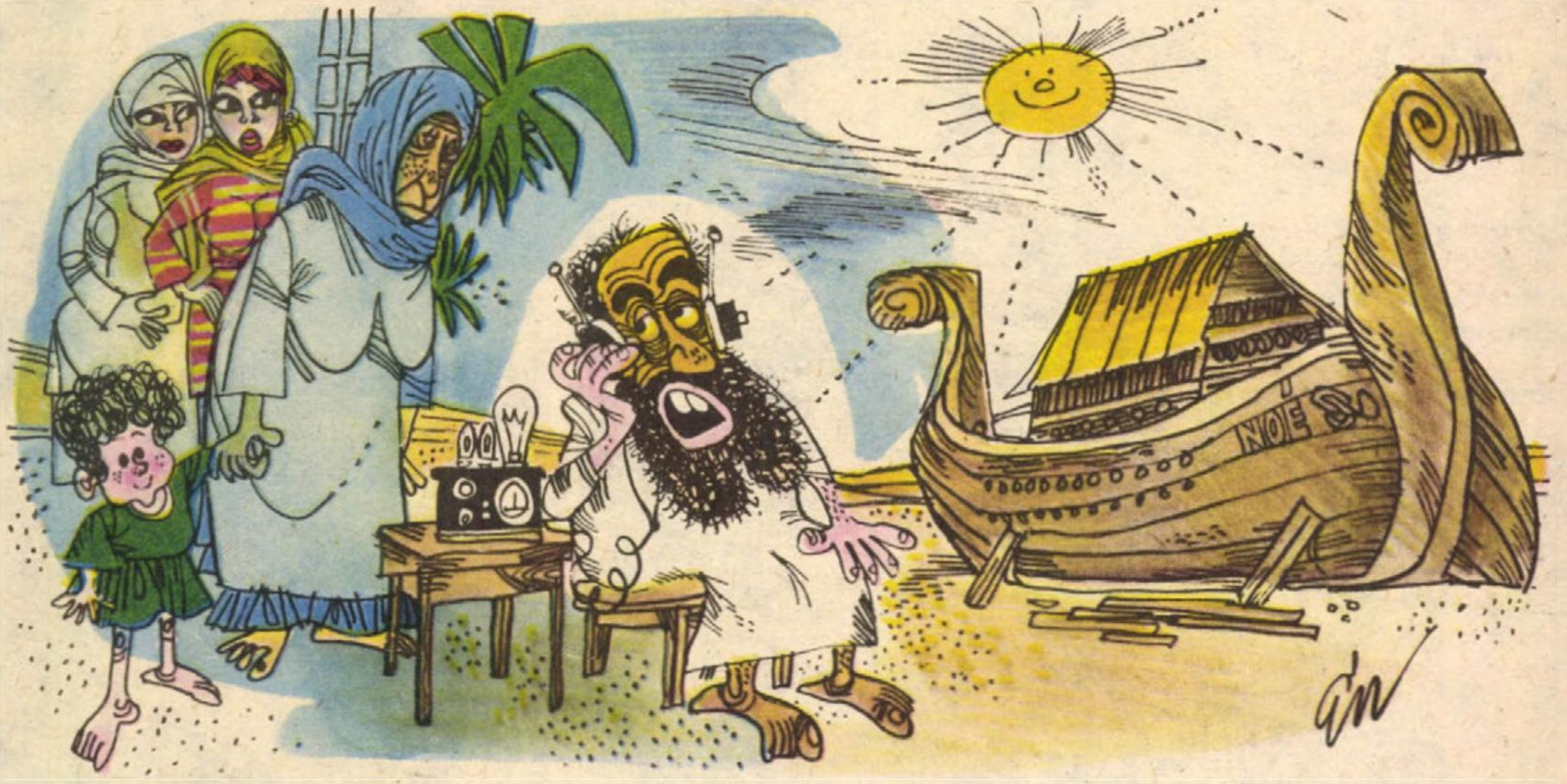

Noé: Katasztrófa! A meteorológia tovabbra is tartós napsütést jósol!

HUMORÜGYBEN *Kisfaludi Stróbl Zsigmondnál*

A mester ingujjra vetközve dolgozott. Álltam tisztes távolságban és csendben figyeltem. Tíz perc telt el, vagy fél óra? Akkor észrevett a szeme sarkából. Nyitottam a szájam, hogy szabadkozzam a zavarásért, de nem jutottam szóhoz.

— Nézelődjön kedvére, aztán majd jöjjön vissza délután, akkor beszélgetünk — mondta és közben már visszafordult a munkájához.

— Ne tessék haragudni... — kezdem délután a magyarázkodást, de leint.

— Maga is azt hitte, az öreg már nem dolgozik. Tudja, hetven év alatt annyira megszoktam a munkát, hogy nem tudom abbahagyni. Mentségemre legyen, hogy engem sem hagytak szóhoz jutni hasonló szituációban. Talán van már hatvan éve is, amikor rátörtem Rodinre, így förmedt rám: „Magyar szobrász? Jó, hát nézegessen, de engem hagyjon dolgozni!"

— Csak azt sajnálom, hogy nem volt nálam fényképezőgép...

— Ezen ne múljék! — mondja és rajzolni kezd az előtte heverő papírra. (Fentebb látható a rajz.) Közben beszél. — Humorügy, humorügy... Mit mondjak én humorügyben? Igaz ugyan, hogy Shaw barátságával dicsekedhetem, londoni tartózkodásom alatt sokat voltunk együtt, de annyi ragadt rám az ő humorából, mint ő rá az én szobrászkodásomból.

— Úgy tudom, hogy ön, Mester, megmintázta Shaw kezét, amivel ő az ő bölcs humorát írta.

— A márványkéz a British Múzeumban van. Az eredeti gipszöntvény itt van nálam. — Megmutatja. — Már kínáltak érte néhány dollárt, de nem adom. Finom gúnnyal hozzáteszi: — Különben megsúgom magának, hogy az alkotásban a kezünk csak eszköz. No... Egyszer, éppen az ő *humorügyi* cselekvésében pedig még csak nem is az írás eszköze volt. Történt, hogy Shaw, Léderer Lajos és én sétáltunk a Hyde Parkban. Shaw valamiről filozofált, s oda lyukadt ki: „Menjünk le a fűre és meglátjátok, estére benne leszünk az újságokban!" Négykézlábra ereszkedve jártunk egy-két percig a füvön. Valóban, estére „kiszerkesztettek" bennünket és nem sokára Amerikából meghívás érkezett annak a két úrnak a részére, akik Shawval a füvön mászkáltak.

— Az angliai tartózkodásnak láttam itt néhány emlékét délelőtt. Nagyon tetszik például a lánykafej, amely alatt ez áll: London. 1934.

— Ez? — kérdezi a szoborra mutatva, s hogy bólintok: — Ő a kis Erzsébet hercegnő. Jelenleg angol királynő. Ez pedig itt a Churchill fiú. No, vele volt egy jó esetem. Amikor mintáztam, eljött a papa, hogy megnézze a készülő szobrot. Az öreg szivaros azonban egy perc után már elfordult a szobortól, és azt kérdezte tőlem, hogy jók-e a magyar szivarok. Mondom, jók bizony és megkínálom egy pápai Regalia Mediával. Churchill rágyújt, majd két szippantás után elnyomja a parazsát, s nagy elismeréssel így szól: „Jónak jó, de nem szivar."

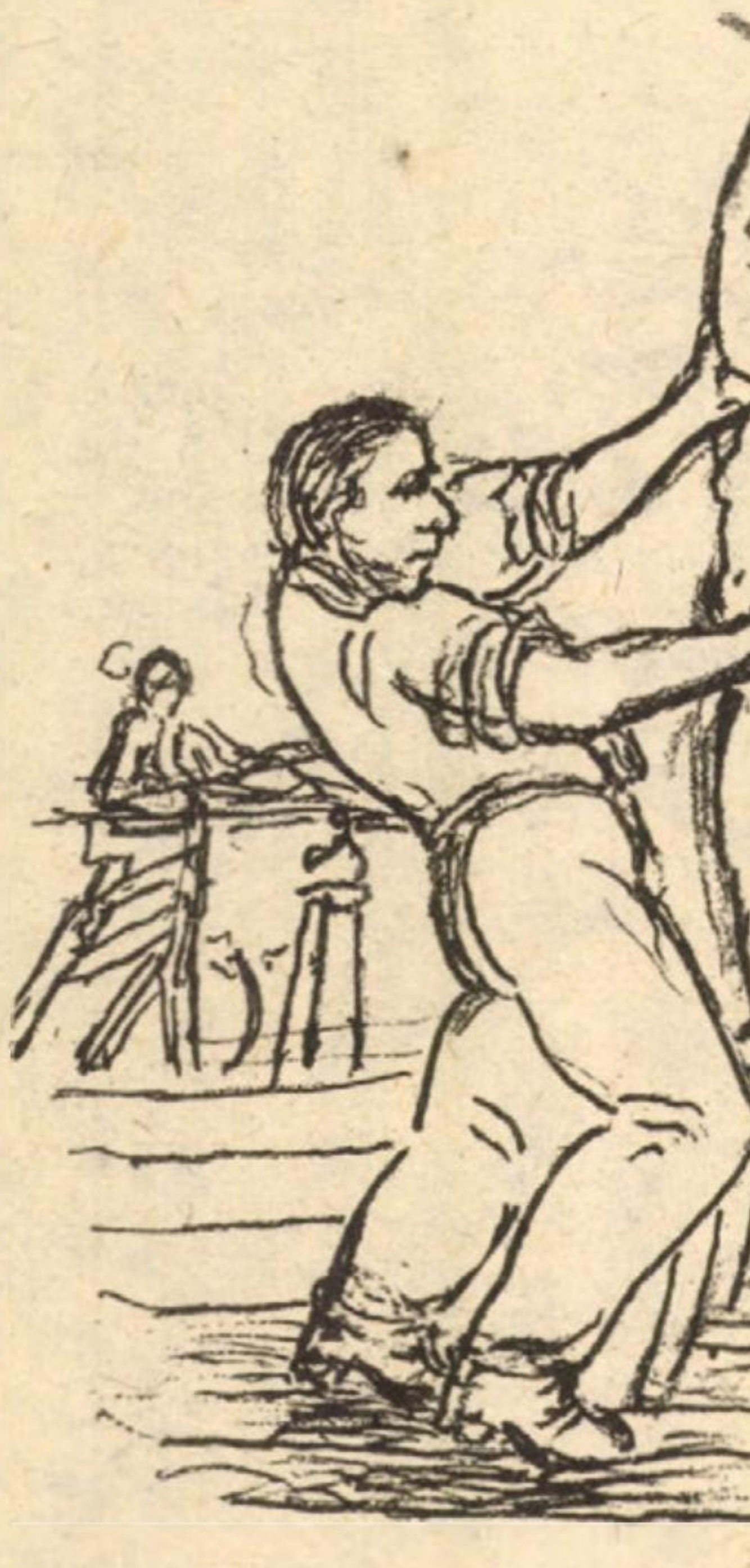

Kisfaludi Stróbl Zsigmond rajza

Most már árad belőle a szó. Ki mindenkit mintázott meg! Áhítattal hallgatom a neveket, amelyeket én csak a történelemből, s az irodalomból ismerek. Aztán ijedten veszem észre, hogy elfelejtettem jegyezni. Kérem, mondaná el egyik-másik találkozását újra.

— Nincs repeta! Inkább mesélek magának Pólya Tiborról, az én legjobb barátomról. Neki aztán volt humora. Nem csak a rajzaiban, hanem az életben is. Mindig a mókán járt a feje. Egyszer például megkért minket egy kolléga, hogy amíg ő vidéken tartózkodik, borogassuk Guthy Soma író mellszobrát, amelyet agyagból mintázott meg. (Erre azért volt szükség, nehogy megrepedezzen.) Én lelkiismeretesen eljártam a műterembe és cserélgettem a vizes ruhákat. Talán a harmadik ápolási aktusra elkísért Pólya Tibi, aki egy kis kosárkát hozott magával. Abban pedig árpa és búza volt. Szépen teleültette az agyagfejet, amely a vizes ruha alatt a nyári melegben rohamosan kicsírázott. Mire a barátunk hazatért, meglepetve látta, hogy a kopasz Guthynak sűrű, zöld üstöke van.

— Ez a márványszobor is nagyon ismerős. Hol is láttam?

— Járt valaha Balatonfüreden?

— Persze, persze, ez a híres gyíkos — kapok észbe és önkéntelenül megsimogatom a női akt lábánál levő gyíkot.

— Érdekes! — nevet kedves-gúnyosan Zsiga bácsi. — Más látogatóim a legritkábban simogatják ott. Hacsaturján, a szovjet zeneszerző például körülsimogatta az egészet, kivéve a gyíkot, s közben így duruzsolt: Mennyi gömbölyűség és mind-mind mosolyog rám, mintha megannyi feje lenne!

Sötétedik, a műterem csendes, sehol egy modell. Így én is csak Hacsaturján példáját követhetem.

Sólyom László

„ÜTEMES" ELLENŐRZÉS

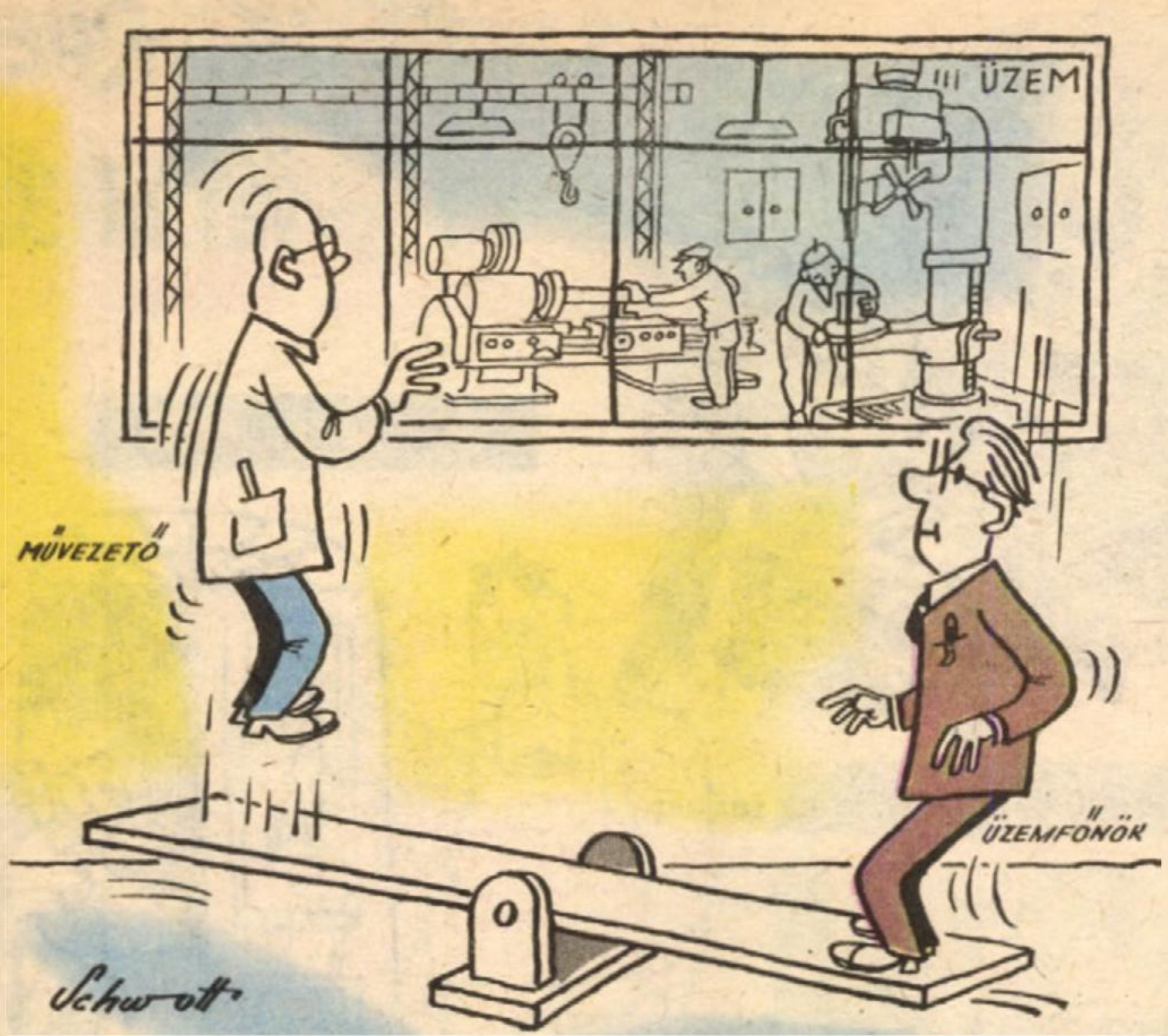

FIGYELMEZTETÉS

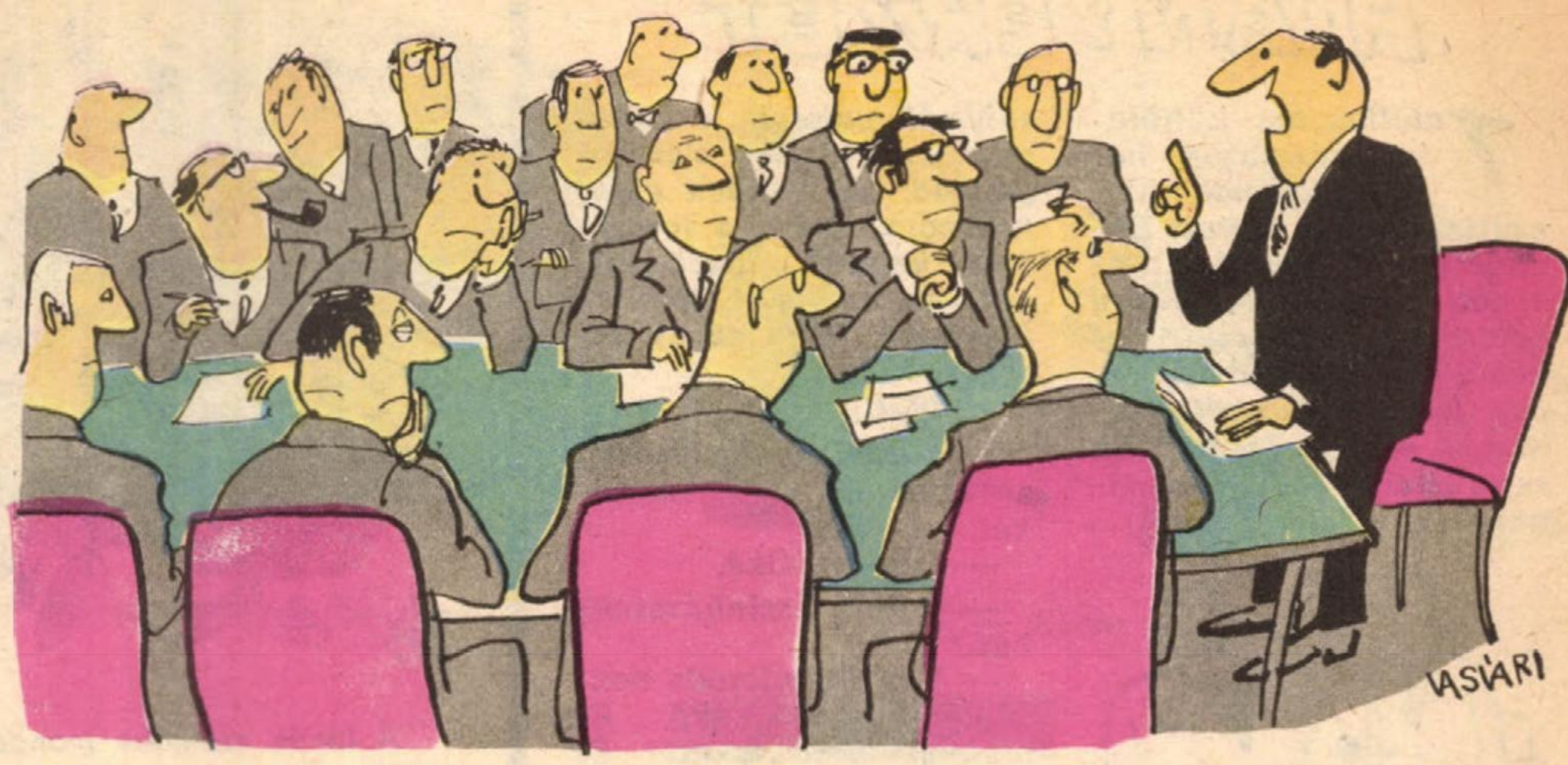

– Addig oldjuk meg a leszerelés kérdését, amíg van, aki megoldja...

NŐI DOLGOK

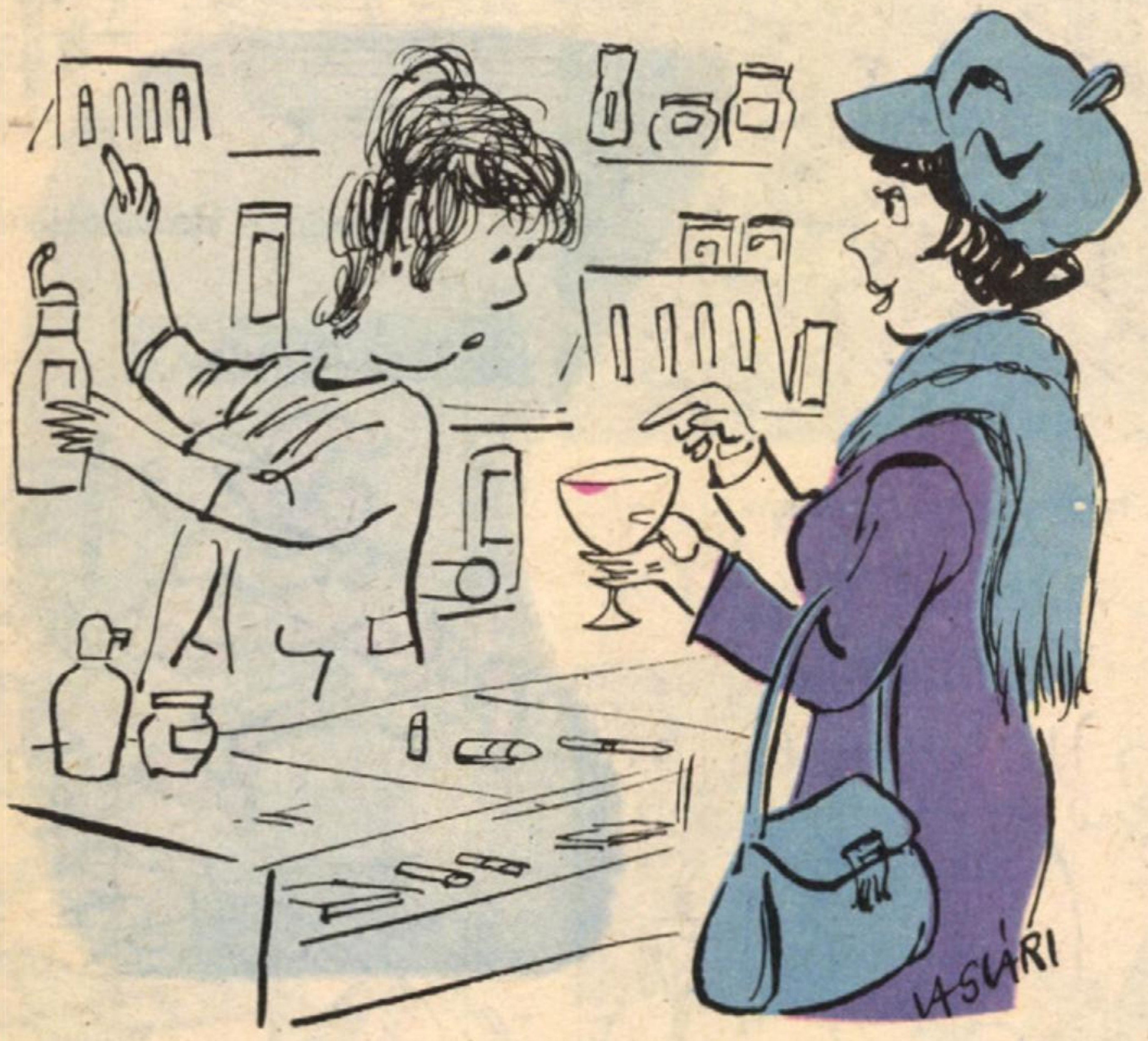

– Olyan színű rúzst kérek, mint ez a folt a poháron!

A FÁK NEM NŐNEK AZ ÉGIG...

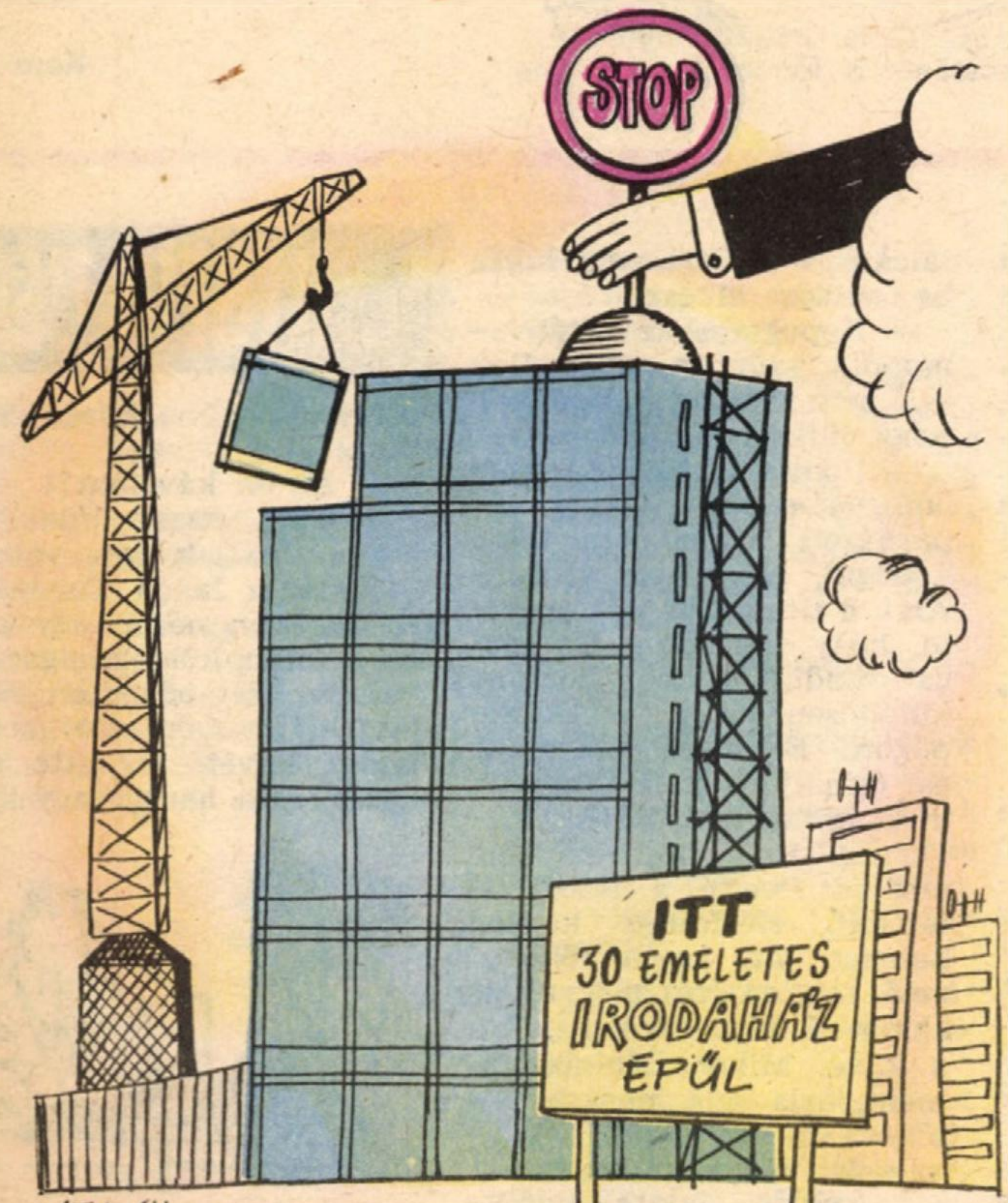

SZESZ

Rájöttem, hogyan lett alkoholista G. P., a jó nevű építész és hogyan született ennek következtében egy világra szóló remekmű. Kutatásaim során elkerültem a tények és adatok kásahegyét, kizárólag a spekulatív módszerre hagyatkoztam, s most felelősséggel kiáltom a szélrózsa több irányába: vigyen engem el az ördög, ha nem így történt.

Tehát G. P., a jó nevű építész, ruganyos léptekkel, és tömött aktatáskával sietett be a tervértekezletre.

— Mélyen tisztelt uraim — mondta határozottan és messzecsengő hangon. — Engedelmükkel körvonalazom elképzeléseimet...

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, három tálca jött be és mögötte három ifjú hölgy. A hölgyek szemében ibolyás fény csillogott, a tálcán barna Dockrum.

— Szemrevaló hostesseitek vannak — mondta G. P., a jó nevű építész. — Nos, kedves egészségünkre váljék...

A tervértekezlet derűs hangulatban ért véget és G. P., a jó nevű építész innét egyenesen a statikai konferenciára slattyogott, hóna alatt a bugyorral.

— Kedves barátaim — mondta szelíden. — Most kénytelen vagyok nagyjából vázolni a látomásaimat...

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, három tálca jött be és három szemrevaló leányka. A tálcán színtelen Gordon Gin a disznófejjel.

— Nicsak — fuvolázta G. P., a jó nevű építész. — Micsoda csípnivaló csinibabákat gyűjtöttek be. Hát akkor ex!

A statikai konferencia résztvevői később családi fotókat mutogattak egymásnak, majd G. P., a jó nevű építész, egyenest a dokumentációs szimpóziumra csetledezett, nyakában a szatyorral.

— Hapsikáim — motyogta bágyadtan. — Most elgügyögöm a rögeszméimet.

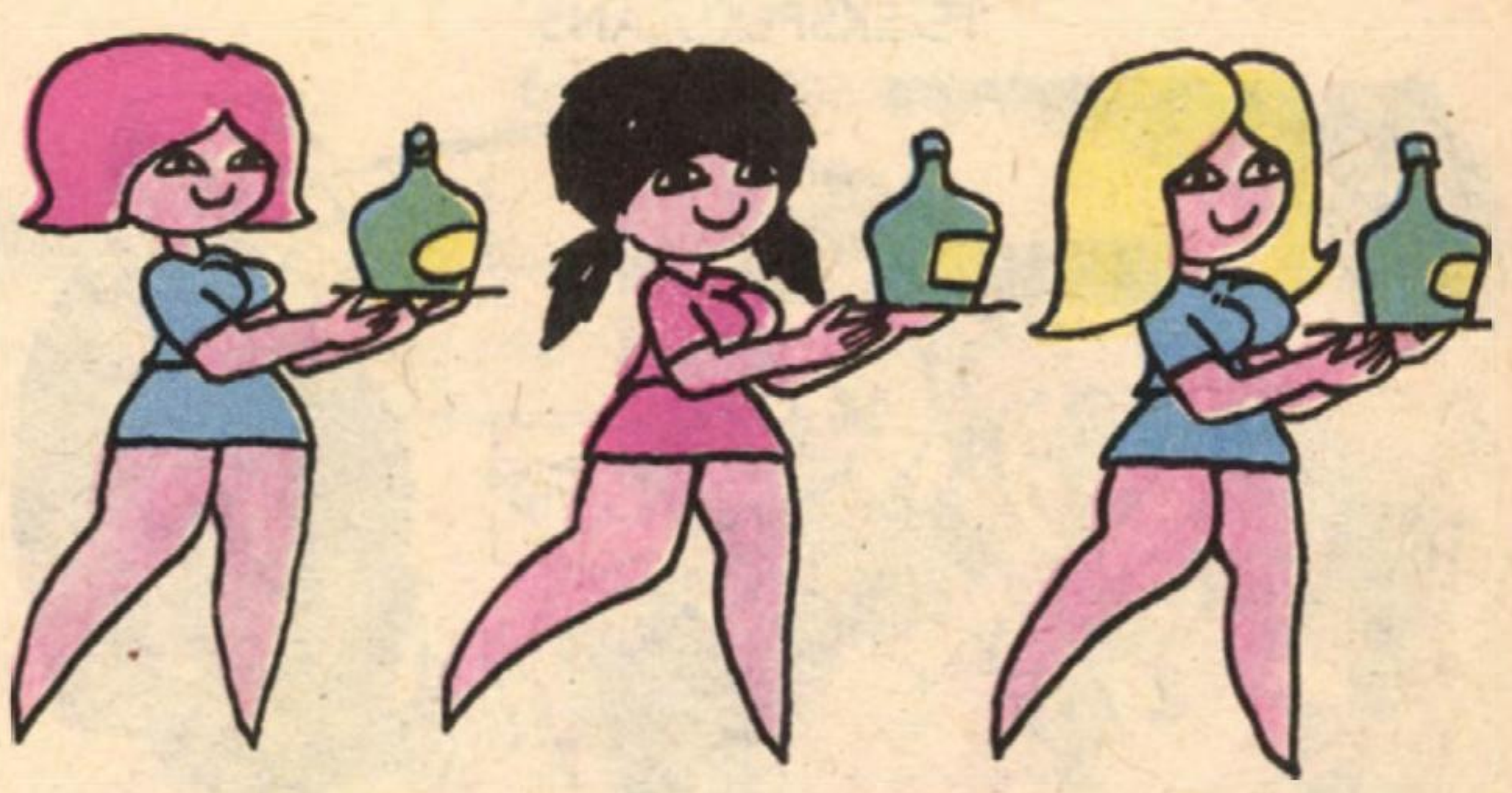

Kérlek, adjátok nekem a füleiteket.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, három tálca jött be és három követésre méltó madárka. A tálcán egy gallon Jonny Walker név alatt bejegyzett whisky azzal a rókavadász kabátjával.

— Kukucs! — gőgicsélt gyengéden G. P., a jó nevű építész. — Ide a nagykést, ha láttam már peckesebb naposcsibéket. Hát akkor le vele!

A dokumentációs szimpózium ezek után elmesélt tizenhárom Jean-viccet, majd G. P., a jó nevű építész, egyenest a kooperációs kongresszusra araszolt, fogai között a cekkerrel.

— Kutyák és macskák — szipogta könnyek közt. — A görcs álljon a bocskoromba, ha el nem danolom néktek a bolondériáimat. Az a kopasz is figyeljen ott az első sorban, mert a fejéhez vágom ezt a filodendront.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, három tálca jött be és három fenemód begyes fehérszemély. A tálcán a nagy Napóleon öt császári csillagzata.

— Hopplá! — csuklott G. P., a jó nevű építész.

— A kakas csípjen meg engem, ha ezeknél szebb nyulacska akad még a halpiacon. Na, fenékig!

A kooperációs kongresszus ezek után elfujt még néhány kedves dalocskát a süssfelnapról, meg a kisbárányról, majd G. P., a jó nevű építész elsősegélyben részesült és a munka a kezdetét vette.

Így lett alkoholista Giovanni Pisanelló, a jó nevű építész és így épült fel hét világ csodájára egy remekmű.

A pisai ferde torony.

Peterdi Pál

IFJÚSÁGI TÉVÉFILM

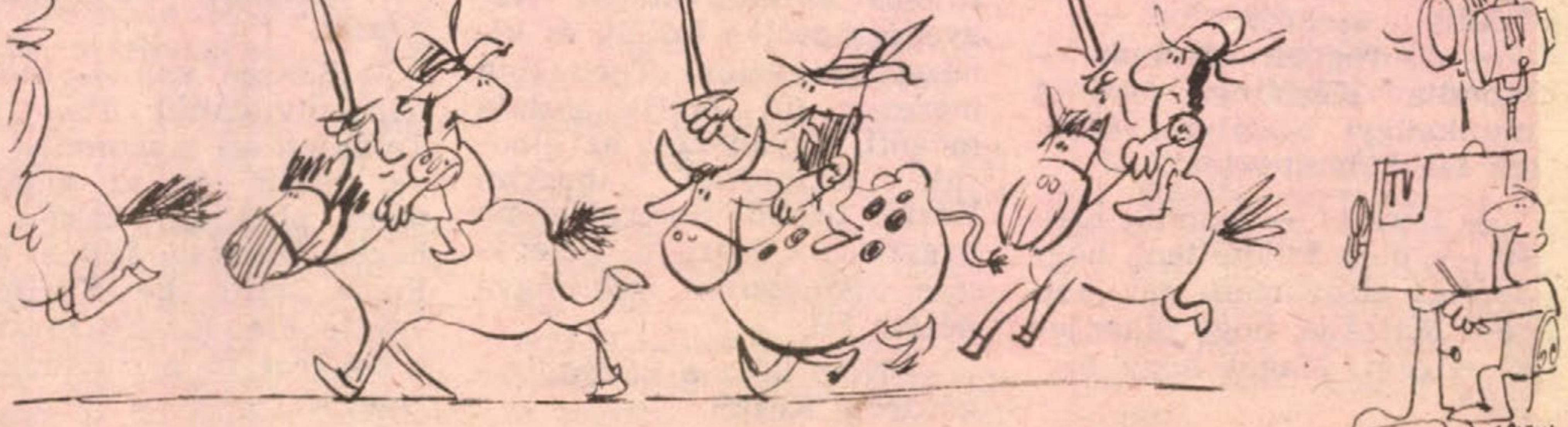

– Azt mondták, hogy a kalandfilmen belül próbáljunk az iskolatejnek is propagandát csinálni.

HIÁNYÉRZET

Találkoztam külföldre származott hazánkfiával, akit ezúttal először hajtott Budapestre a honvágy, tizenöt év után. Most egy belvárosi eszpresszó ablakából gyönyörködve néztük a nagyvárosi forgalmat, s miután kicseréltük információinkat önmagunkról, megkérdeztem:

— No és mit szólsz az óriási fejlődéshez, amin átmentünk?

— Nem vagyok elragadtatva.

— Hogy-hogy — kérdeztem vérig sértve. Hogy meri ez a jöttment a mi világszép Pestünket ócsárolni. Mire ő valódi clevelandi szplínnel mondotta:

— Hiányérzetem van.

— Nem értelek. Városunkról sugárzik a dinamikus növekedés. Van fogalmad, mi minden épült itt azóta? Nézd a forgalmat, üzleteink gazdagságát, az emberek jólöltözöttségét! Nézd az új Erzsébet-hidat!

— Well.

— Láttad gomba módra növekvő új városrészeinket.

— Láttam. Oké.

— Voltál színházainkban?

— Yes. És micsoda vendéglőitek vannak! És mennyi olcsó könyv! És ezek az elegáns új szállodák! És milyen rohamosan fejlődik a vidék, jártam Szegeden, Salgótarjánban, Komlón. És az a sok új gyár, az újjászülető Óbuda, nálatok béke és szabadság van a levegőben, az ember késő este is nyugodtan járhat az utcákon és a fél világ most is a Pesten születő vicceken nevet . . .

— De az isten szerelméért, hát akkor mi hiányzik neked?

— A rósejbni.

sz. d.

TELEKSPEKULÁNS

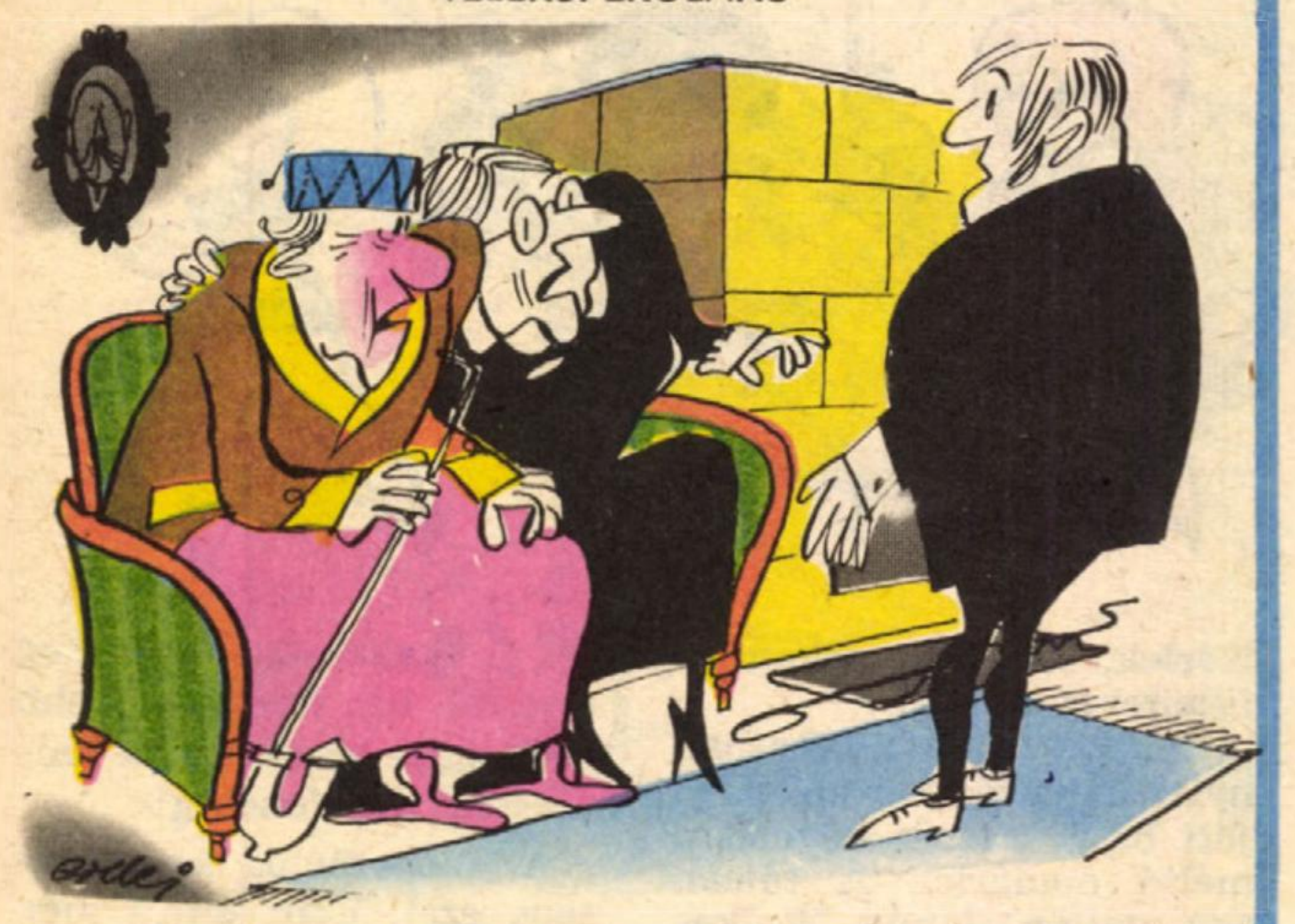

— Nagymama, értsétek meg, el kell válnotok, mert még két telkemet nem tudom kire íratni . . .

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az absz lút bátorság?

Endrődi István:

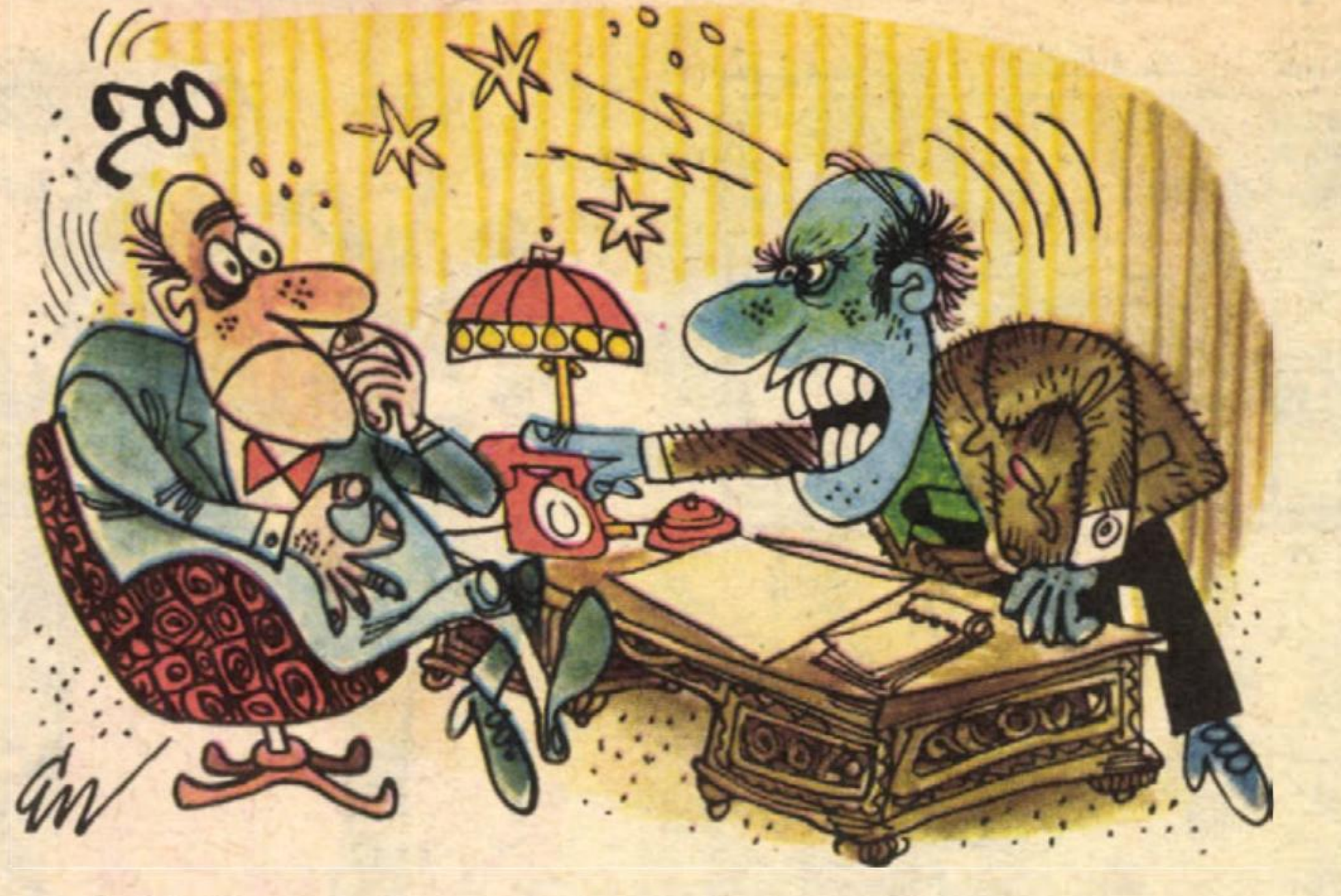

A főnök szemébe mondani, amit a háta mögött terjesztünk róla.

Szűr-Szabó József:

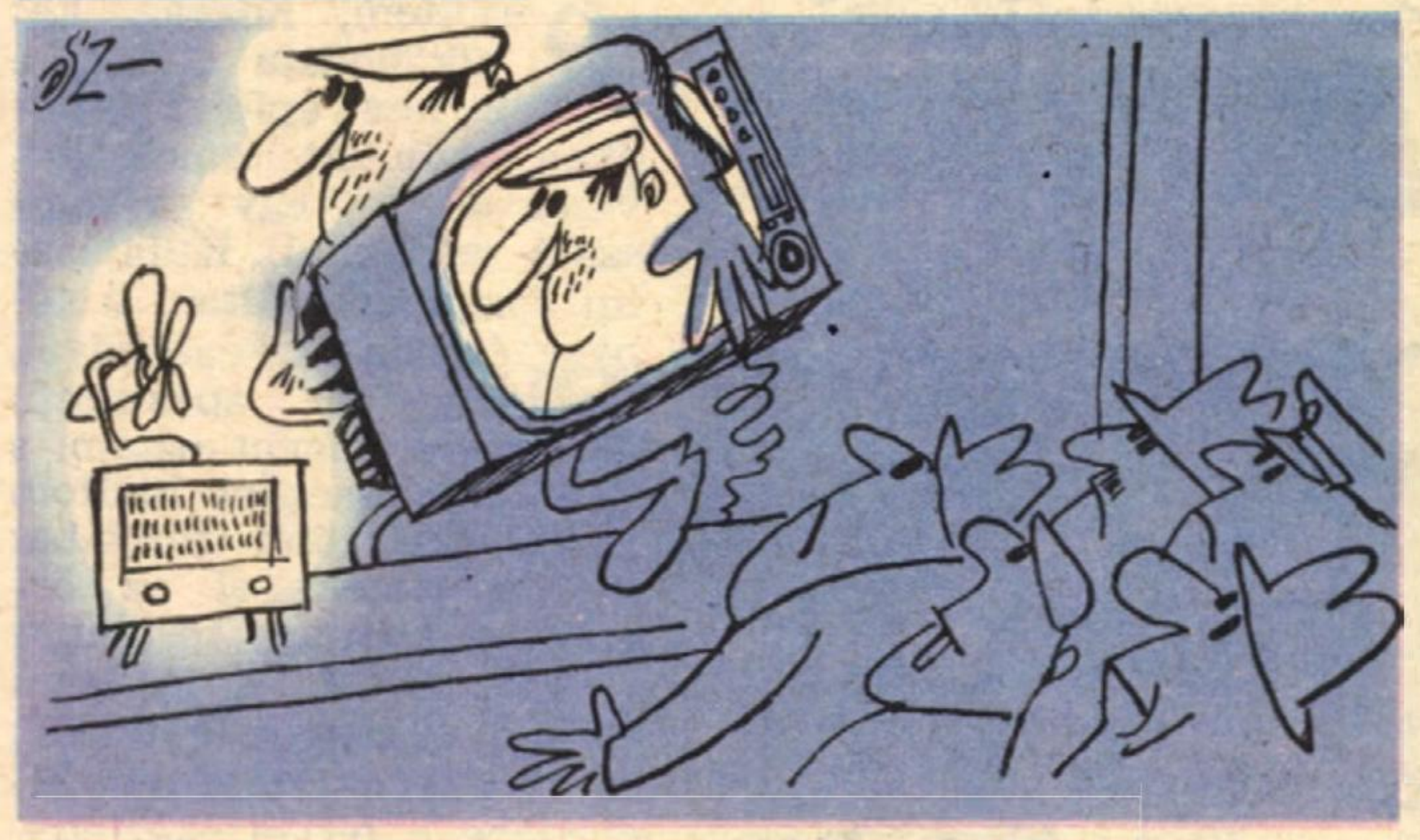

— Akit nem zavar az, hogy éppen körözik.

Takács Imre:

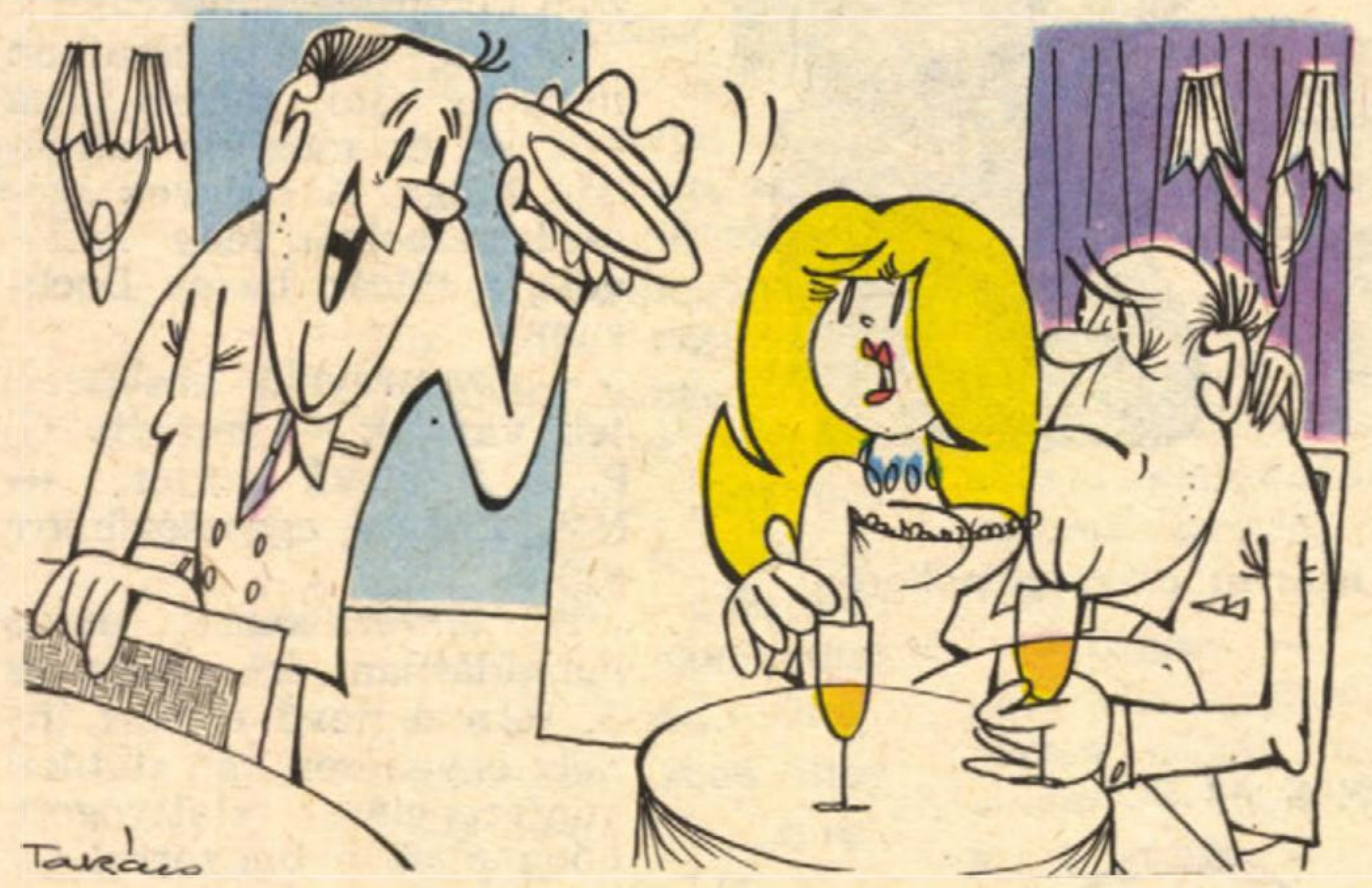

Minden alkalommal köszönni a főnöknek.

Várnai György:

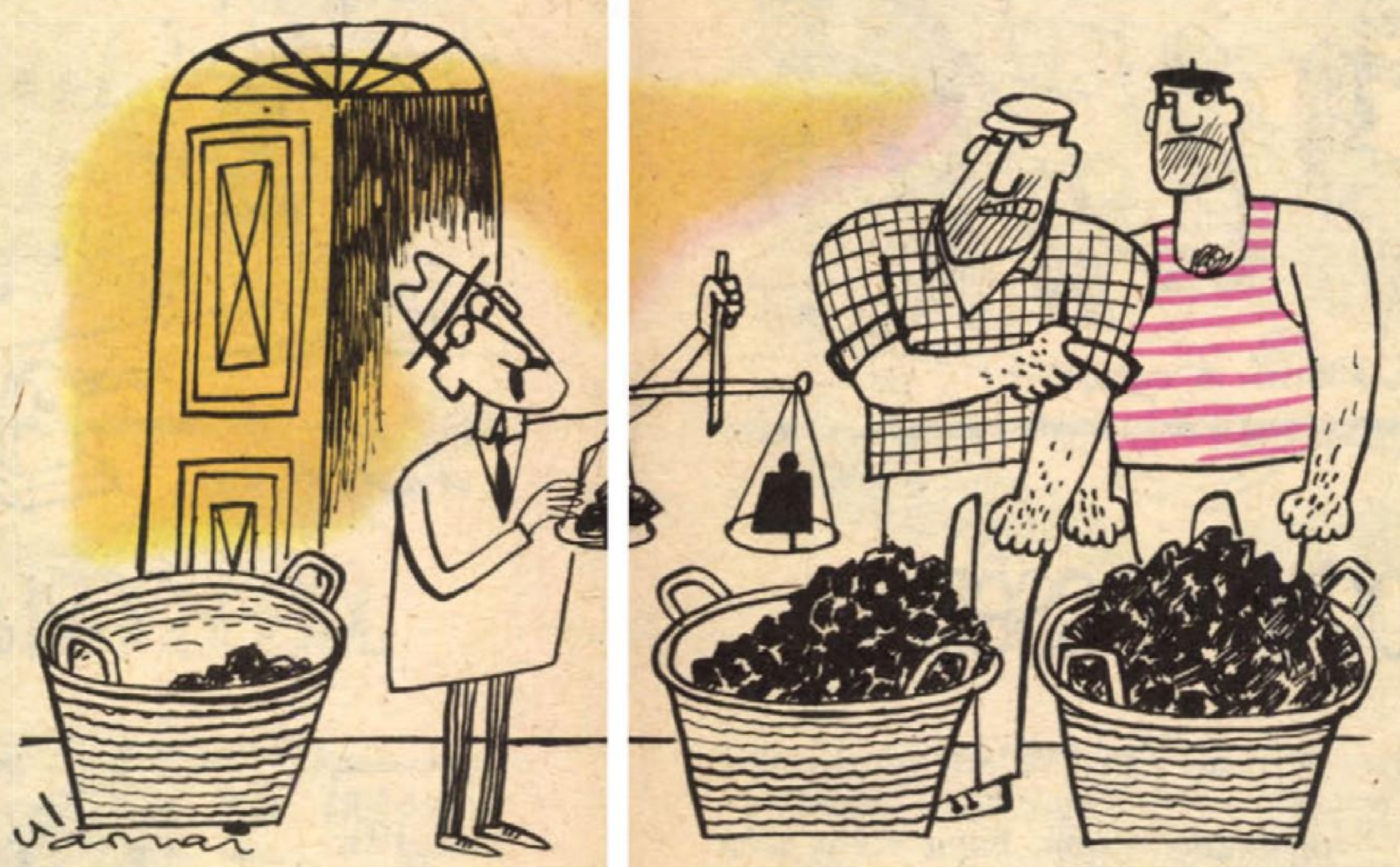

Ha valaki házimé egen méri utána a tüzelőt

Fülöp György:

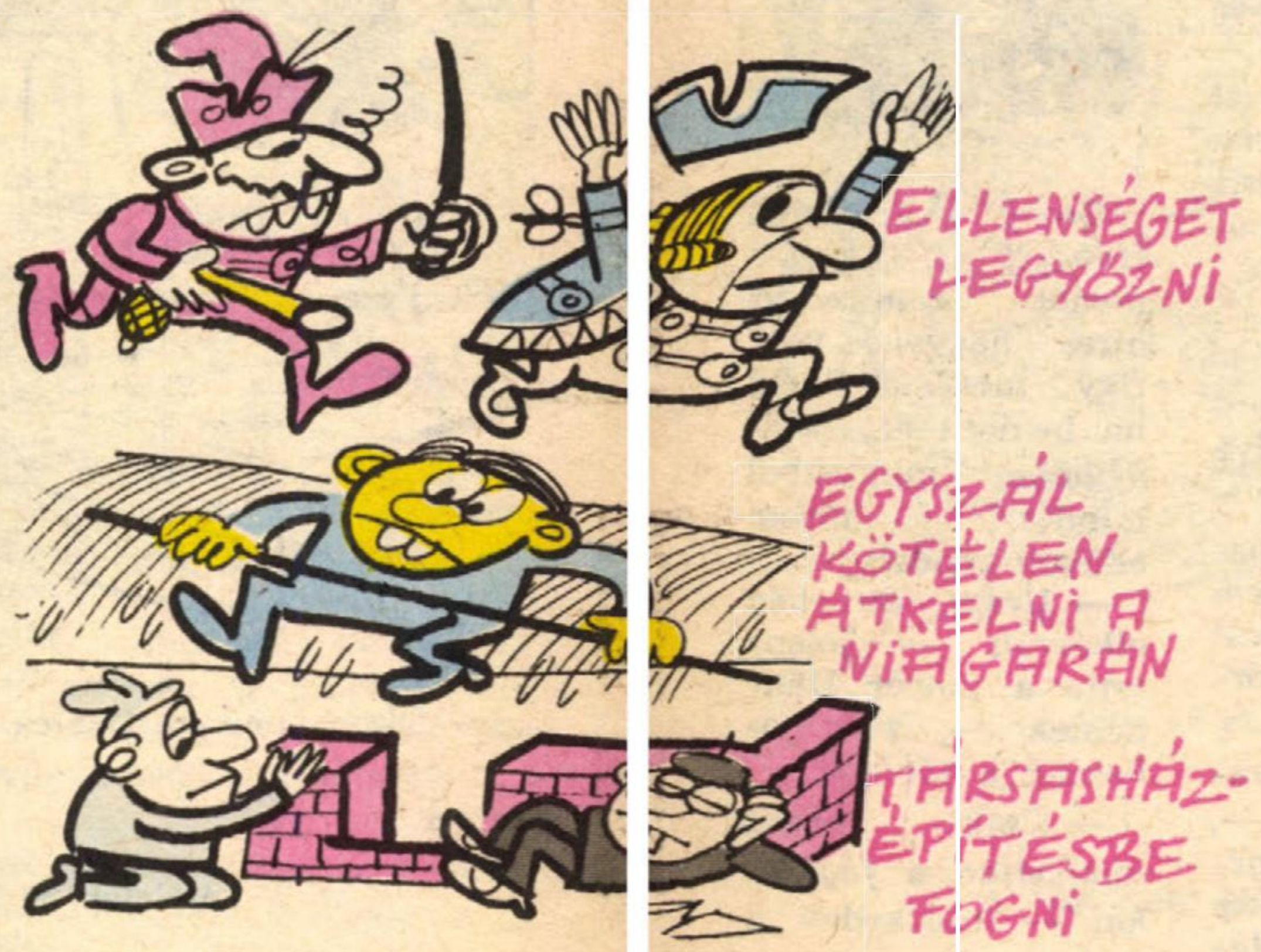

Kora válogatja

Brenner György:

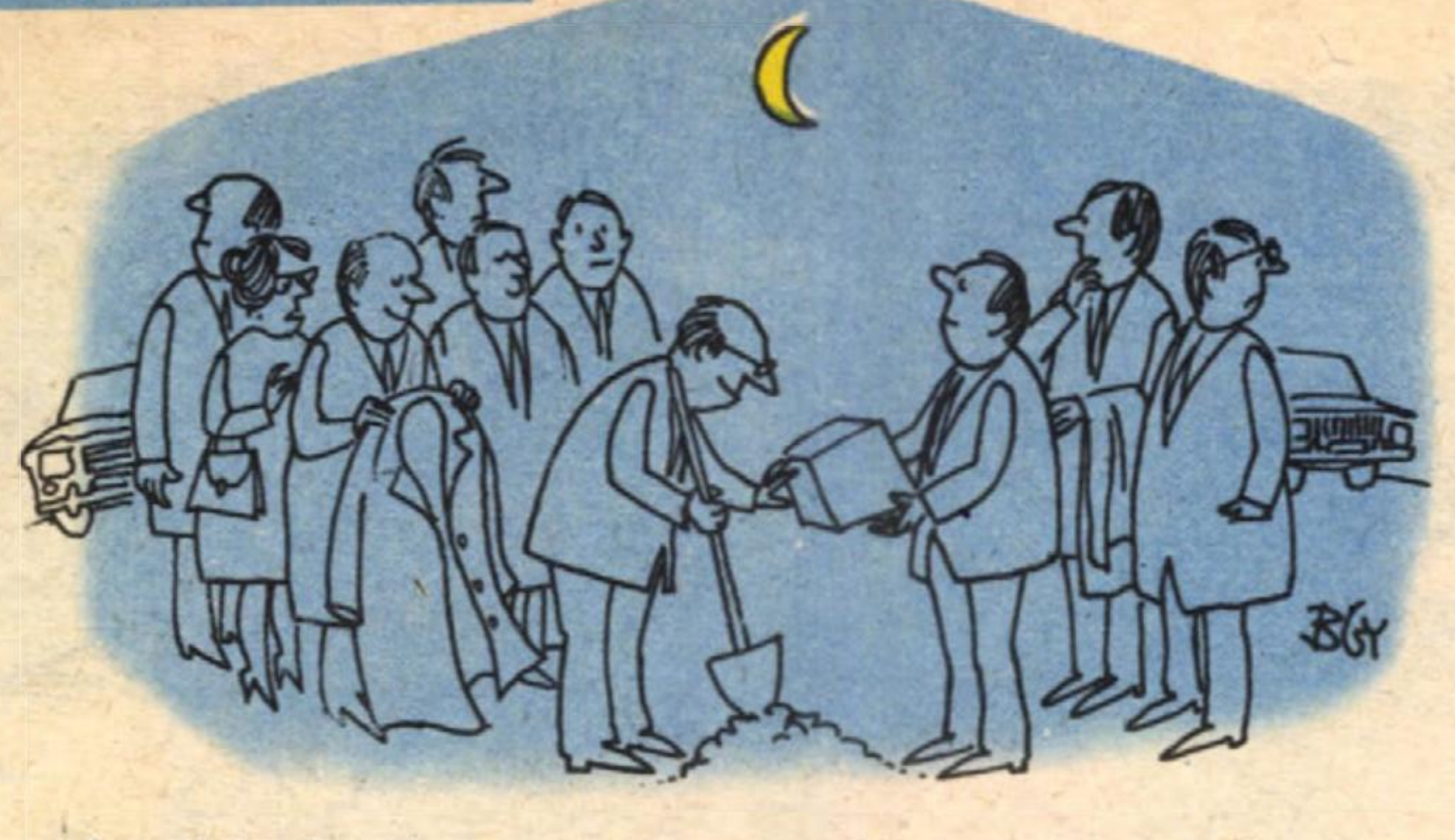

Az éj leple alatt egy reprezentatív irodaház alapkövét letenni.

Barát József:

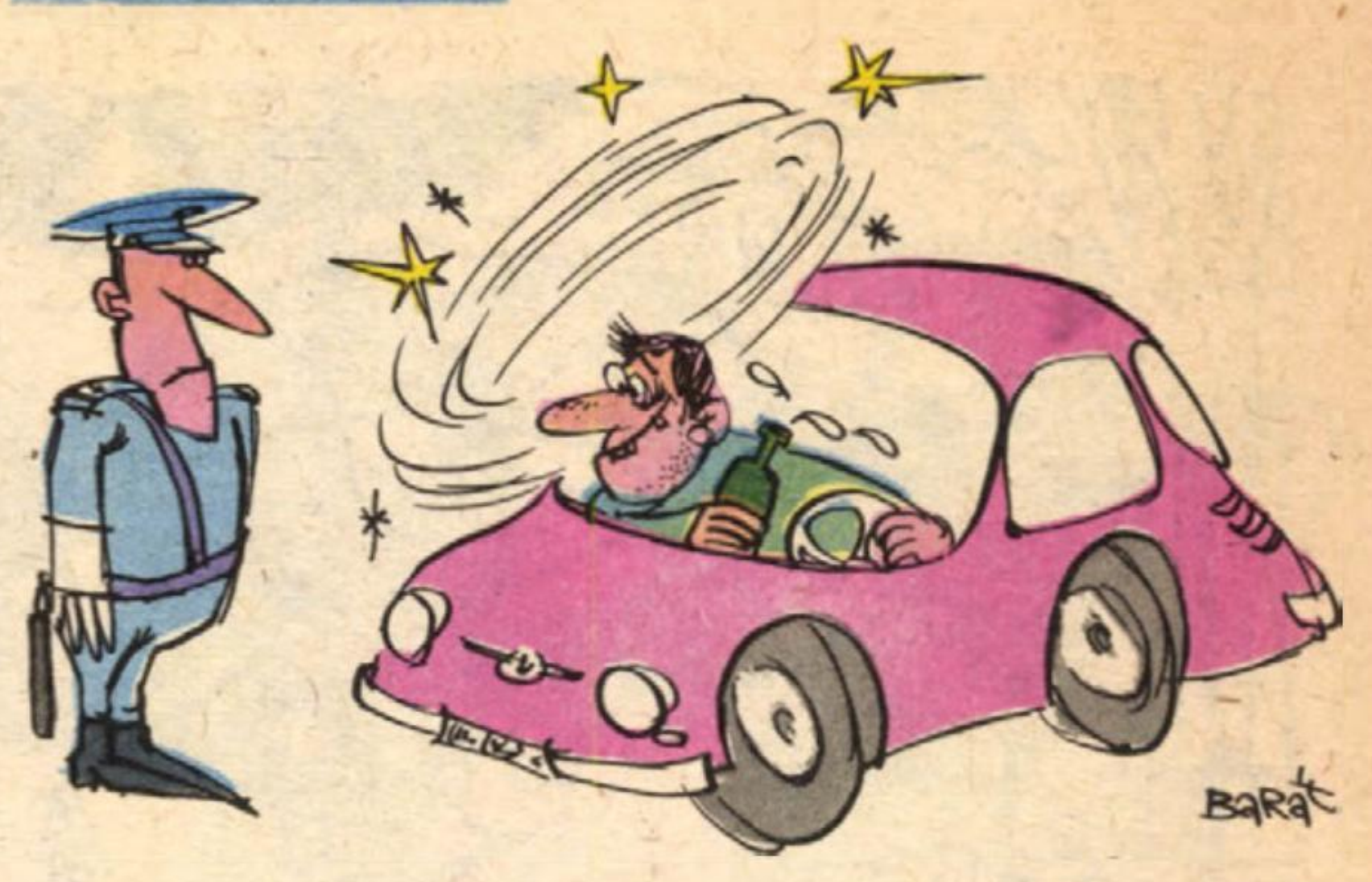

— Jöjjön, biztos úr, elviszem!

Sajdik Ferenc:

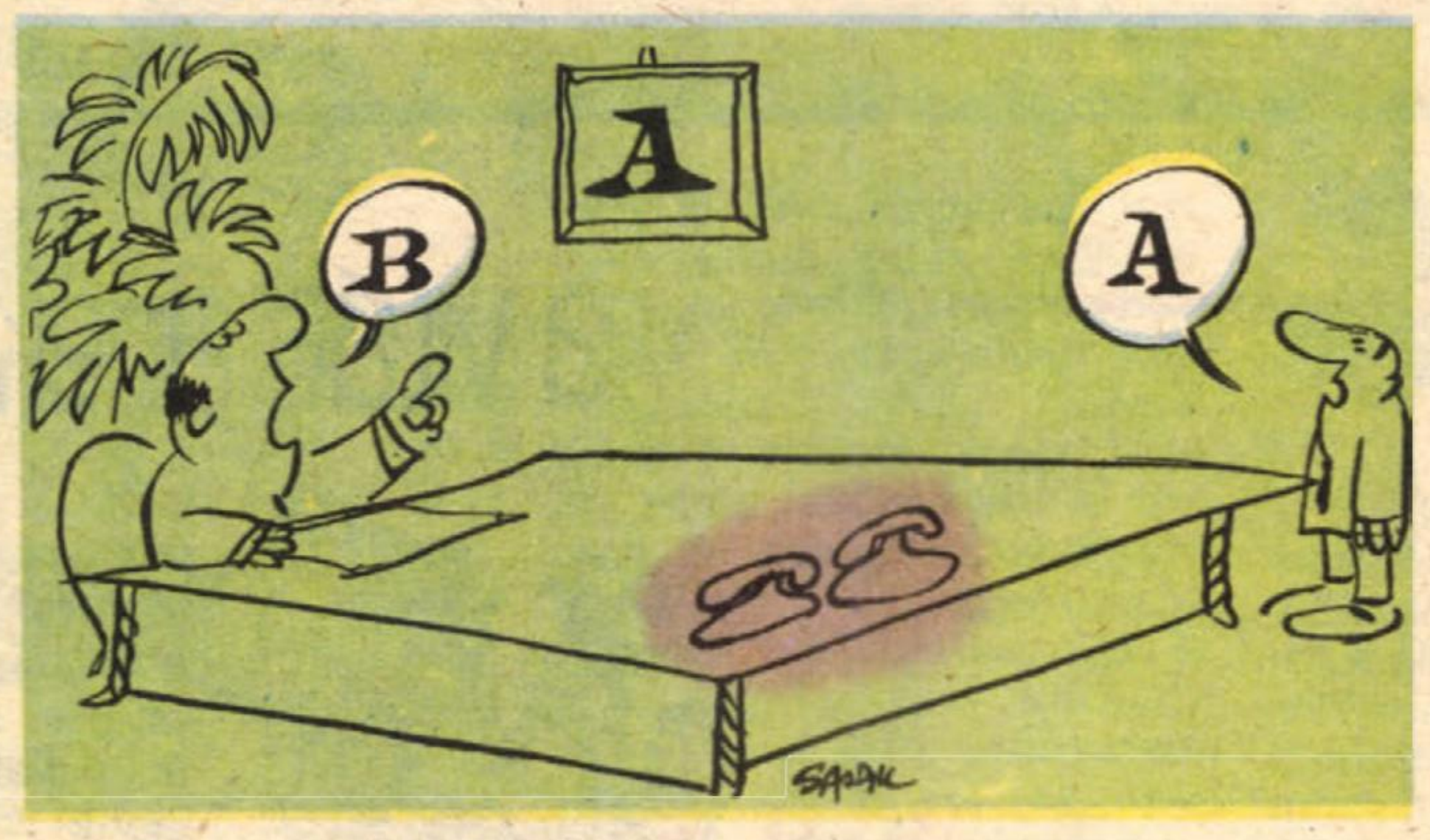

Á-ra Á-t mondani.

Erdei Sándor:

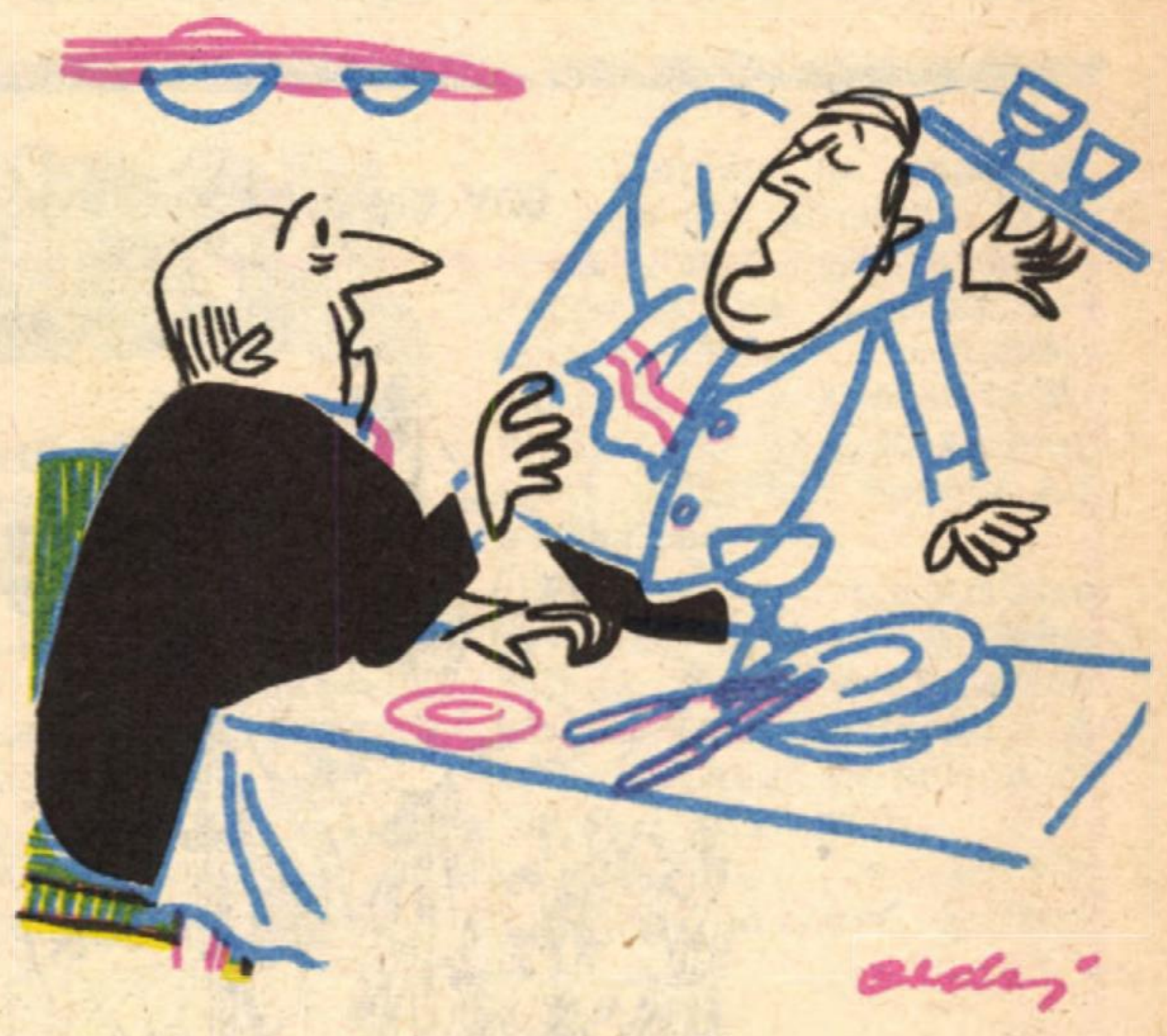

Egy forint borravalót adni.

Lehoczky István:

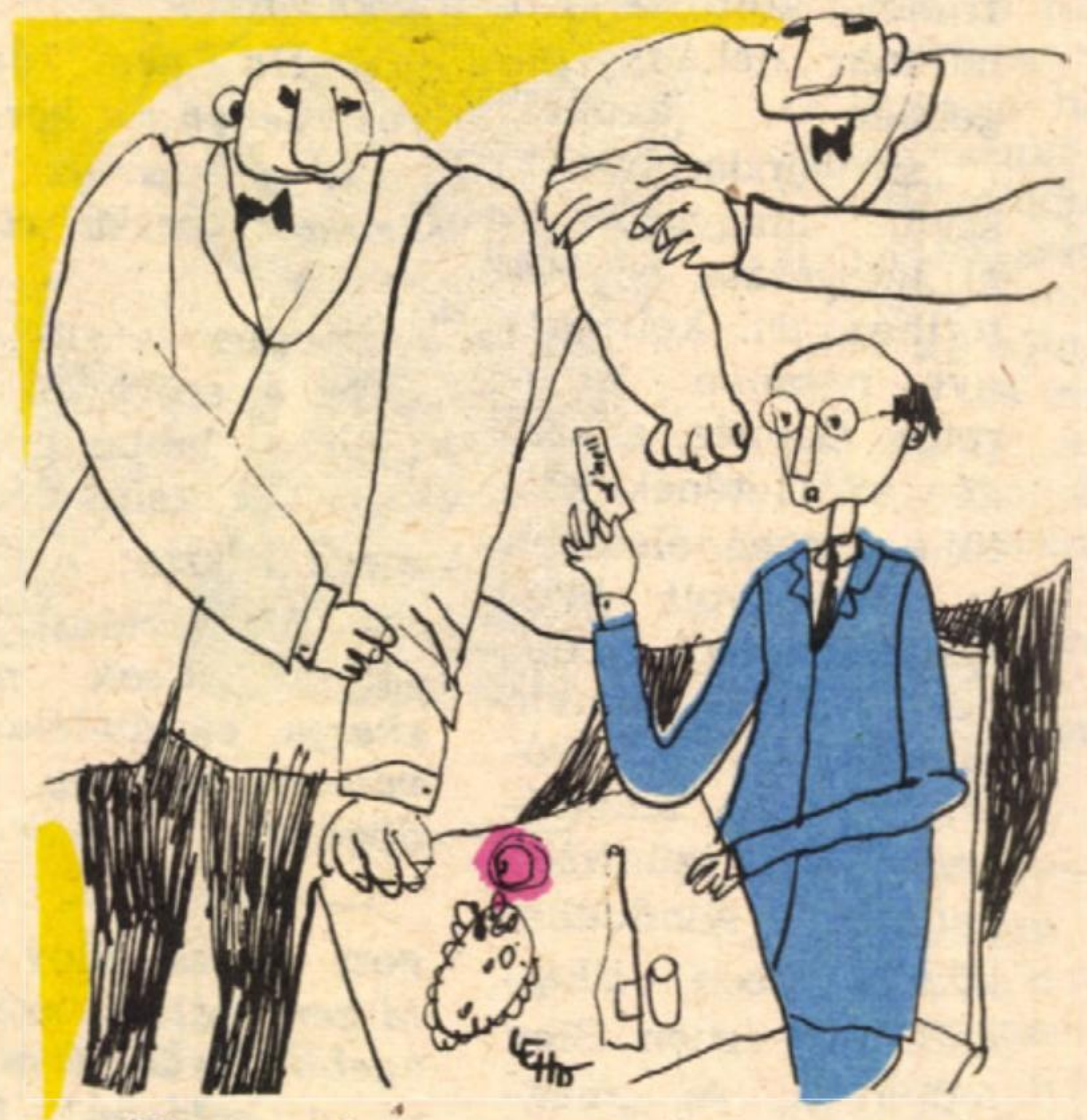

— Kérem szépen, ez a számla nem stimmel . . .

Balázs-Piri Balázs:

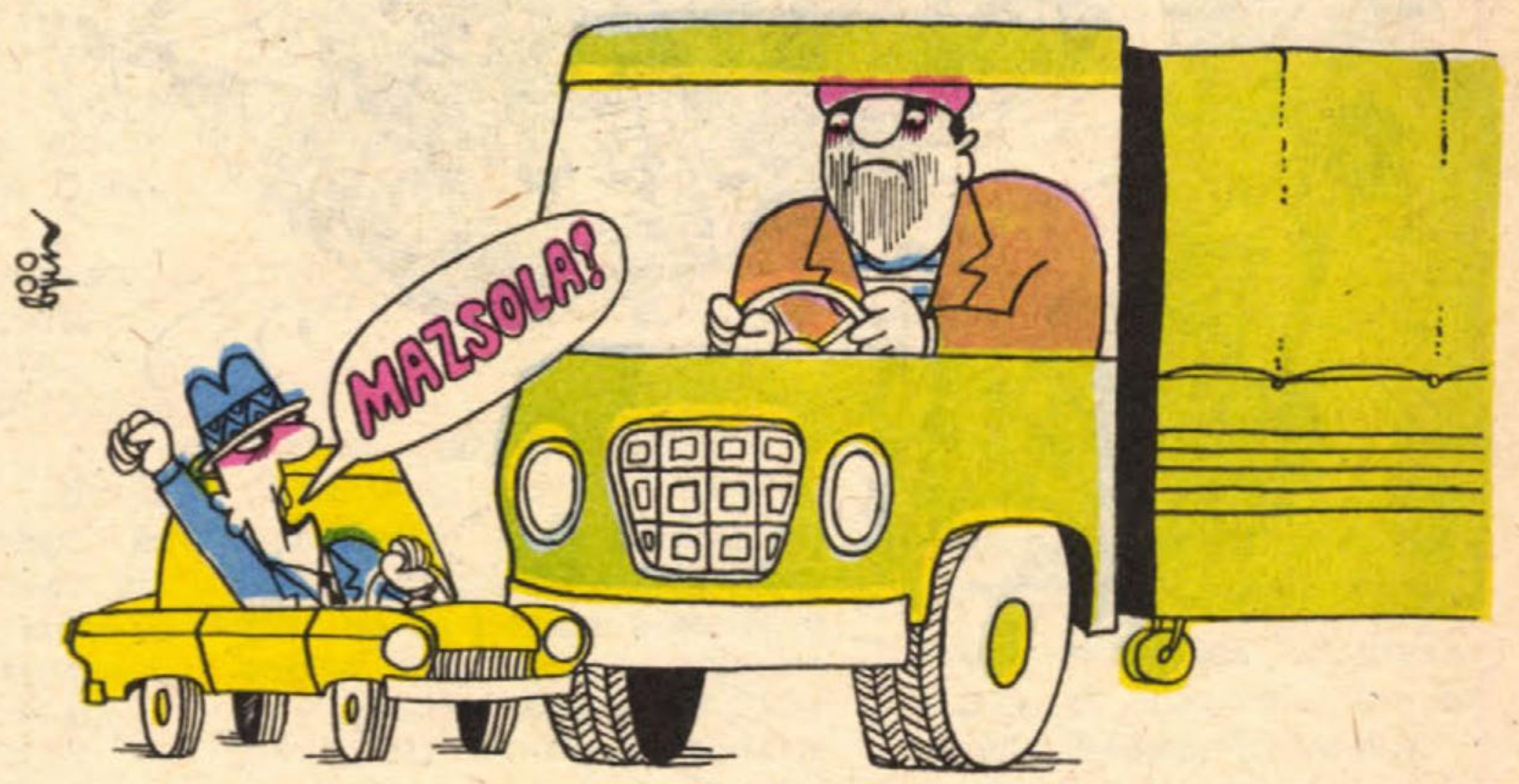

KÉSFŐI BENE DEK VÉGÓRÁI

Az a nap is úgy indult, mint a többi. Késfői Benedek pontosan fél kilenckor kiszállt a vállalati gépkocsiból, a portást barátságosan köszöntötte, és beszállt a felvonóba. Megérkezve az igazgatóságra, előszobájában azonban ezúttal nem Zsófia ült, Késfői titkárnője és jobbkeze, hanem egy ismeretlen fiatal nő, aki az igazgató belépésére szerényen felállt a székről:

— Jó reggelt kívánok — mondta Késfőinek. — A munkaügyi osztályról küldtek fel, helyettesíteni.

— Persze! — mondta Késfői —, el is felejtettem, hogy Zsófiát elzavartam egy hétre a Mátrába, hogy pihenjen ki engem. Magát hogy hívják?

— Tucc Ilon — mondta Tucc Ilon.

— Jól van, Ilonka — mondta Késfői —, főzött már az életében jó kávét?

— Nem tudom — mondta halkan Tucc Ilon és elborult a tekintete.

— Engem minden reggel kávéval kell várni — mondta barátságosan Késfői —, de hogy ha nem lesz elég jó, akkor megharagszom.

Vidáman bement a szobájába, kinyitotta fiókjait, átfutotta a tennivalókat. Negyedóra múlva felállt, és kinézett az ajtón. Tucc Ilon mereven ült Zsófia asztala mögött, ugyanazzal az elborult tekintettel, ahogyan Késfői tizenöt perccel előbb hagyta. Az igazgató belépésére összerezzent, szorongva nézett fel.

— Nem kész a kávém? — kérdezte Késfői.

— Nem tetszett mondani, hogy csináljak — mondta maga elé Tucc Ilon, és nem nézett Késfőire. De közben már felállt és ment a szekrényhez a kávéfőzőért. Késfői akart valamit mondani, de lenyelte, és inkább visszament az íróasztala mellé. Tíz perc múlva felugrott és kinézett az ajtón. Tucc Ilon az asztal mögött ült, ölbetett kezekkel, a heves ajtónyitásra összerezzent.

— Mi van a kávémmal? — kérdezte türelmetlenül Késfői.

— Készen van — mondta hangsúlytalanul Tucc Ilon. Tekintetével a semmibe nézve felállt, és az ablakhoz ment, ahol egy tálcán, pohárba kitöltve állt a kávé. Fogta, vitte be Késfőinek, letette elé. Késfői megfogta a poharat, de a szájához sem emelte.

— Ez langyos — mondta bosszúsan, és visszatette a tálcára. — Miért nem hozta be, amikor elkészült?

— Kopogtam az ajtón — mondta szürkén Tucc Ilon —, nem tetszett mondani, hogy jöjjek be.

— Ilonka — mondta nagy önfegyelemmel Késfői —, párnázott ajtón nem lehet kopogni, mert nem hallom. Arra a titkársági telefon való, hogy beszóljon. De maga mindig bejöhet hozzám, különösen, ha a kávé kicsöpögött. Ezt meg vigye ki, és csináljon vele valamit, mert így ez nem kávé!

Tucc Ilon arcizma sem mozdult, vette a tálcát és kiment. Késfőihez közben Letence jött be a főkönyvelő, negyed órát tárgyaltak, akkor megint eszébe jutott a kávé. Mikor Letence kiment, ő is vele ment az ajtóhoz.

— Mi van a kávéval?

— Subler elvtárs megitta — mondta maga elé Tucc Ilon.

— Az én kávémat?!

— Azt tetszett mondani, hogy csináljak vele valamit — mondta fakón Tucc Ilon, és mereven nézett egy pontot a falon, köldökmagasságban. — Hát odaadtam Subler elvtársnak. Én sosem iszom kávét — tette még hozzá, és a hangja egy kissé reszketett. — Én nem ittam meg — jegyezte meg kimérten.

Késfői szúrást érzett a tüdejében, óvatosan, aprókat lélegzett.

— Főzzön egy másik kávét, Ilon — mondta lágyan — és hívja ide nekem Mutter elvtársat.

— Kit küldtél te nekem a titkárságra? — mondta Késfői elcsigázottan, mikor belépett hozzá Mutter a munkaügyi osztályról.

— Nagyon rendes, igyekvő, derék lány — mondta Mutter békítőleg. — És hat napról van szó. Kit vegyek el a munkájától? Végül is mindössze hat napról van szó. Tudom, nem egy lángelme . . .

— Nem! — mondta hevesen Késfői.

— Viszont érzékeny lélek — mondta Mutter. — Mindent a szívére vesz. Ezért is szeretném, ha most már kibírnád vele ezt a hetet. Ha visszahívom, teljesen összeomlik.

— Isten ments! — mondta mély sóhajjal Késfői. — Majd kibírom.

Elharapta a szót, mert Tucc Ilon jelent meg az ajtóban, egy csésze kávét hozott. Vitte Késfőinek. Késfői lehúnyta a szemét, mosolyogni próbált.

— Ilon — mondta Késfői —, ha vendég van nálam, ne hozzon be nekem egy kávét. Töltse kétfelé, és mindig a vendéget kínálja elsőnek. Most adja oda ezt az egy kávét Mutter elvtársnak és nekem csináljon egy másikat.

— Fél kilenc óta szeretnék egy kávét inni — panaszkodott Késfői öt perccel később a telefonba Bertának, a feleségének. — Kérlek, végy egy kis termoszt valahol, ha látsz. Holnap magam hozok be kávét magamnak.

Letette a telefont, és heves ingerültség töltötte el. Hirtelen eszébe jutott Guttai. Guttait még ma kirúgom, döntötte el, és már emelte is fel a házi telefont. Míg Guttai érkezett, Késfői a halántékát masszírozta. Ez a szorítás azért van, mert még nem ittam kávét, — állapította meg, de most Guttai belépett. Késfői vészjósló arccal lépett hozzá, és szembeállt vele, hogy az orruk csaknem összeért.

— Hol járt maga a hivatalos kiküldetés alatt? És micsoda fuvarleveleket állított ki a vállalat nevében? Tudja mi jár ezért?

Ebben a pillanatban Tucc Ilon lépett be, két kávéval.

— Egyik a vendégnek — mondta közömbös arccal.

Késfői megtántorodott.

— Vigye ki mind a két kávét — suttogta. — Nem kávézunk!

Összeroskadva ült íróasztala mellett. Eszébe jutott, hogy a háborúban, mint felderítő négy napig ült egy fa tetején. Akkor érezte ezt a fáradtságot.

A telefon berregője riasztotta fel. Felemelte, és mindjárt megállapította, hogy nem őt keresik. Tucc Ilon beszélt a vőlegényével, de rossz gombot nyomott meg, és így Késfőit is bekapcsolta a beszélgetésbe.

— Hogy vagy? — hallotta a férfi kérdezését a vonal túlsó felén.

— A titkárságon vagyok — mondta Tucc Ilon.

— És milyen a főnök?

— Borzasztó — mondta Tucc Ilon a telefonba. — Fél kilenc óta egyfolytában kávézik . . .

Ez volt az a pillanat, amikor Késfői, egyetlen jaj kiáltást hallatva, lecsúszott a székéről, be az íróasztal alá.

— Be kell mennem hozzá — mondta a telefonba Tucc Ilon. — Már megint kiabál utánam.

Somogyi Pál

AZ ELSŐ FAGY

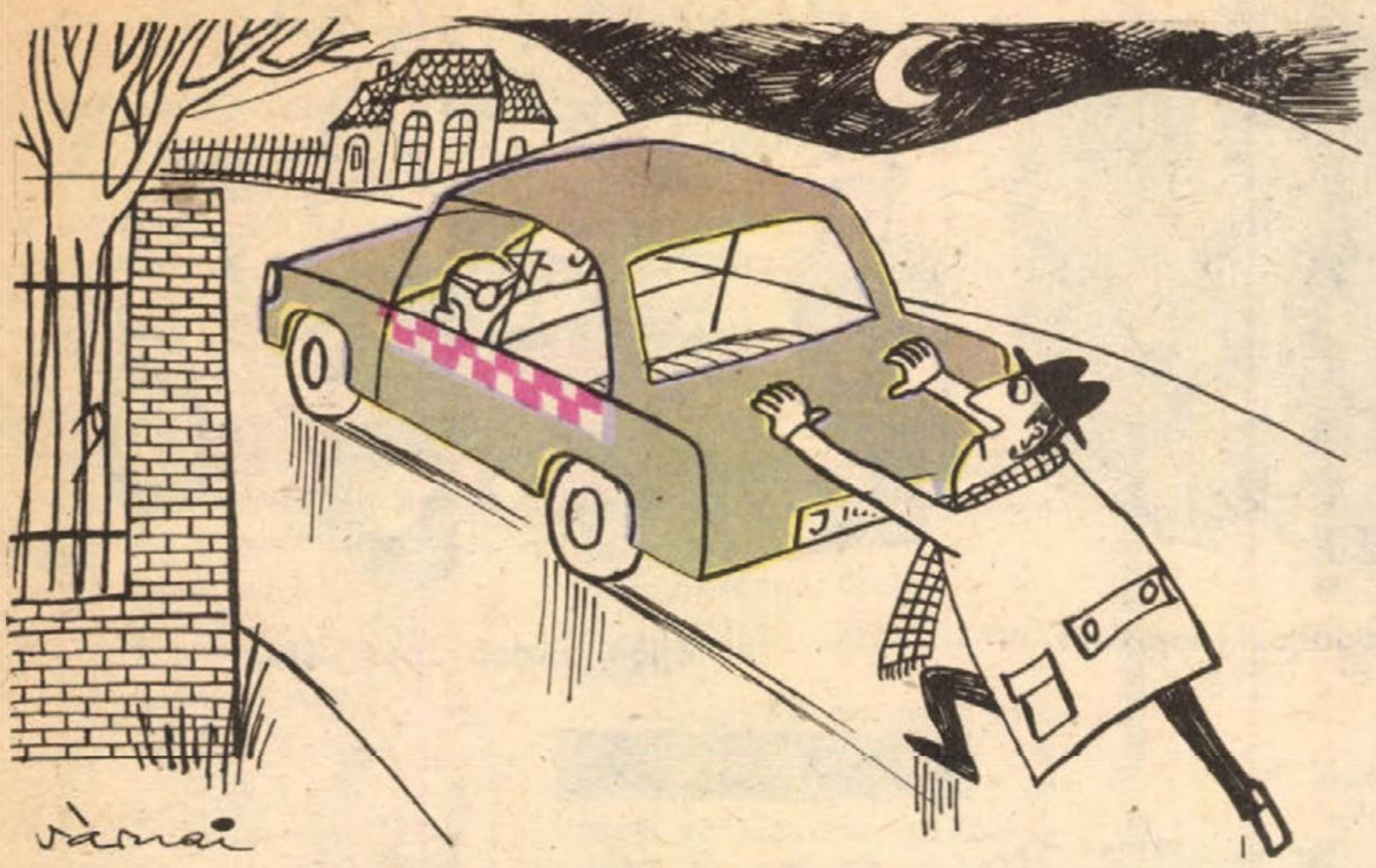

HA ÍGY APAD A DUNA

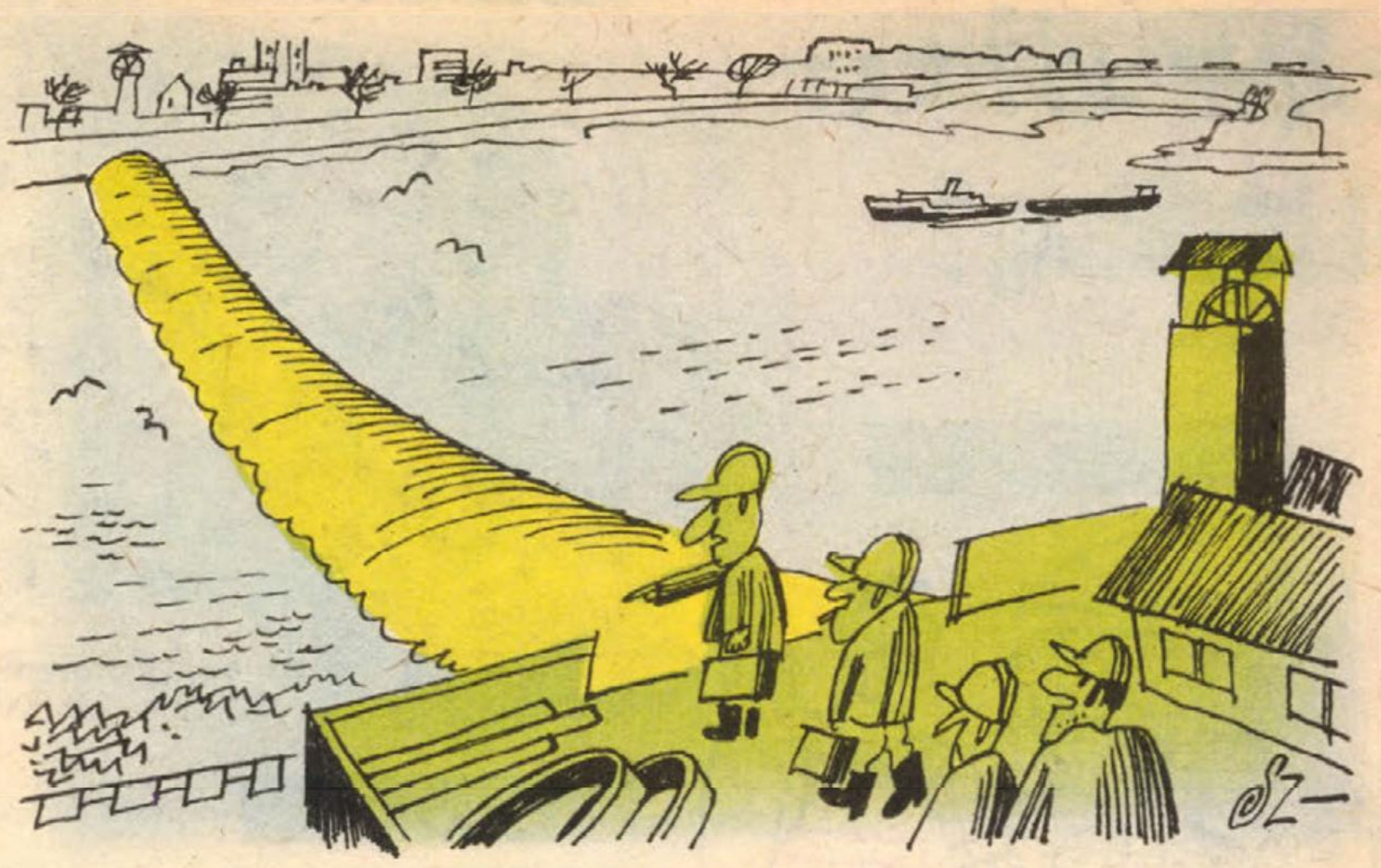

– Nézzék, szakik, kilátszik a metró!

EGY KIS KITÉRŐ...

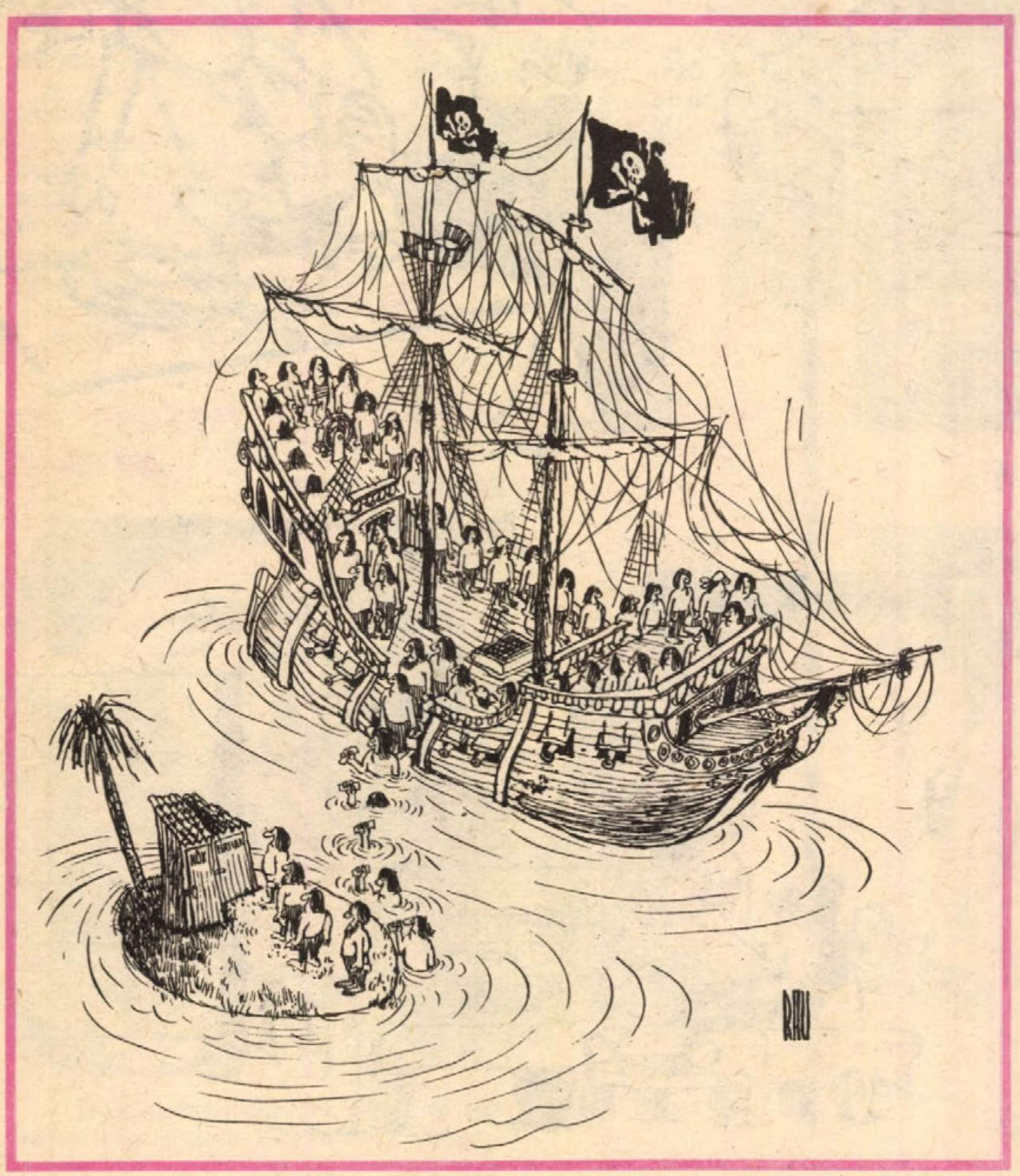

a világ anekdota kincséből

François *Coppée*, múlt századbéli francia költő és író, nálunk, néhány régebben kedvelt „szavalódarabján” kívül magyarországi látogatása és Petőfihez írt költeménye nyomán ismeretes. Coppée, a szegények életének költője, magánéletében is híres volt jótékonykodásáról. Többek között állandó támogatója volt írótársának, a tehetséges, de szüntelen anyagi gondokkal küzdő Léon *Bloy*-nak. Egy ízben Bloy felkereste, és „megvágta” száz frankra. Alig tette zsebre a pénzt, megkérdezte:

— *Nem volna egy pár cipője a számomra?*

Miután megkapta, és nyomban fel is vette Coppée egyik új cipőjét, Bloy elégedetten távozott. Ám másnap is megjelent Coppée lakásán:

— *Ha nem veszi rossznéven: kérem, adja vissza az itthagyott, ócska cipőmet.*

Coppée előkerítette a szörnyen elnyűtt lábbelit, s kissé csipkelődve megkérdezte:

— *Mi történt, barátom? Csak nem akarja elajándékozni valami szegény ördögnek?*

— *Ugyan* — vágott vissza Bloy —, *hiszen nálam szegényebb ördög nincs is a világon! Hanem, mióta az ön új cipőjét felvettem, senki nem ad nekem egy megveszekedett sou-t sem! Így hát elhatároztam, hogy ezt a szép új cipőt csak odahaza, titokban fogom hordani...*

Georg Friedrich *Händel*, a kiváló német zeneszerző, híres nagyevő volt. Úgy mesélik, hogy ha bement egy vendéglőbe, mindenből mindjárt három adagot rendelt.

— *Uram, az ebéd elkészült* — jelentette a pincér Händelnek —, *már jöhetnek a többiek.*

— *Csak hozza nyugodtan a fogásokat* — intézkedett a zeneszerző —, *a többiek is én vagyok.*

Békés István feldolgozása

ELFOGULT MAMA

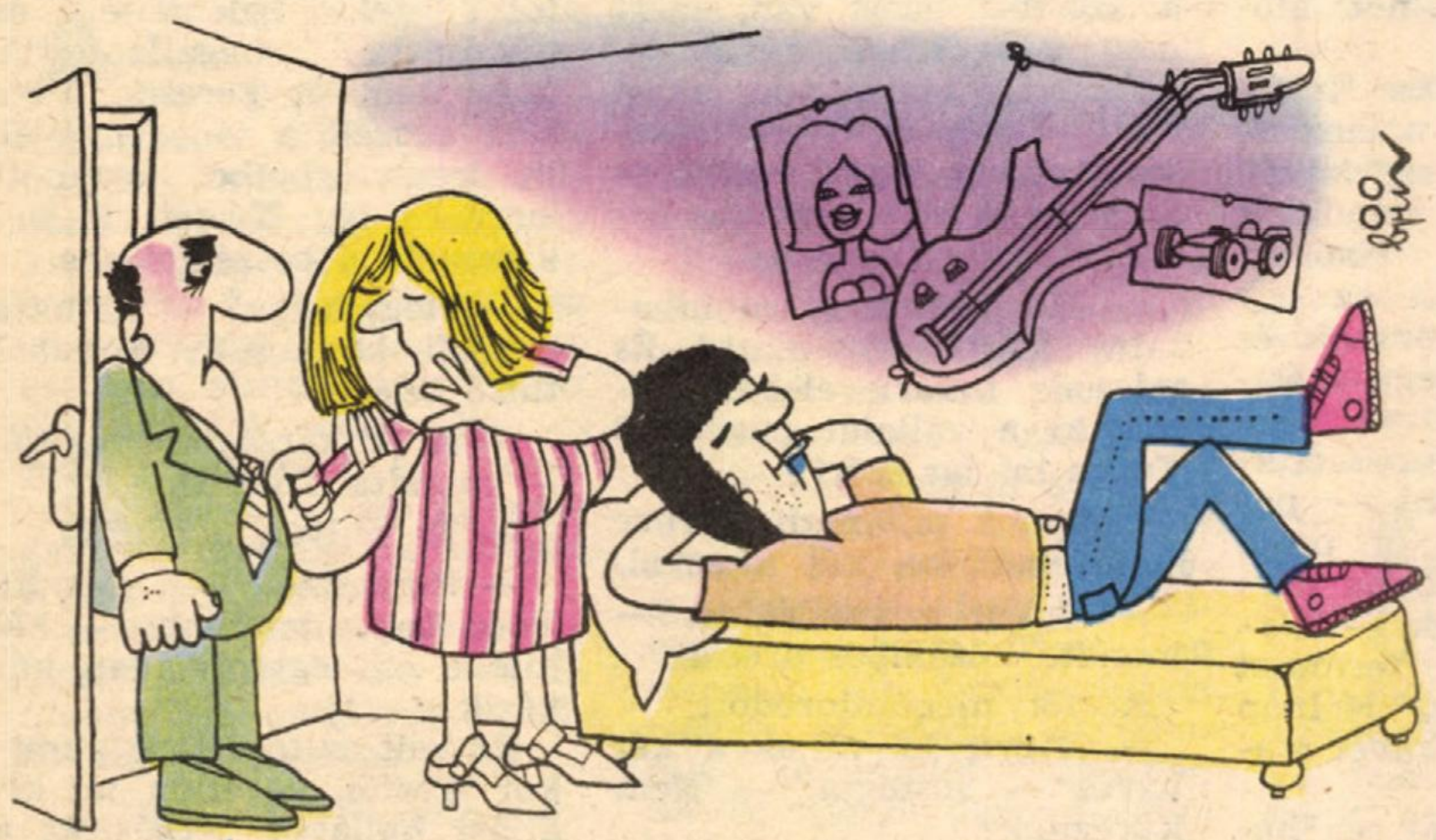

– Ne zavard a drágámat, biztosan a perpetuum mobile tervein gondolkodik...

ELÉGEDETT SZÜLŐ

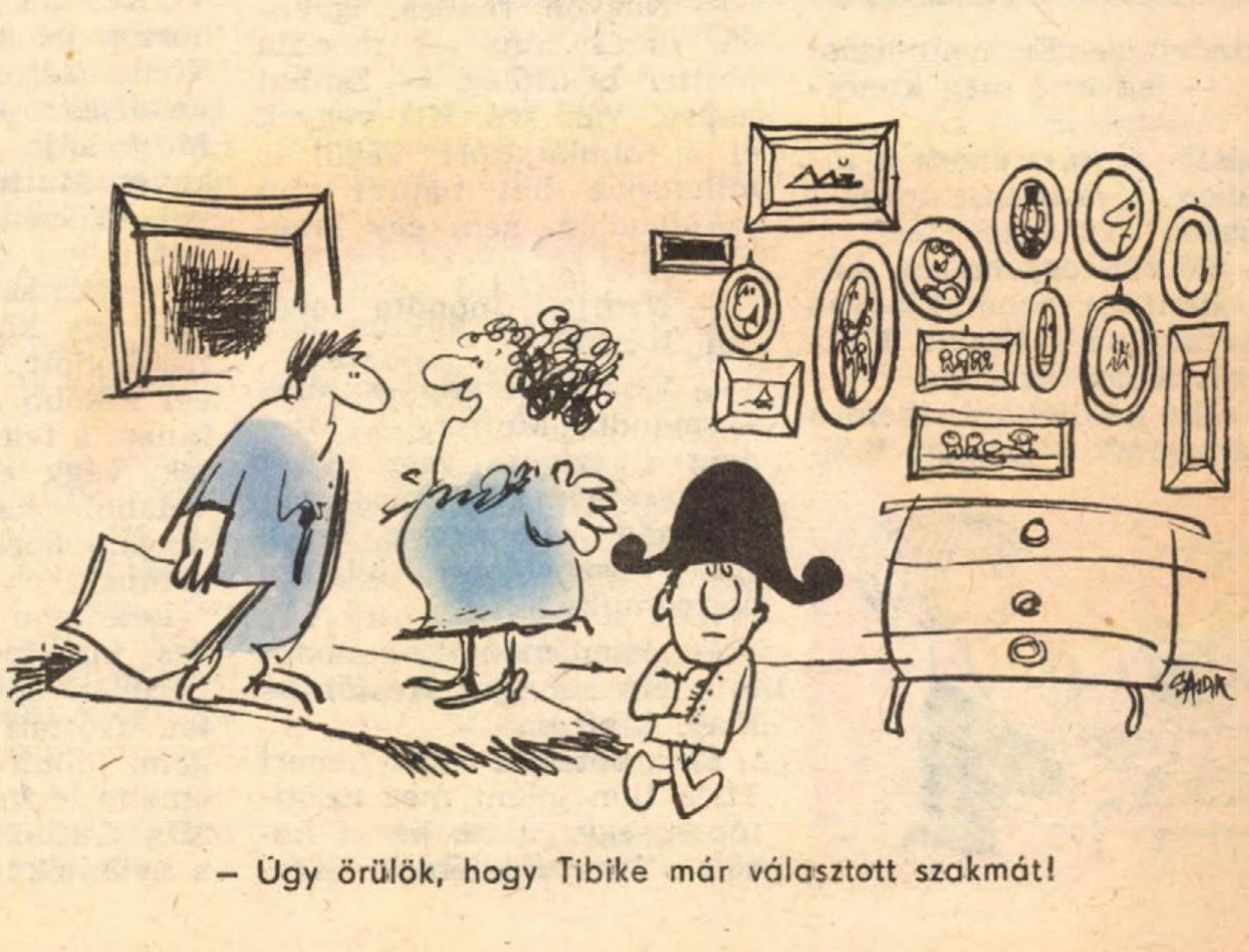

– Úgy örülök, hogy Tibike már választott szakmát!

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

BALÁZS-PIRI
HEGEDŰS
BRENNER
TÓT
SZŰR-SZABÓ
DALLOS
FÜLÖP

KÉP

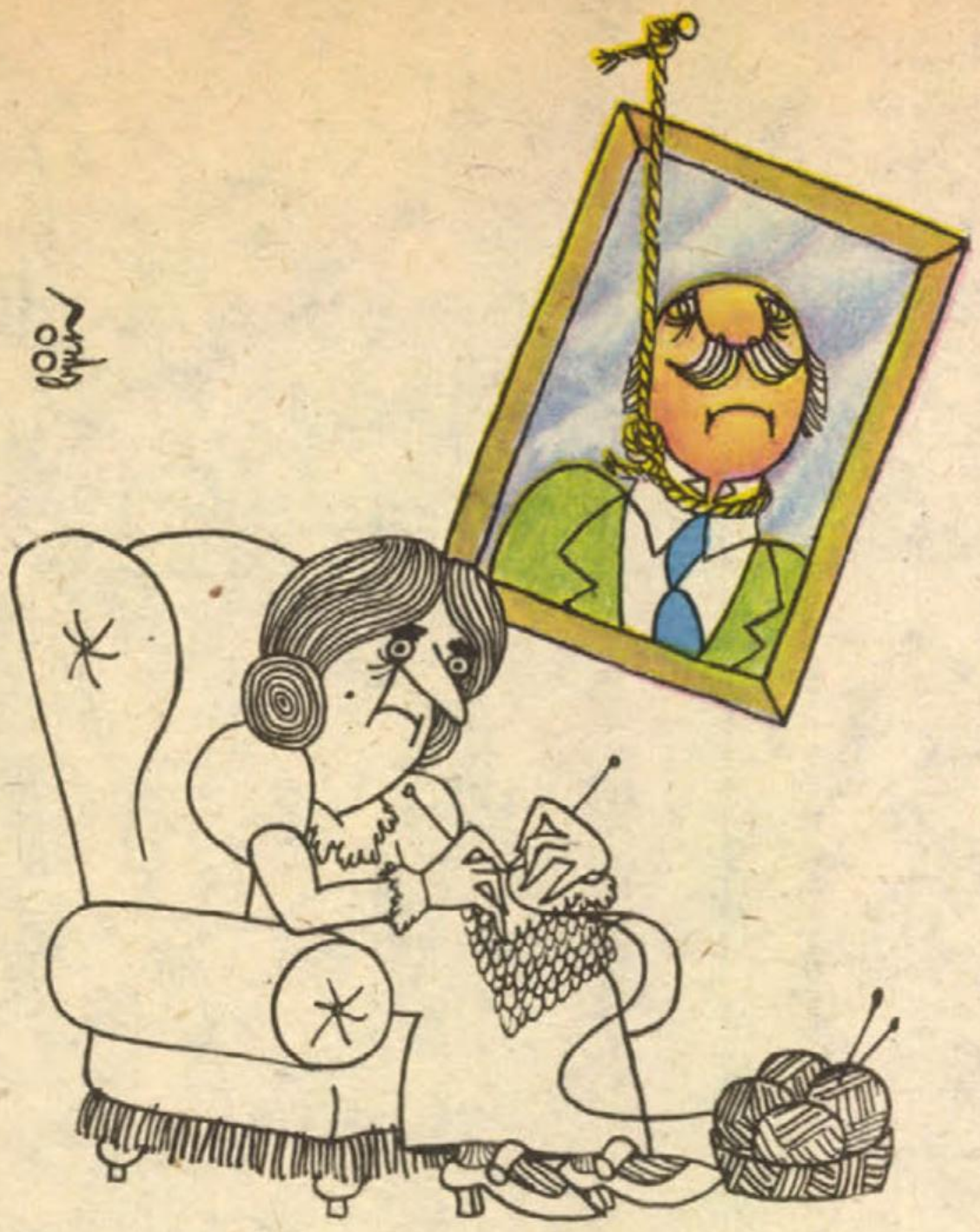

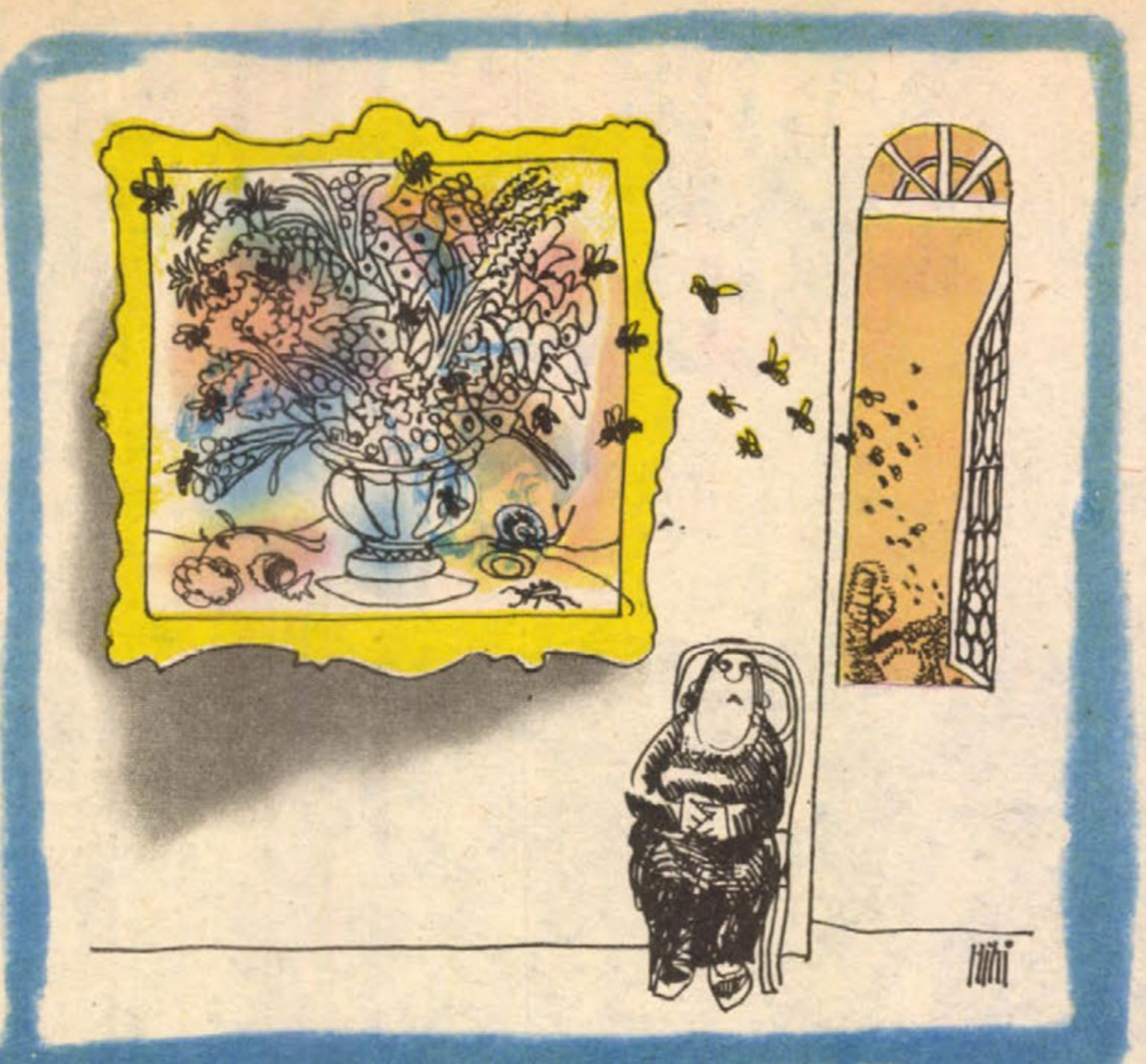

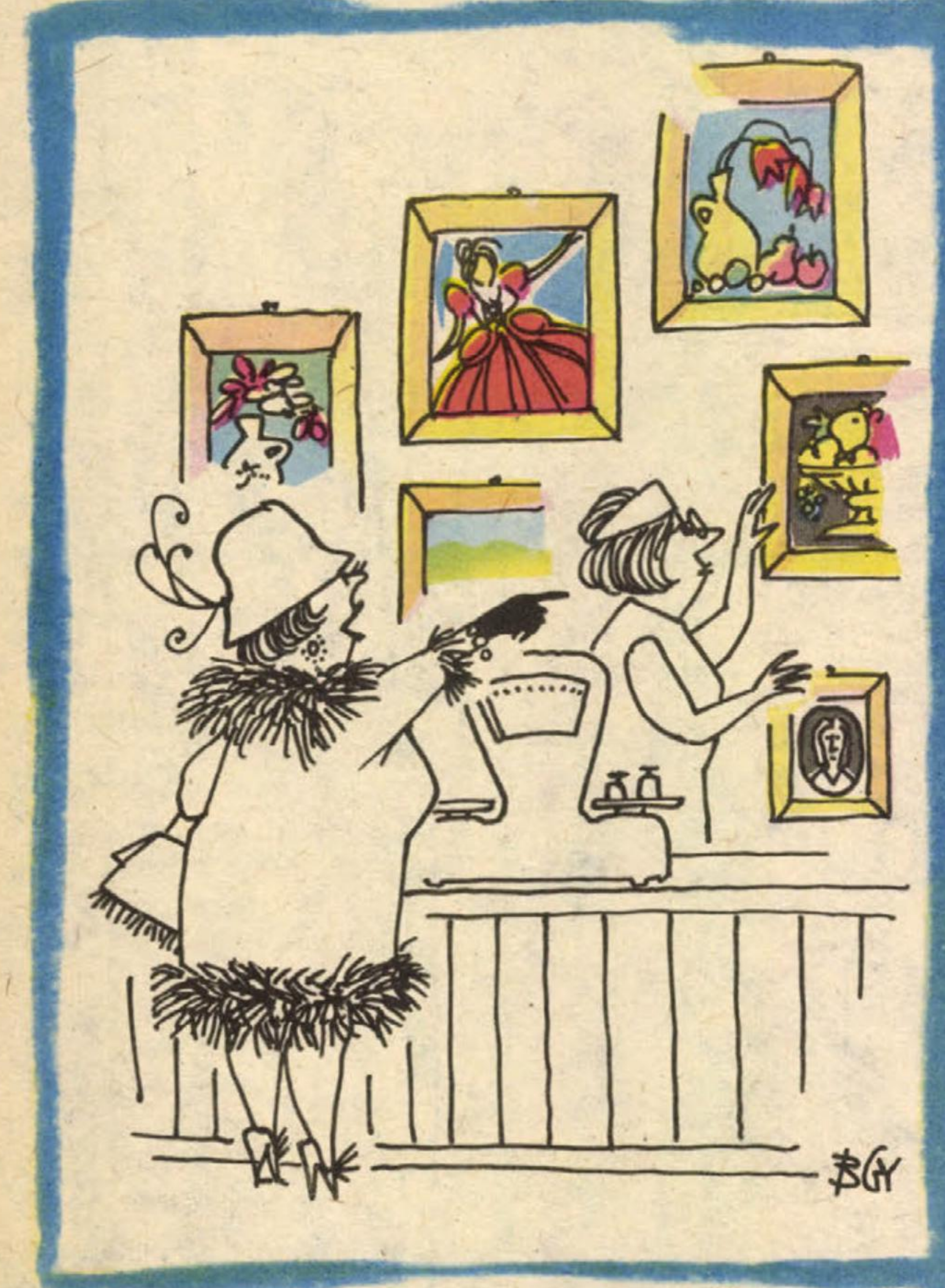

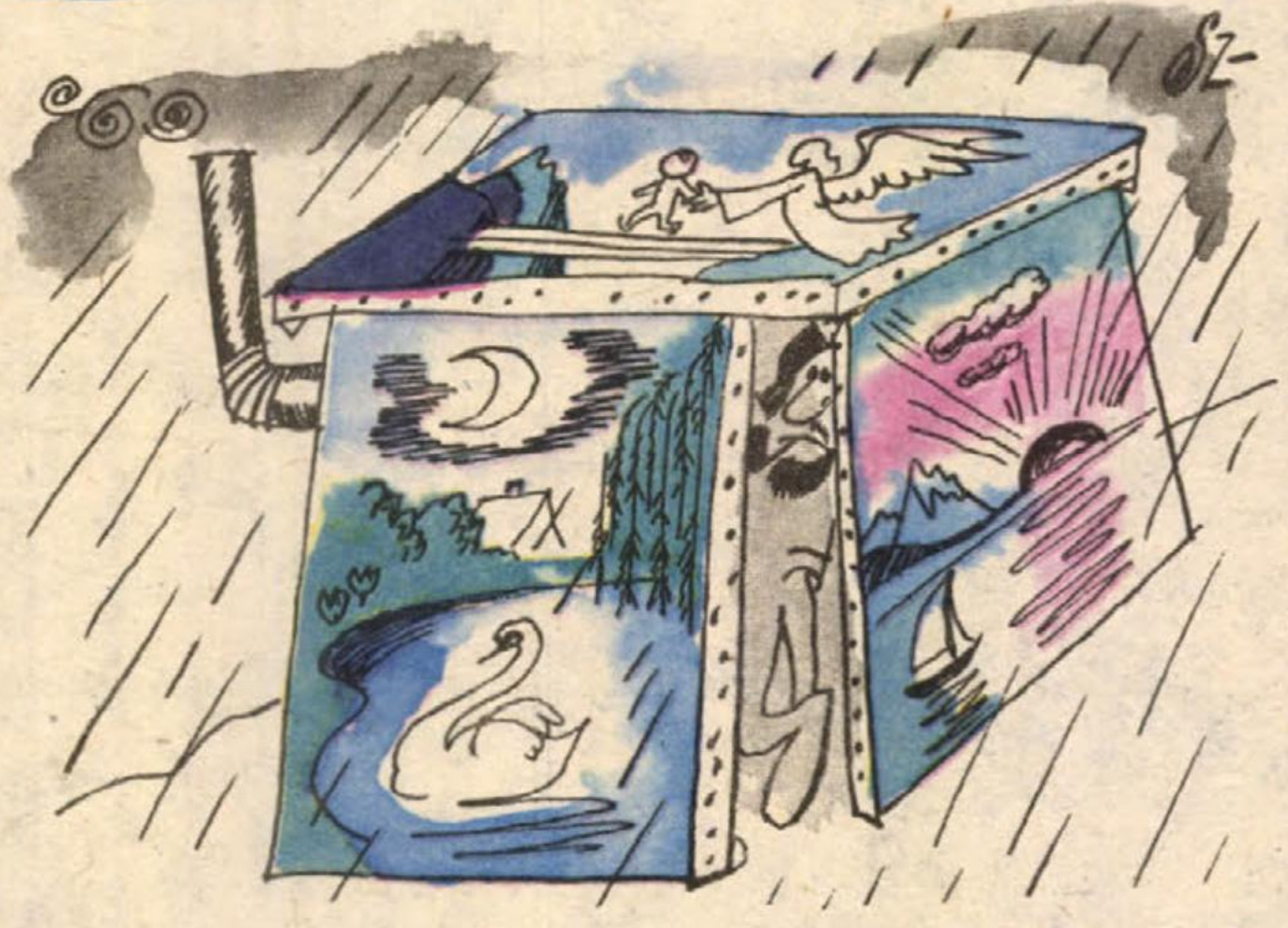

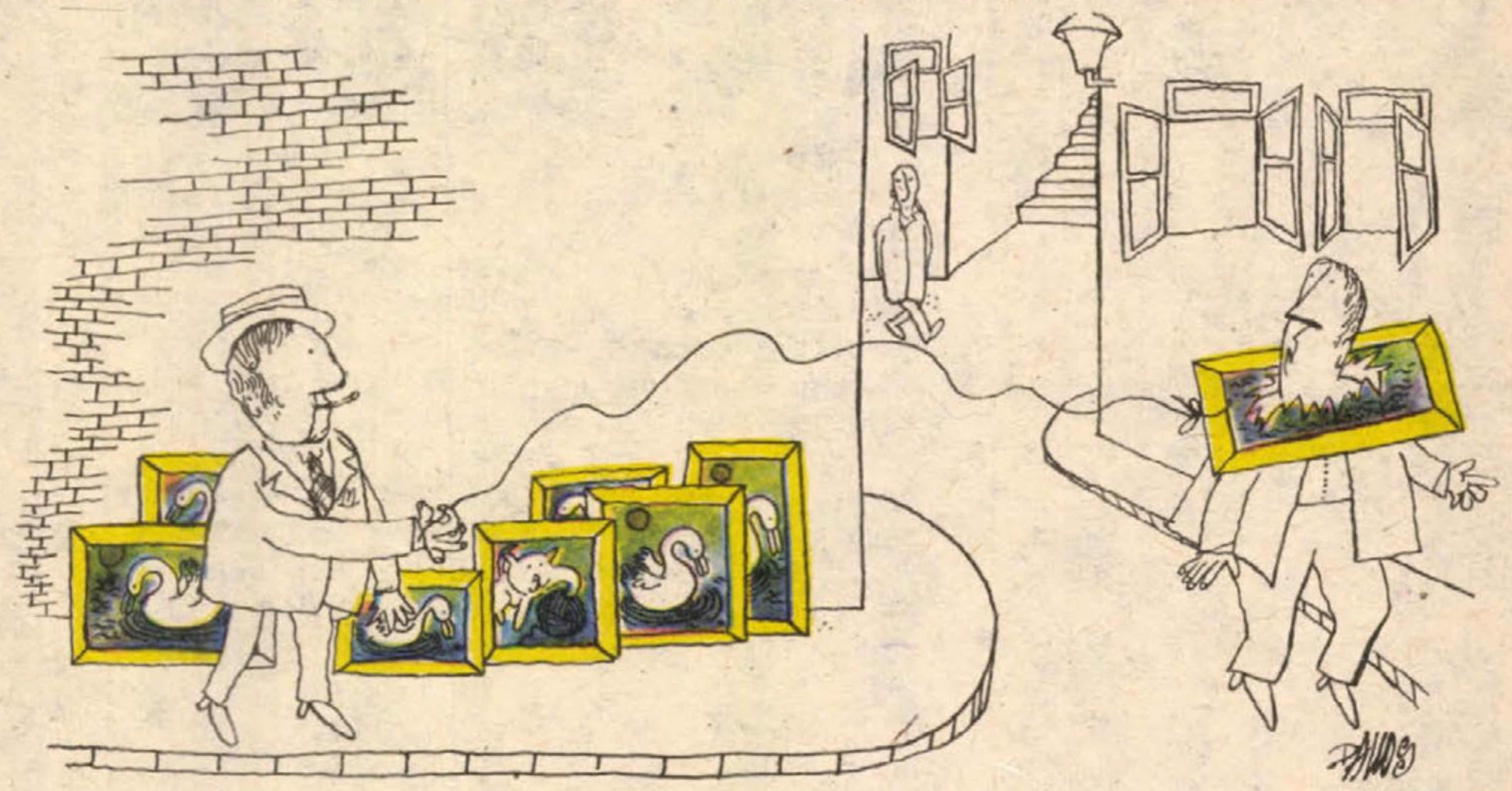

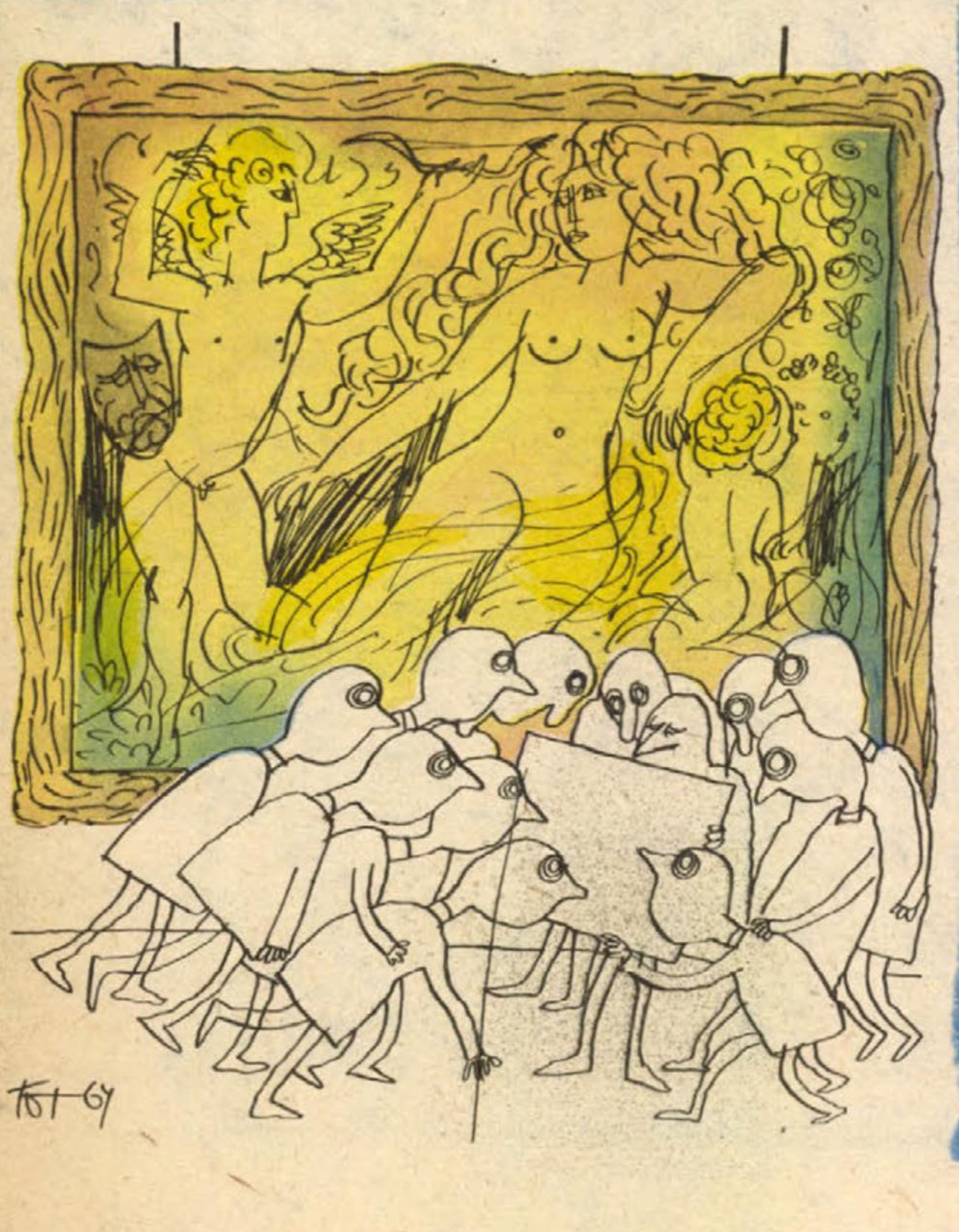

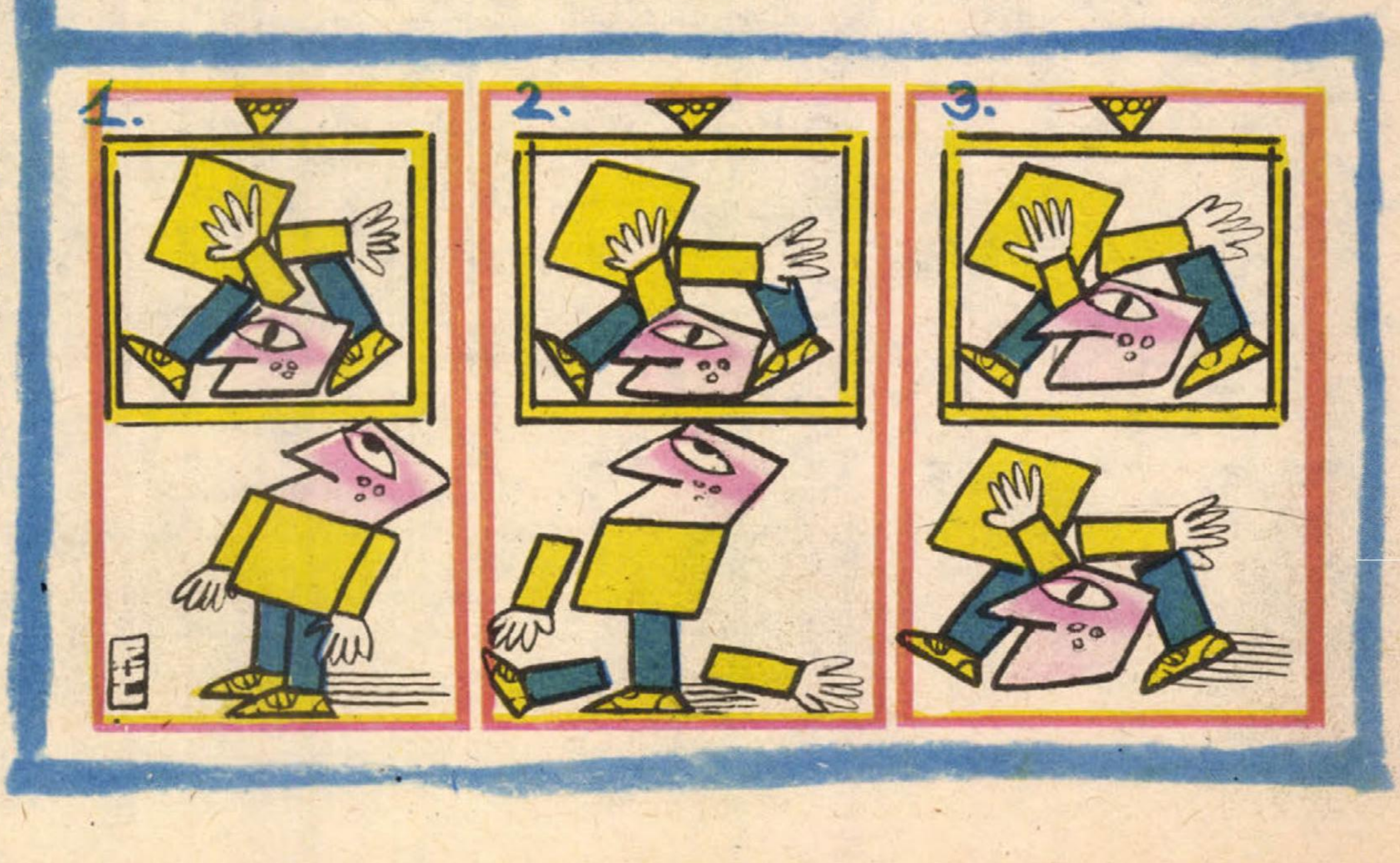

IMPORT HUMOR

A BERLINI „EULENSPIEGEL"-BŐL
Louis Rauwolf és Erich Schmitt rajzai

ELŐNYÖS POZÍCIÓ

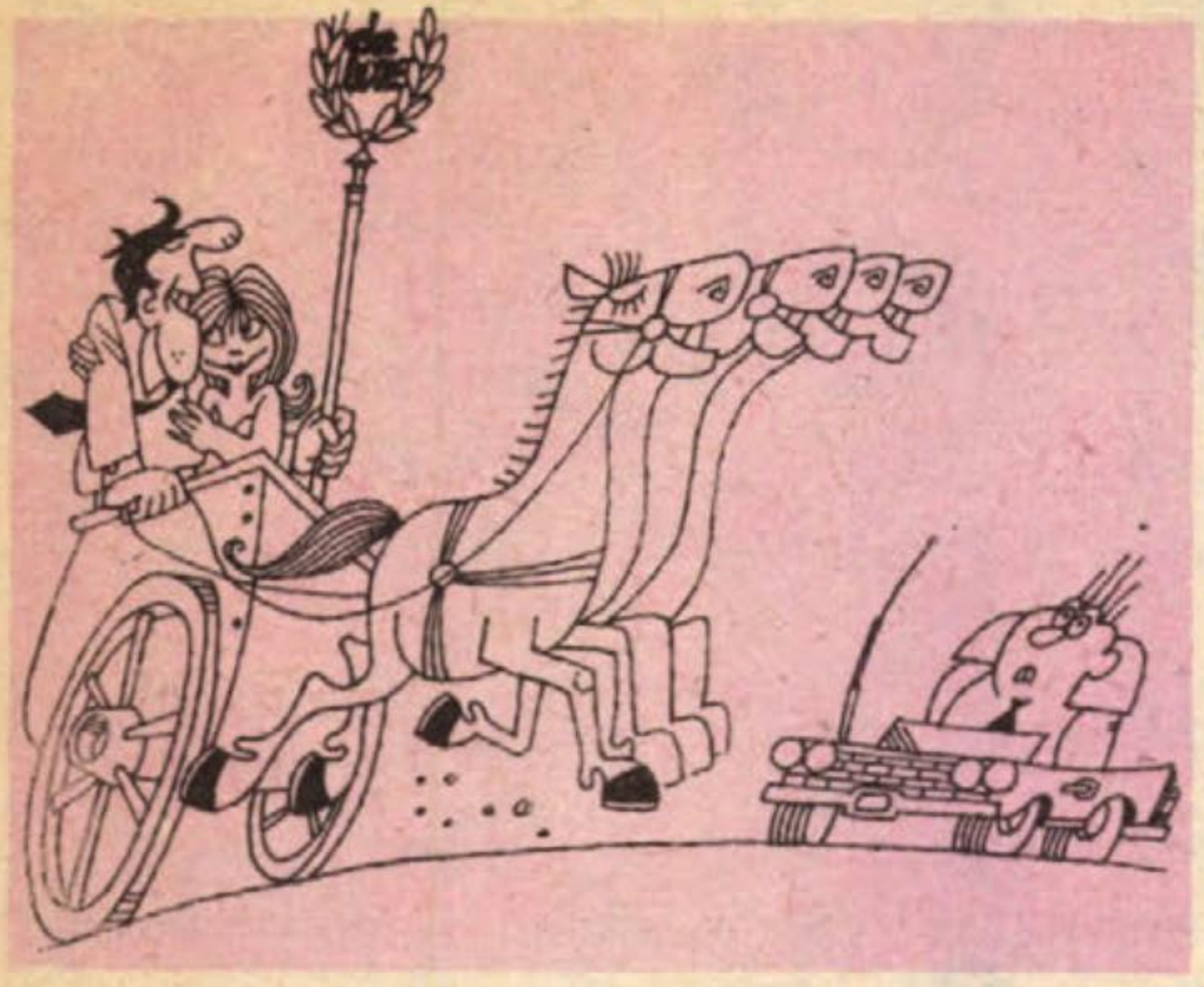

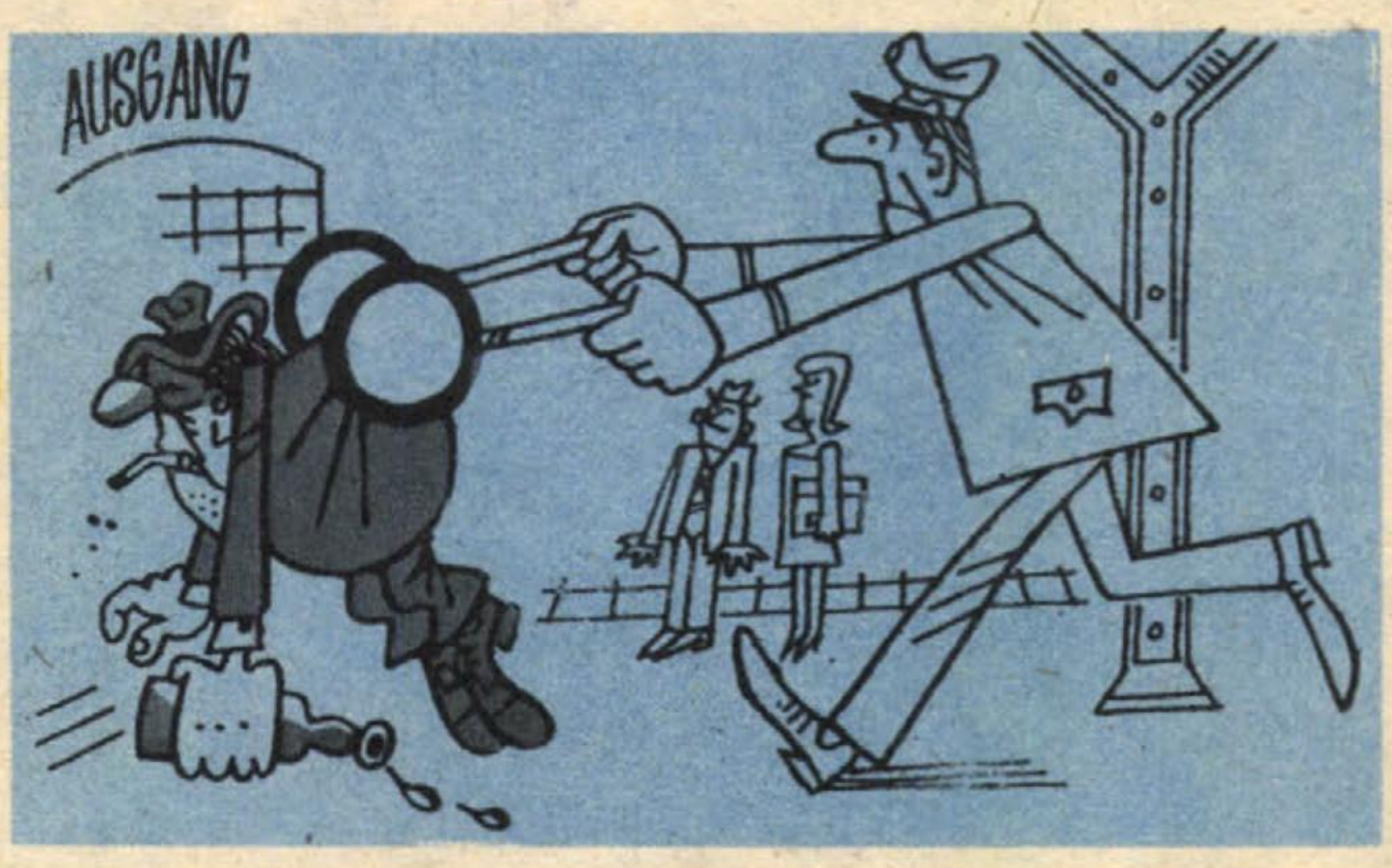

VASÚTI MENETIRÁNYÍTÓ

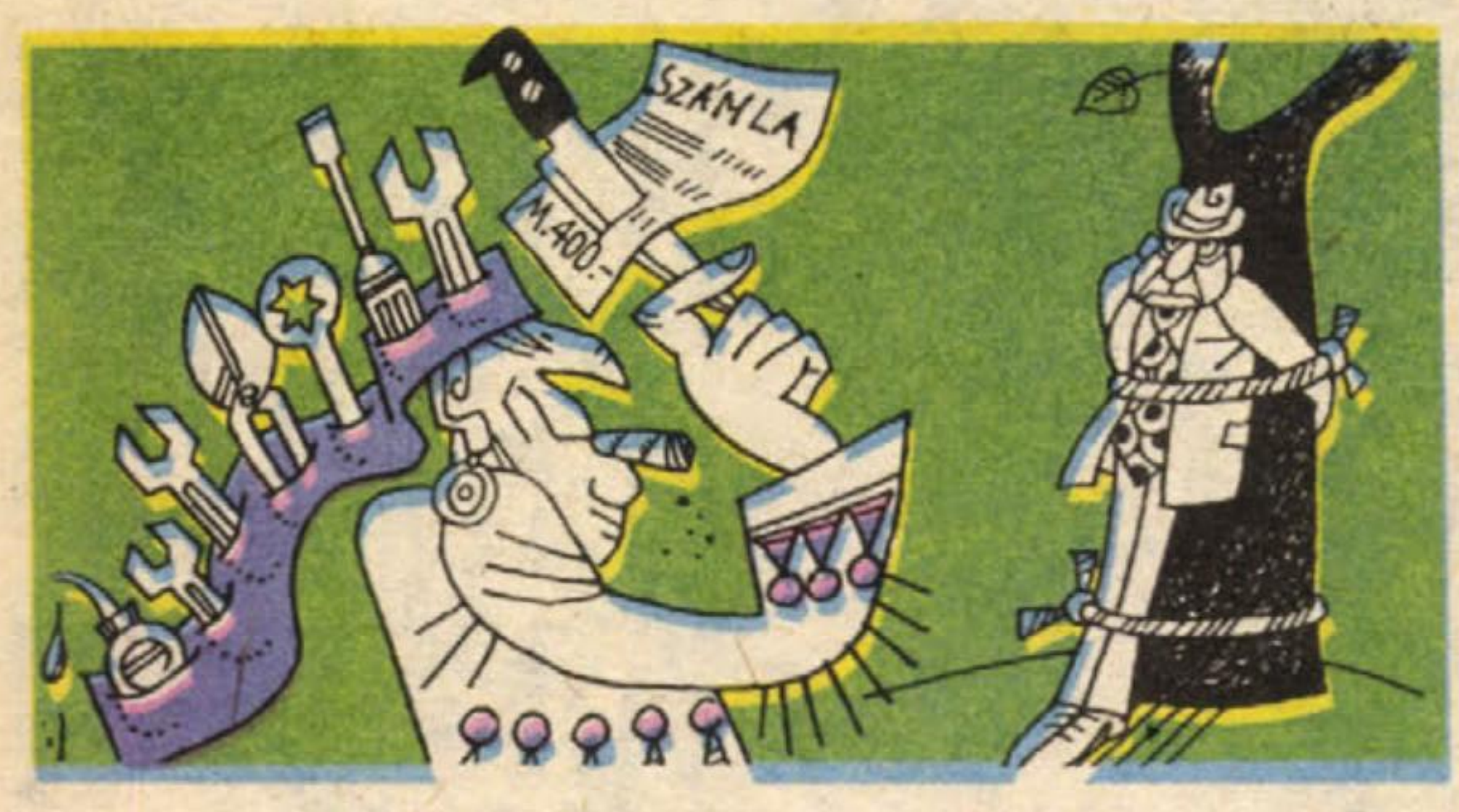
SZÁMLA
M.400.-

AZ AUTÓJAVÍTÓ NAGYFŐNÖKE

A NAGY MÉRKŐZÉS

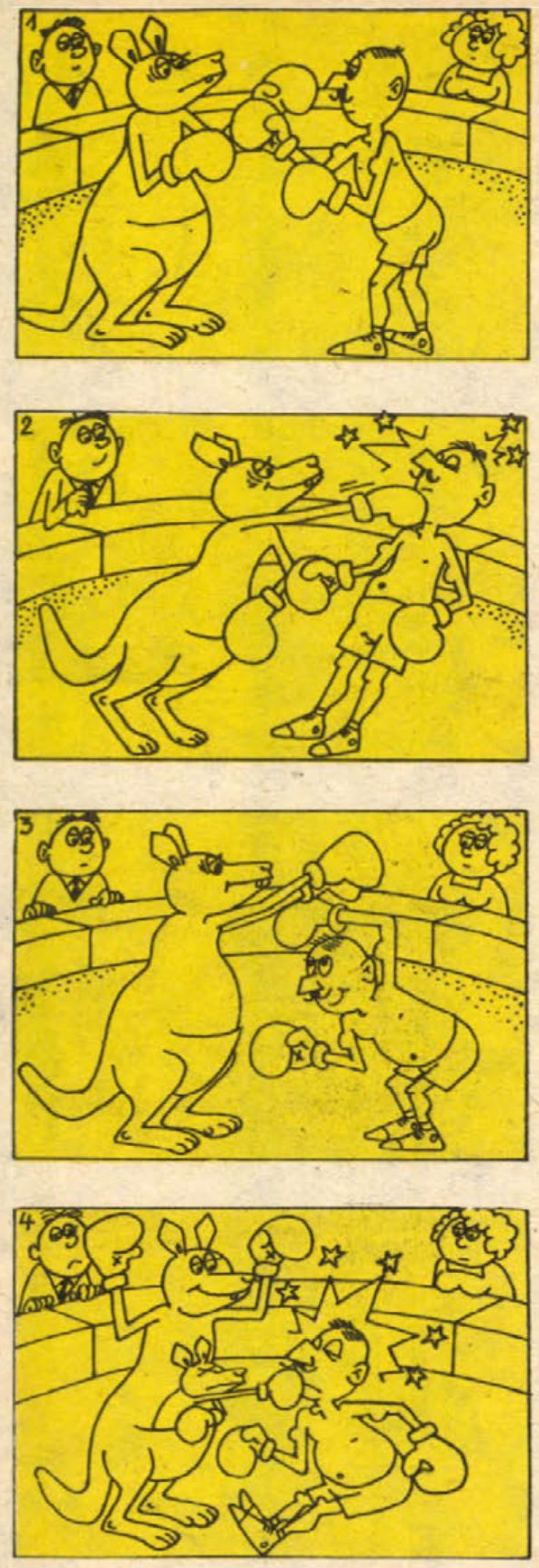

NÉPSZERŰSÉG

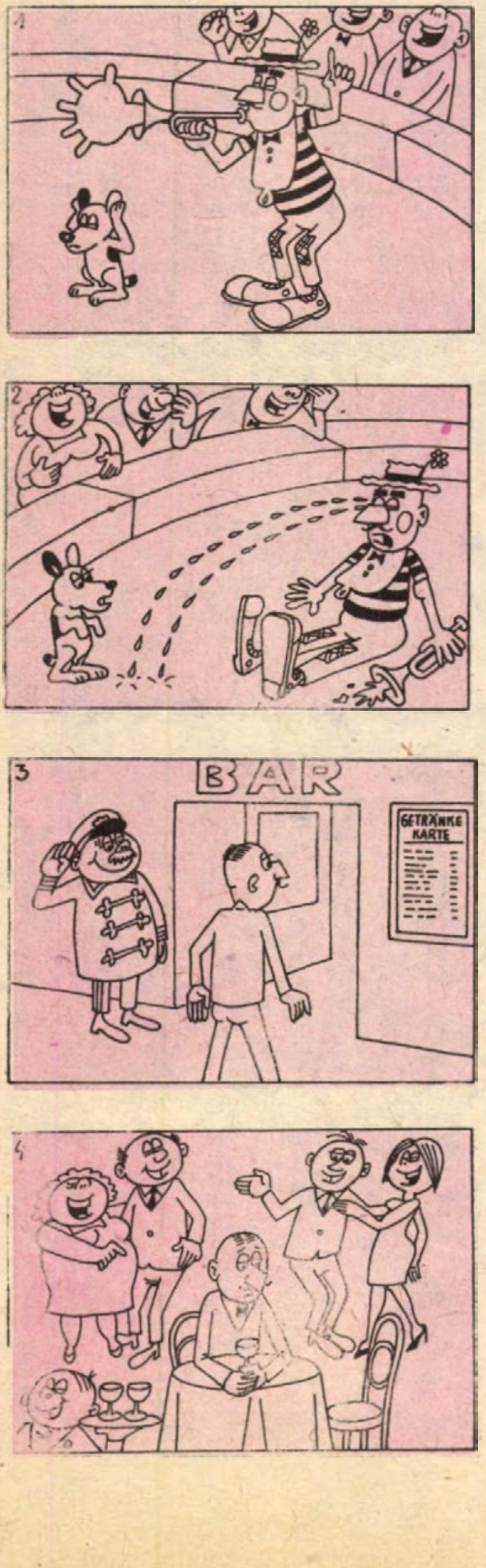
BAR
GETRÄNKE KARTE

A. ALLAIS:

Fontos: MEGÉRTENI A NŐT

Belép az üzletbe egy vásárló és az eladóhoz fordul:

— Jó napot! Szeretnék vásárolni egy zárat. Egy olyat, hogy az ajtó magától bezáródjon . . .

— Értem, madame, ön egy automatikus zárat akar beszerezni.

— Igen . . . Csak azt akarom, hogy ez a zár ne legyen nagyon drága . . .

— Értem, madame, ön egy nem túl drága, automatikus ajtózárat akar vásárolni.

— Szó szerint így van. Ezen felül a zár felépítése nem kell, hogy túlságosan bonyolult legyen.

— Világos, madame, ön egy automatikus, nem túl drága, nem túl bonyolult ajtózárat akar vásárolni . . .

— Tökéletesen így igaz! Azt akarom még, hogy az ajtó fölösleges zaj és csattanás nélkül záródjon.

— Megértettem, madame. Ön egy automatikus, nem bonyolult, nem túl drága zárat akar beszerezni, amelynek segítségével úgy csukódik be az ajtója, hogy közben nem hallatszik ágyúsortűzre emlékeztető zaj.

— Így van! De szükséges még, hogy ez a zár úgy zárja be az ajtót, hogy . . .

— . . . hogy azután lakatos segítsége nélkül is ki lehessen nyitni? Világos. Összefoglalom, madame: ön egy nem túl drága, nem túl bonyolult automatikus zárat akar vásárolni, amely csattogás nélkül bezárja az ajtaját úgy, hogy egyedül is könnyen ki tudja azt nyitni?

— Ó, ön egészen jól megértett engem!

— Nekem nem maradt más hátra, madame, mint hogy azt javasoljam önnek, hogy más üzletben próbálkozzék, mert a mi üzletünkben sajnos soha nem adtunk el zárakat. Nálunk, madame, fűszer és csemege kapható . . . Mi van önnel, madame?!

(Fordította: Juhász László)

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

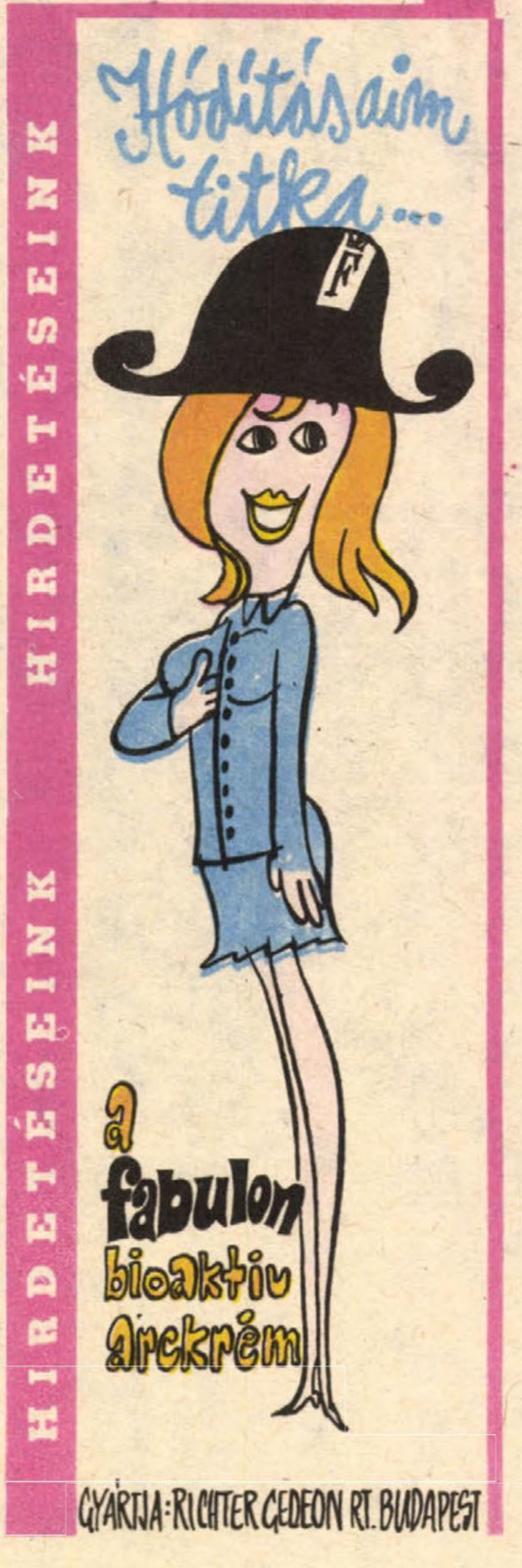
Hódításaim titka...
F
a fabulon bioaktiv arckrém
GYÁRTJA: RICHTER GEDEON RT. BUDAPEST

EREDETI GYÜMÖLCSLÉ
OTTHON IS ELKÉSZÍTHETI
„MALINA" ELEKTROMOS GYÜMÖLCSPRÉSSEL
20
RAVILL

MÁR MOST GONDOLJON AZ AJÁNDÉKOZÁSRA
CENTRUM ÁRUHÁZAK!

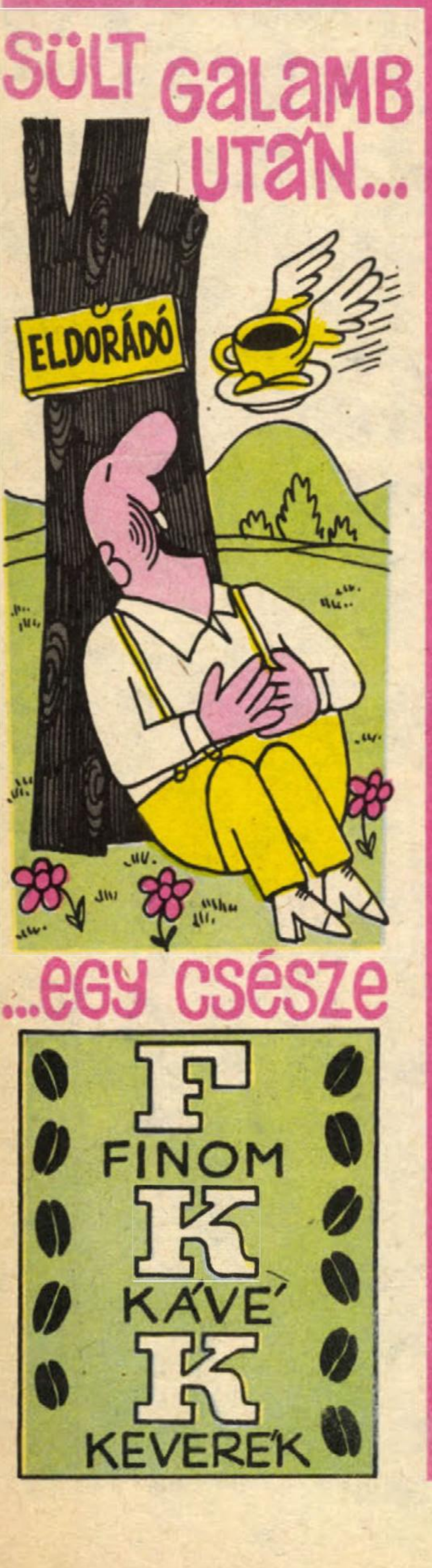

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

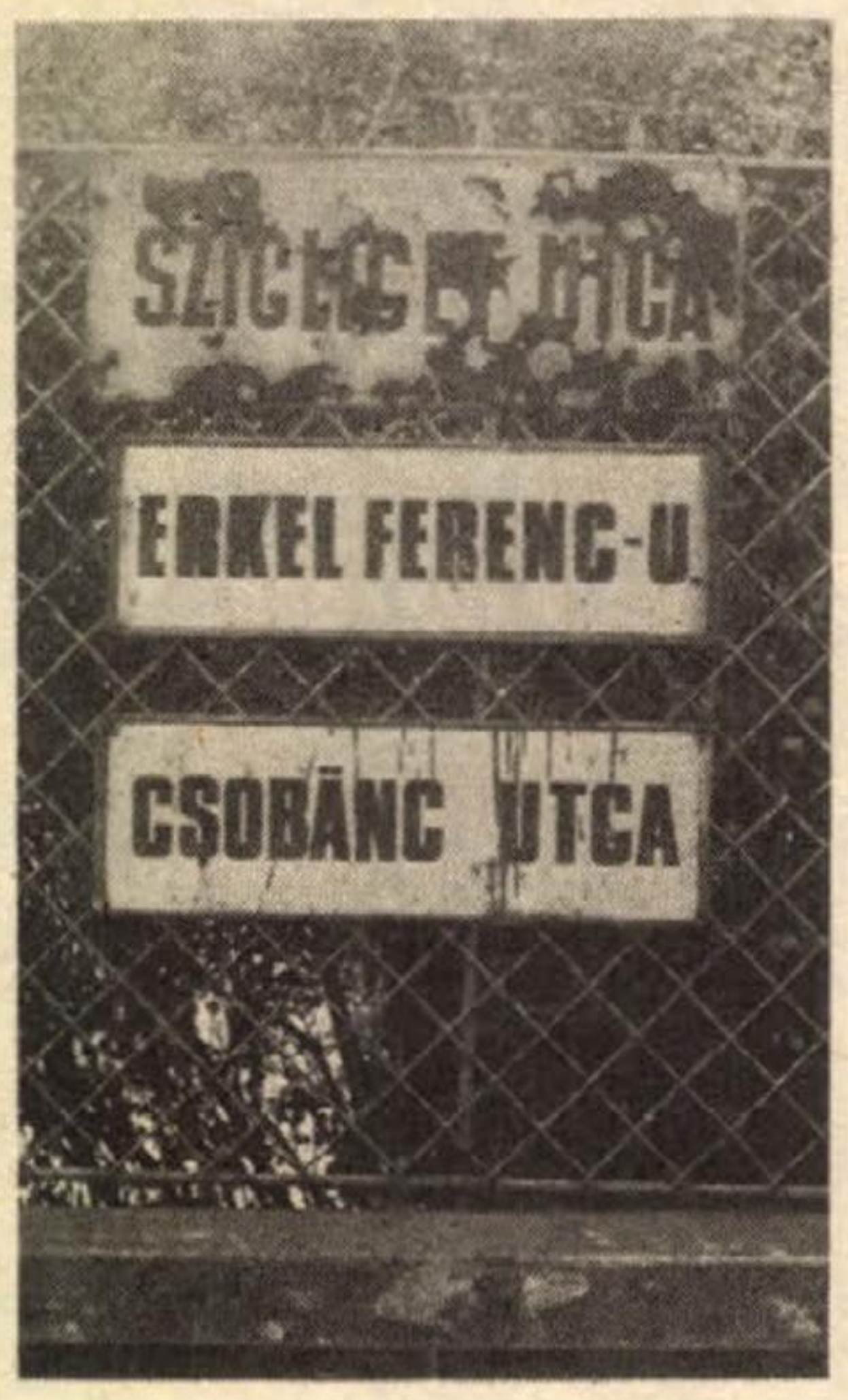

A nagy útvesztő

(Siófokon fényképezte Dr. Pálos Györgyné)

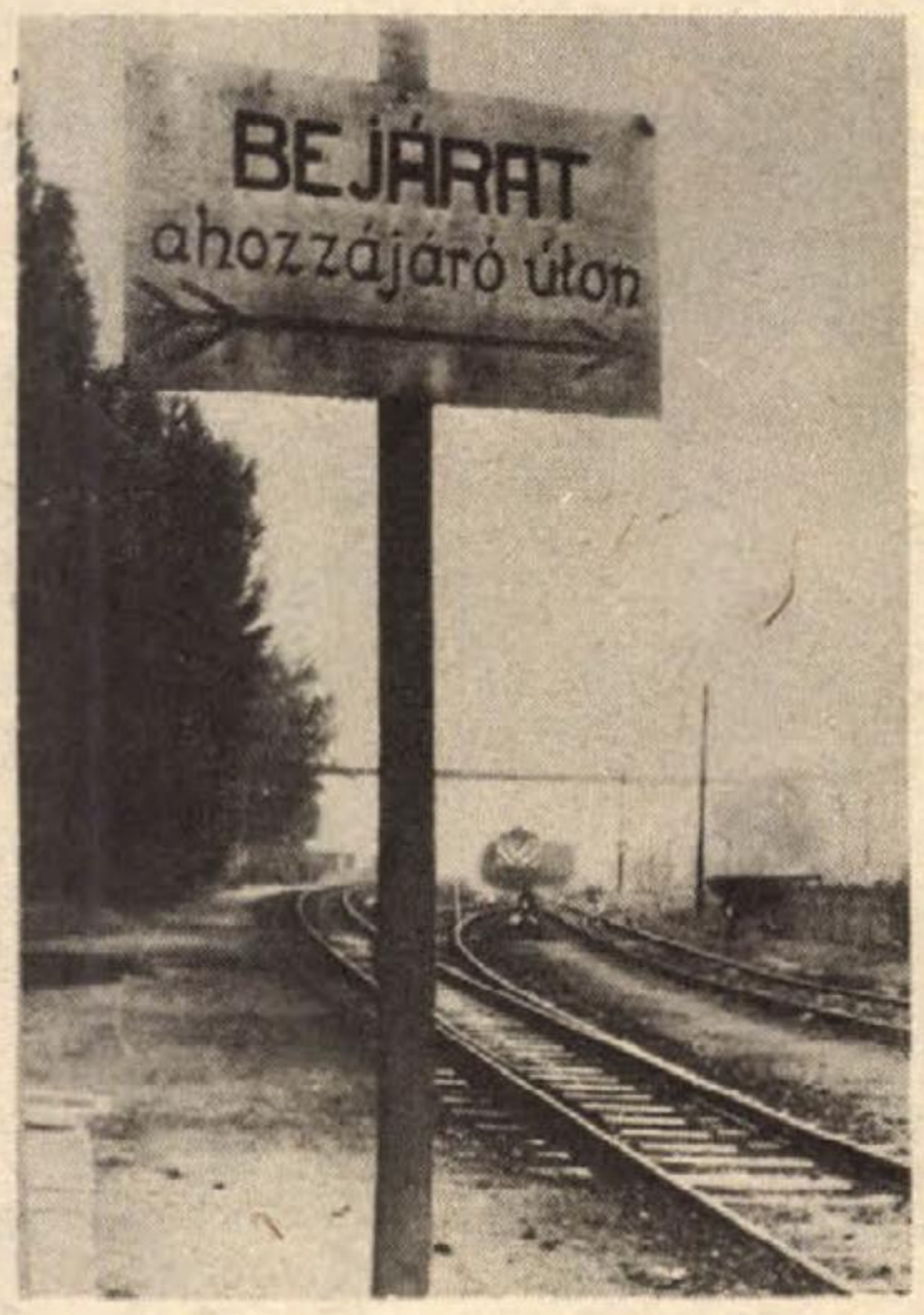

Ez a lehetőség álmunkban sem merült volna fel bennünk.

(A kispesti vasútállomáson fényképezte O. Sz E.)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

ÁLLAMI VÁLLALATOK!
SZÖVETKEZETEK!

Felhívjuk figyelmüket, hogy

acéllágyékot

1971. IV. negyedévére és a további évekre kedvezményes áron szállítunk.

Rendeléseit közvetlenül a gyártóműhöz küldje.

Tessék mondani, SZTK-receptre nem kapható?

(A „Műszaki Élet” c. lapból ollózta Tóth József)

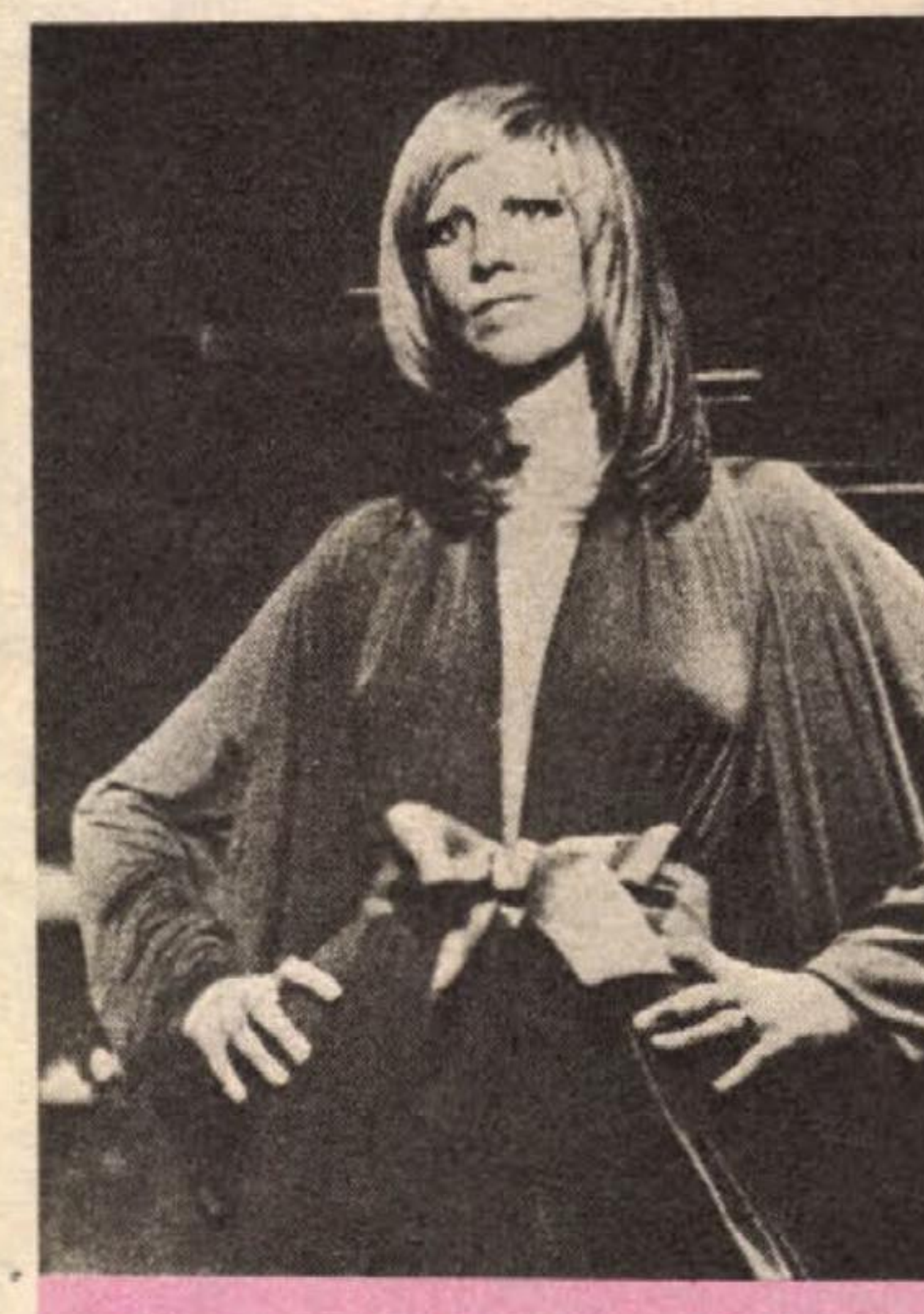

Koppenhágában, egy nagy nemzetközi divatbemutatón Pierre Cardin párizsi divattervező saját maga mutatta be modelljeit. Íme, Cardin „aranydíjat” nyert, magatervezte estélyi ruhájában. Vajon milyen lehet az ezüst- és bronzdíjas modell?

(MTI Külföldi Képszolgálat)

Müller Tiborné budapesti (XII., Vas Gereben u. 31/b) olvasónk a Képes Újságból nyírta ezt a fotót. Levelében a következőket fűzte hozzá: „Pierre Cardint kb. 10 éve láttam egy kisfilmben. Akkor enyhén kopaszodó, erős negyvenes férfiúnak látszott. Persze tíz év alatt mindnyájan megváltozunk. No, de ennyire . . .?”

Valószínűleg uruk

A két külföldi arca értetlenséget tükrözött, ahogy a jegyvizsgáló nő elkeseredett szavait hallgatták. A villamos utasainak lelkes érdeklődése mellett kézzel-lábbal magyarázta, hogy egy-egy sárga bilétát kell venniök, azt be kell dugni az előttük álló szerkezetbe, megnyomni a kart, és minden el van intézve. S szemléltetésül rögtön elővett két forintot, majd az ujjával jelezte, hogy értük lehet azokat a bizonyos bilétákat kapni.

A fiatalemberek erre ékes anyanyelvükön nagy hadarászásba kezdtek egymással.

— Ivu ov avava vev?

— Vuv! Vuv!

— Li? Nümuz evi aka!

Majd az alacsonyabbik elvéve a jegykezelő nő kettesét, barátságosan vigyorogva zsebre tette azt.

Erre persze az utasok viharos kacagásba törtek ki, majd gyors röpvitát tartva tanakodtak, mifajták lehetnek a legények.

Mert nem franciák, vagy németek, nem románok, nem . . . Ezt követően egy helybeli nyelvzseni a buzgóságtól izzadtan érdeklődött a két külföldinél.

— Parles-vous francais?

— Sprechen Sie deutsch?

— English . . . — stb . . .?

Sajnos, csupán rendszeresített fejrázás lett a válasz, majd maguk között ismét tárgyalni kezdtek.

— Efte niv viv?

— Bobo, nyev nye.

— Avo ou?

— Vuv! Vuv!

A magasabb fiatalember szinte sírva ordította.

— Vuv! Vuv!

Mire egy résztvevő anyóka savanyú cukorral kínálta őket, s két tizenhat körüli fruska kacéran ringatódzva átadta a helyét.

Becsületükre legyen mondva, nem fogadták el azt, mire egy feltűnő importanyagokba öltözött csokornyakkendős férfi elismerően állapította meg.

— Dél-amerikaiak lesznek. Valószínűleg uruk, azok ilyen udvariasak.

A tényközlést nagyobb vita követte — milyen nyelven beszélnek az uruk. Spanyolul? Portugálul? Vagy egyszerűen csak uruul?

A két fiatalember tanácstalanul hallgatott, a jegyvizsgáló verejtékét törölgetve újabb rohamra indult.

Megfogta az egyik fiatalember kezét, abba beletett egy jegyet, aztán az említett kezet szépen a készülék felé vonszolta. Ám úgy látszik, az erőszakoskodás nem tetszett az udvariassághoz szokott dél-amerikainak, mert hirtelen zsebre vágta a jegyet, partnerével együtt leugrott a villamosról, s már a járdaszigetről ordibálták vissza a jegyvizsgálónőnek.

— Anyus, világosodjon meg végre az elméjük. Kispestiek vagyunk . . . És ha máskor meglát bennünket, ne strapálja magát. Gőze nincs, hány villamoson oktattak már ki bennünket . . .

Nagy S. József

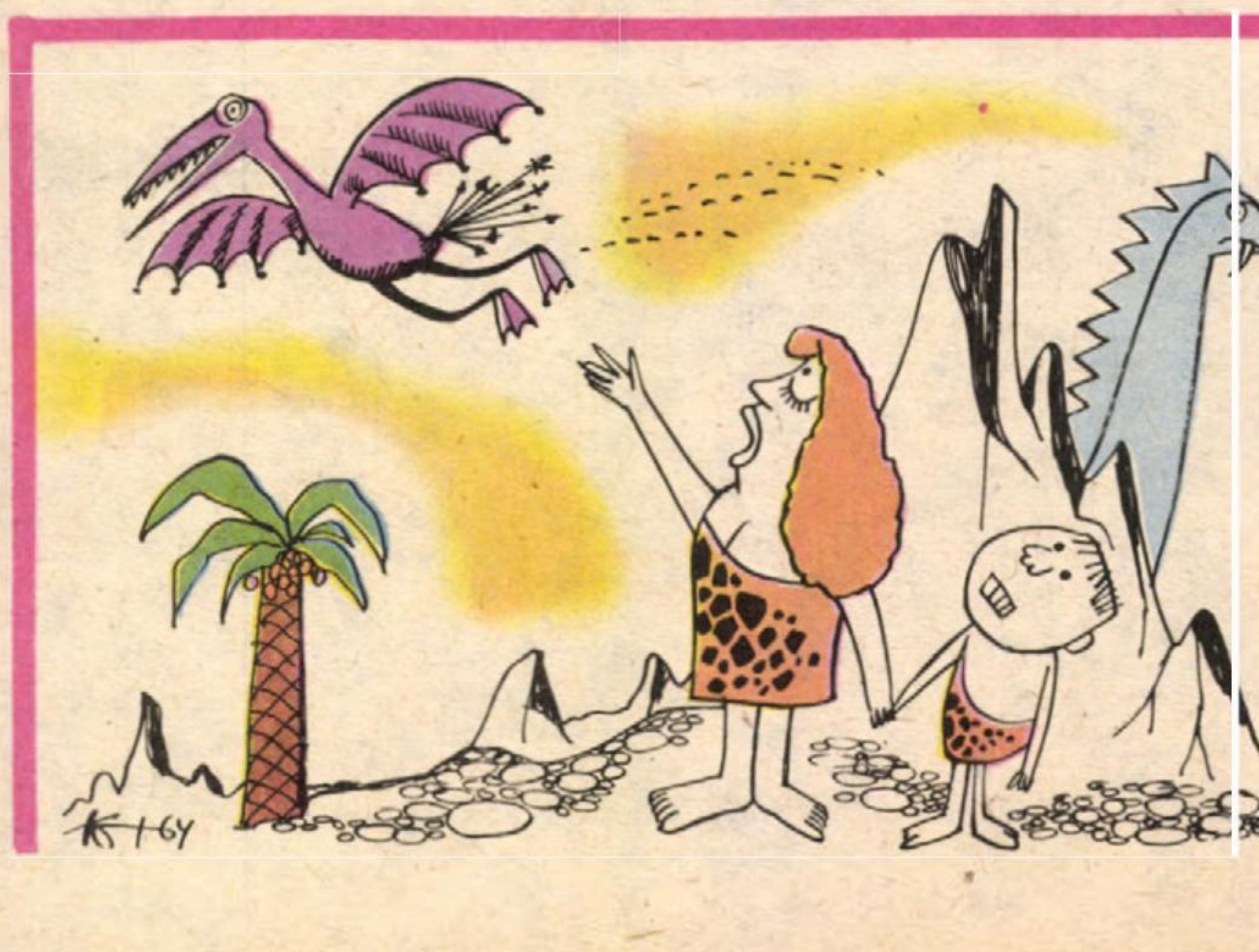

PRIMITÍV MAGYARÁZAT

– Látod, fiacskám, ő hozza a kisbabát . . .

A CÉL ELŐTT

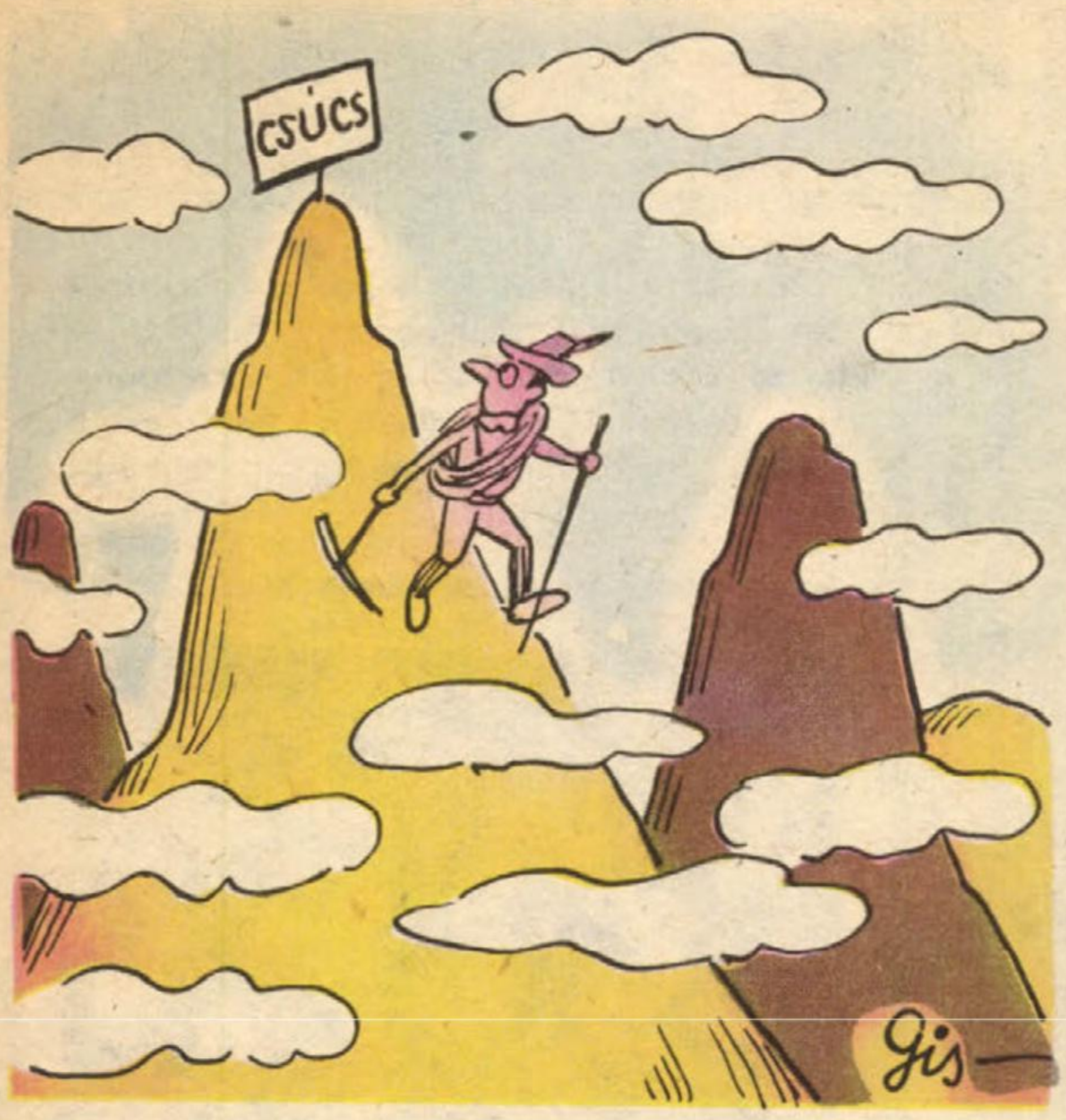

– Most jut eszembe, fél hatra mozijegyem van!

NŐI FOCI

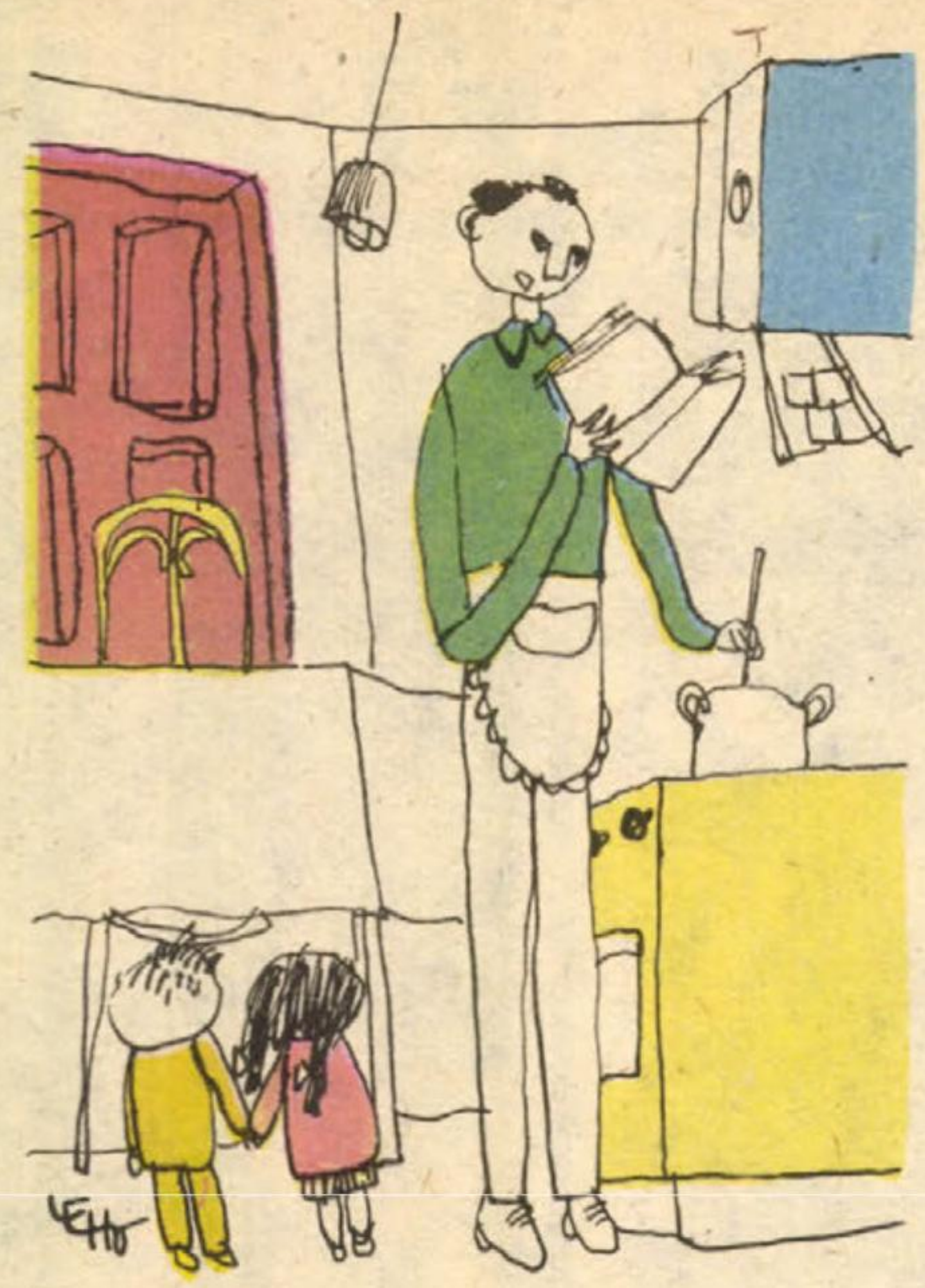

– Kezd elegem lenni az anyátok vasárnapi mérkőzéseiből!

PRECÍZ ŐSEMBER

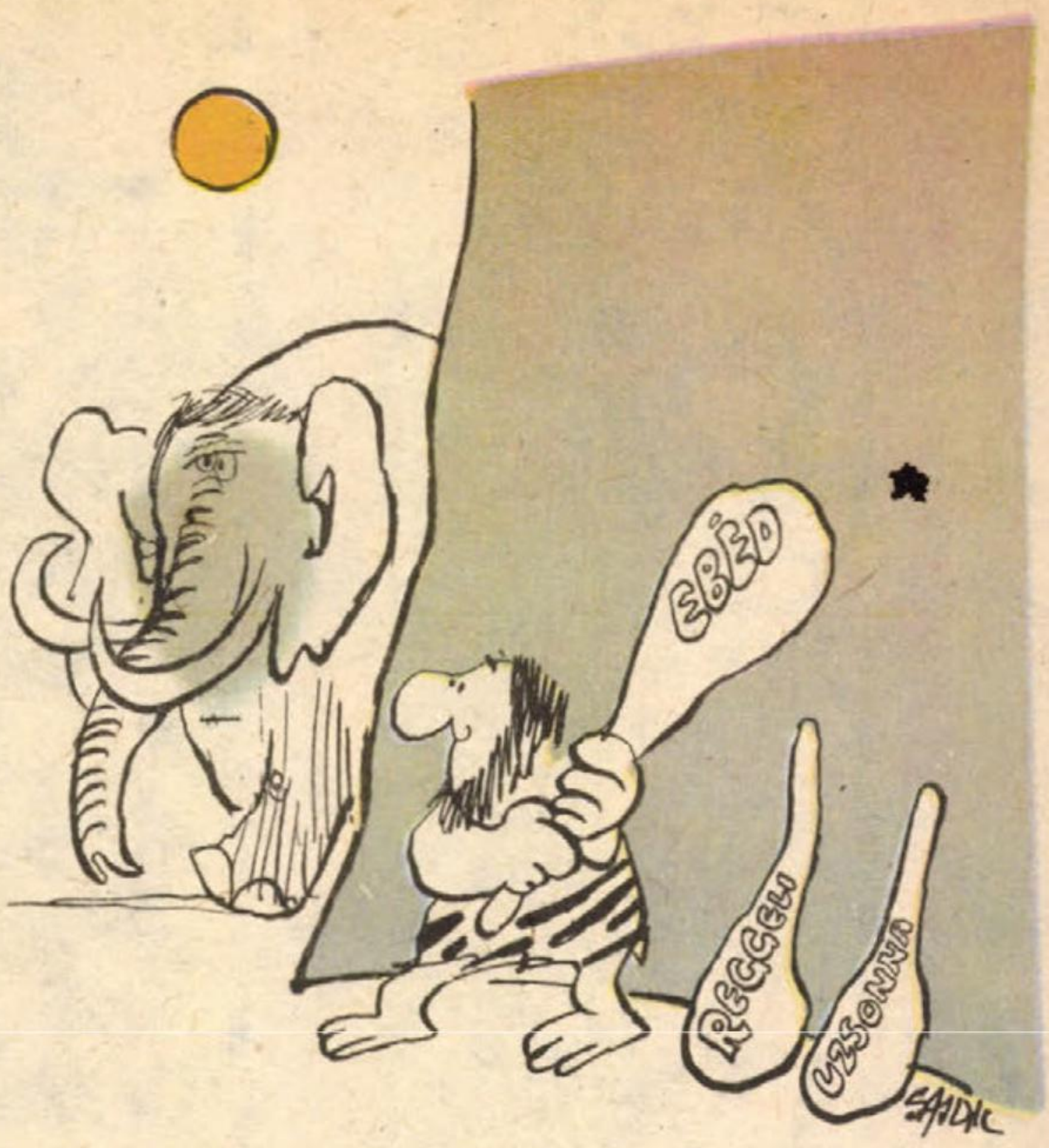

SZILÁNKOK

INZULTUS

— Rémes, micsoda emberek vannak. Egy nőt inzultálnak a villamoson, és nincs egy férfi, aki megvédelmezze.

— Ön miért nem lép közbe?

— A mi házasságunk modern házasság. Megállapodtunk a feleségemmel, hogy nem avatkozunk egymás ügyeibe.

HATÁROZAT

— Miért ideges?

— A bíróság határozatban kötelezett, hogy harminc napon belül el kell költöznöm az elvált feleségem lakásából. A határozatot 1964-ben hozták. Most már előbb-utóbb költöznöm kell…

GYORSJÁRAT

Kérem a tisztelt Békávét, hogy a gyorsjáratú autóbusz, a menetidő rövidítése érdekében, kizárólag a Külső Gázszag utca 41. előtt álljon meg.

Tisztelettel
Kovács Árpád
Külső Gázszag utca 41.

GYÓGYTORNA

— Képzelje, hetente ötször gyógytornára járok.

— Mi baja van?

— Semmi. Én vagyok a tornatanár.

ILLEM

— Nem illik társaságban olvasni.

— De az ön legújabb novelláját olvasom.

— Akkor itt az ideje, hogy módosítsák ezt az elavult illemszabályt.

FURCSA ESET

— Az értekezletet, a várható nagyfokú unalom miatt, meg sem nyitom.

PÁLYAUDVARON

Harsog a pályaudvari megafon:

— Értesítjük az utazóközönséget, hogy a mozdonyvezető harmincöt percet késik, mert gyalog jön Rákospalotáról!

Galambos Szilveszter

ÖNBIZALOM

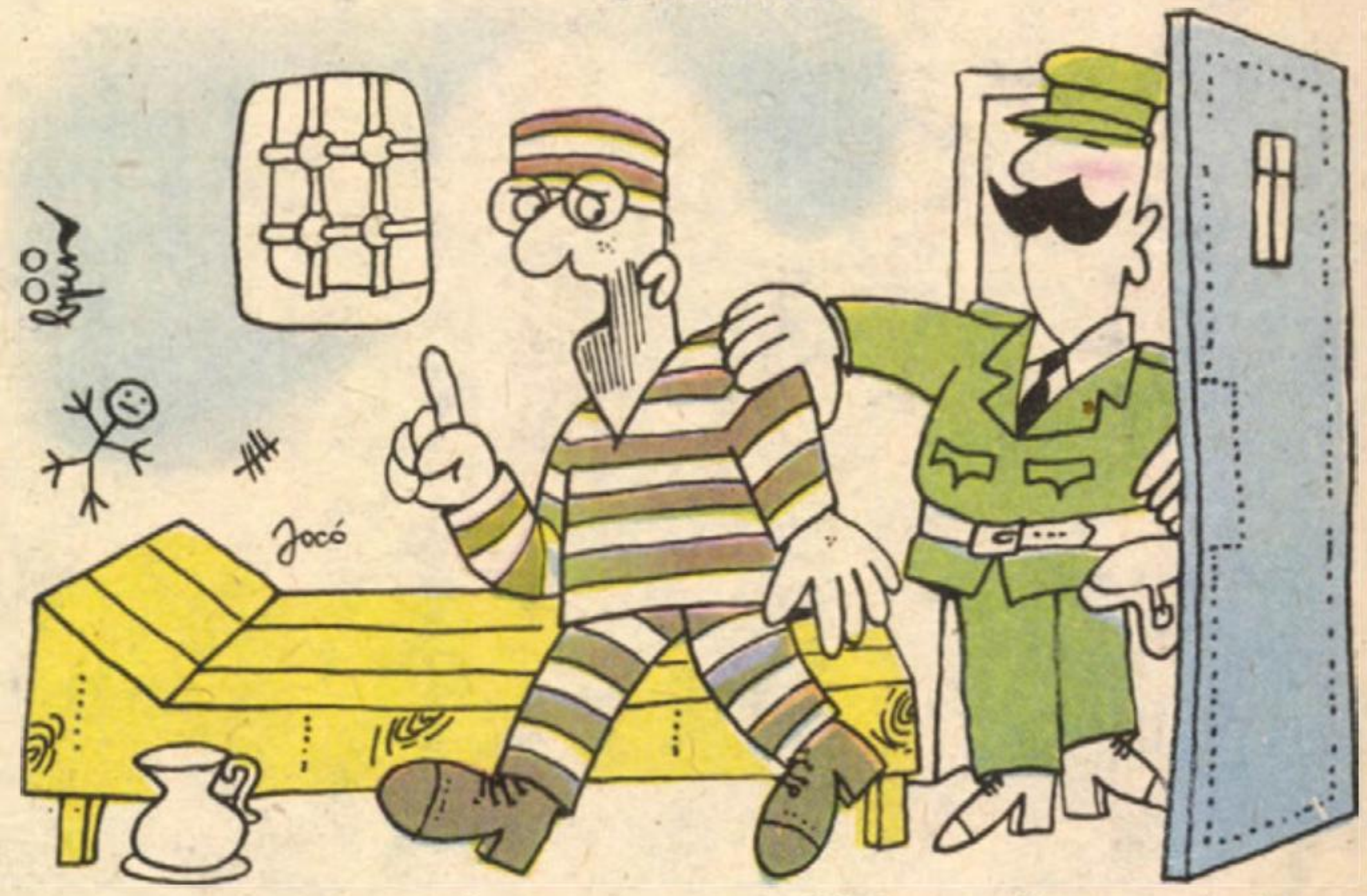

– Most már csak arra vagyok kíváncsi, hogyan boldogul nélkülem a vállalat…

SEGÍTŐKÉSZ SZOMSZÉD

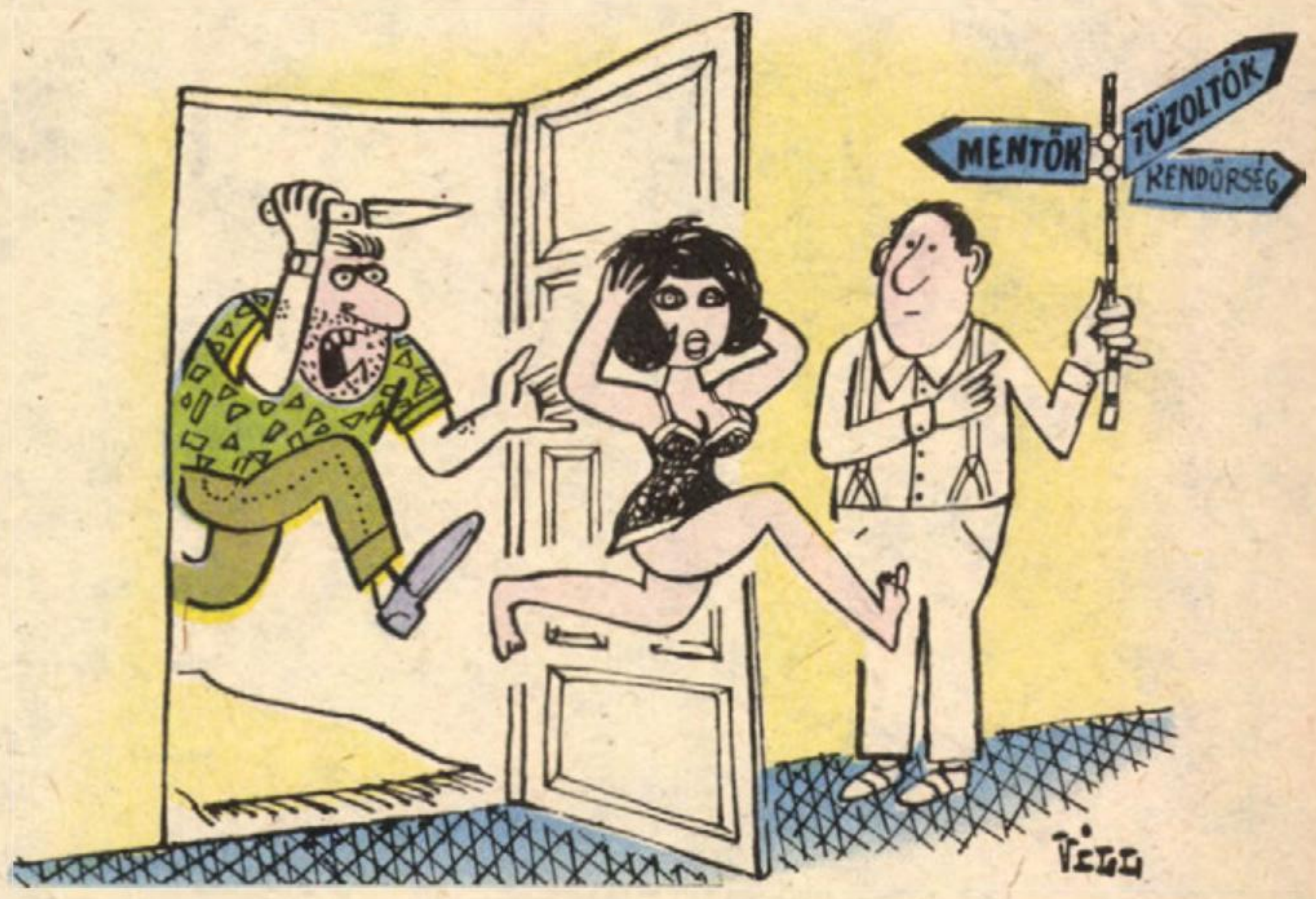

SPORTISKOLA

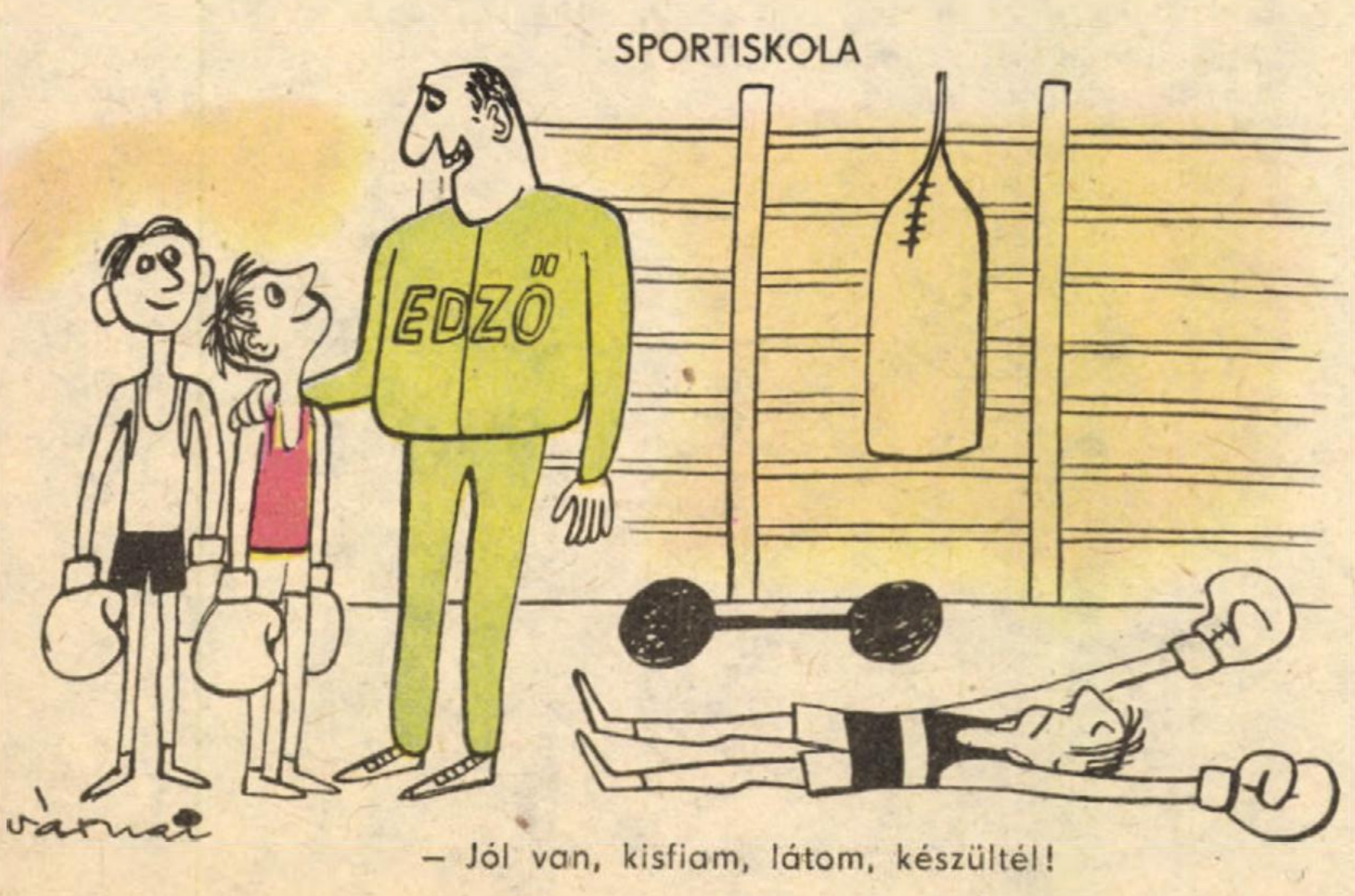

– Jól van, kisfiam, látom, készültél!

SÜRGŐS

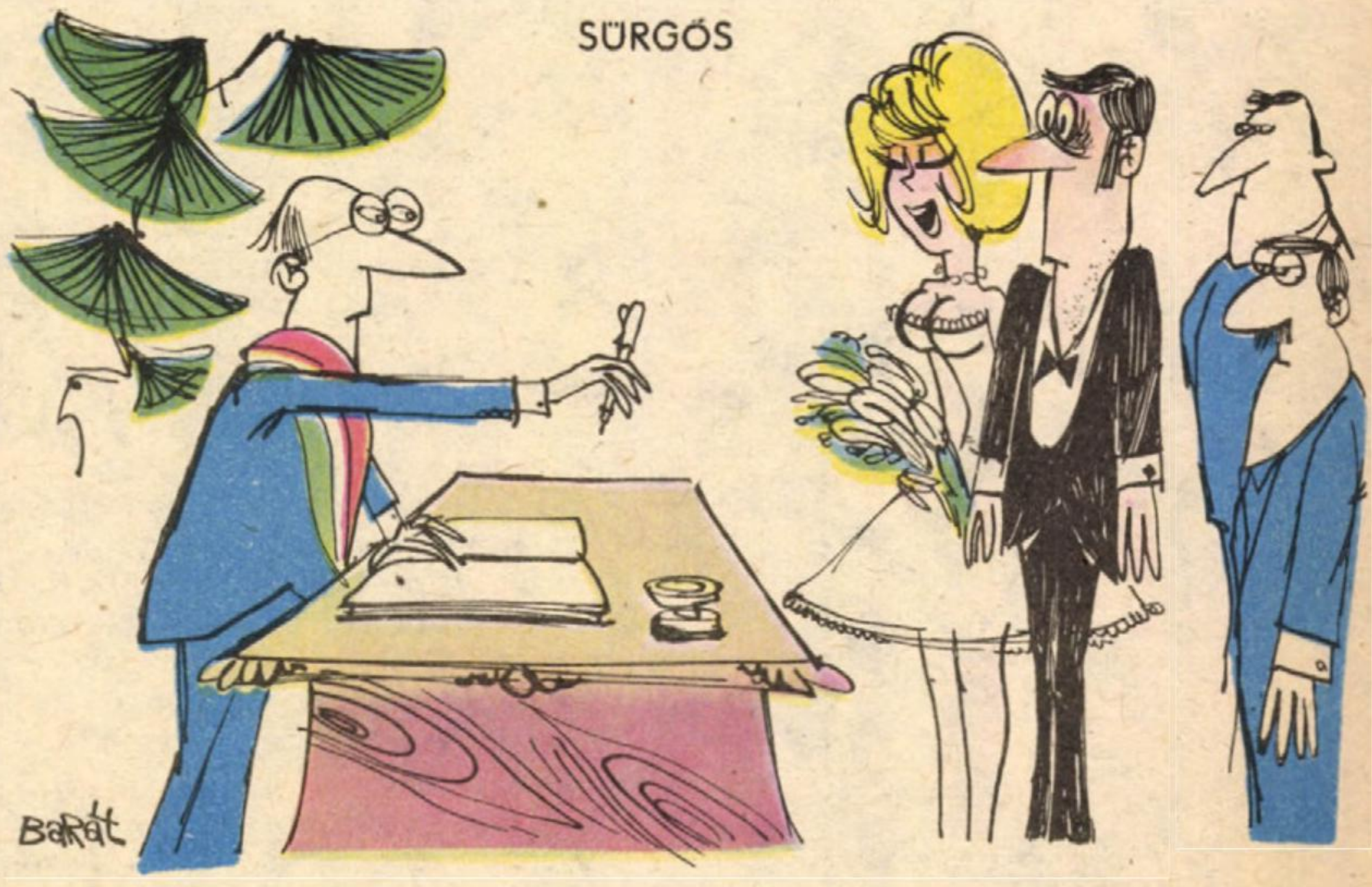

– És tessék mondani, ez a szerződés azonnal hatályba lép, vagy meg kell várni, amíg hazaérünk?

APASZÍV

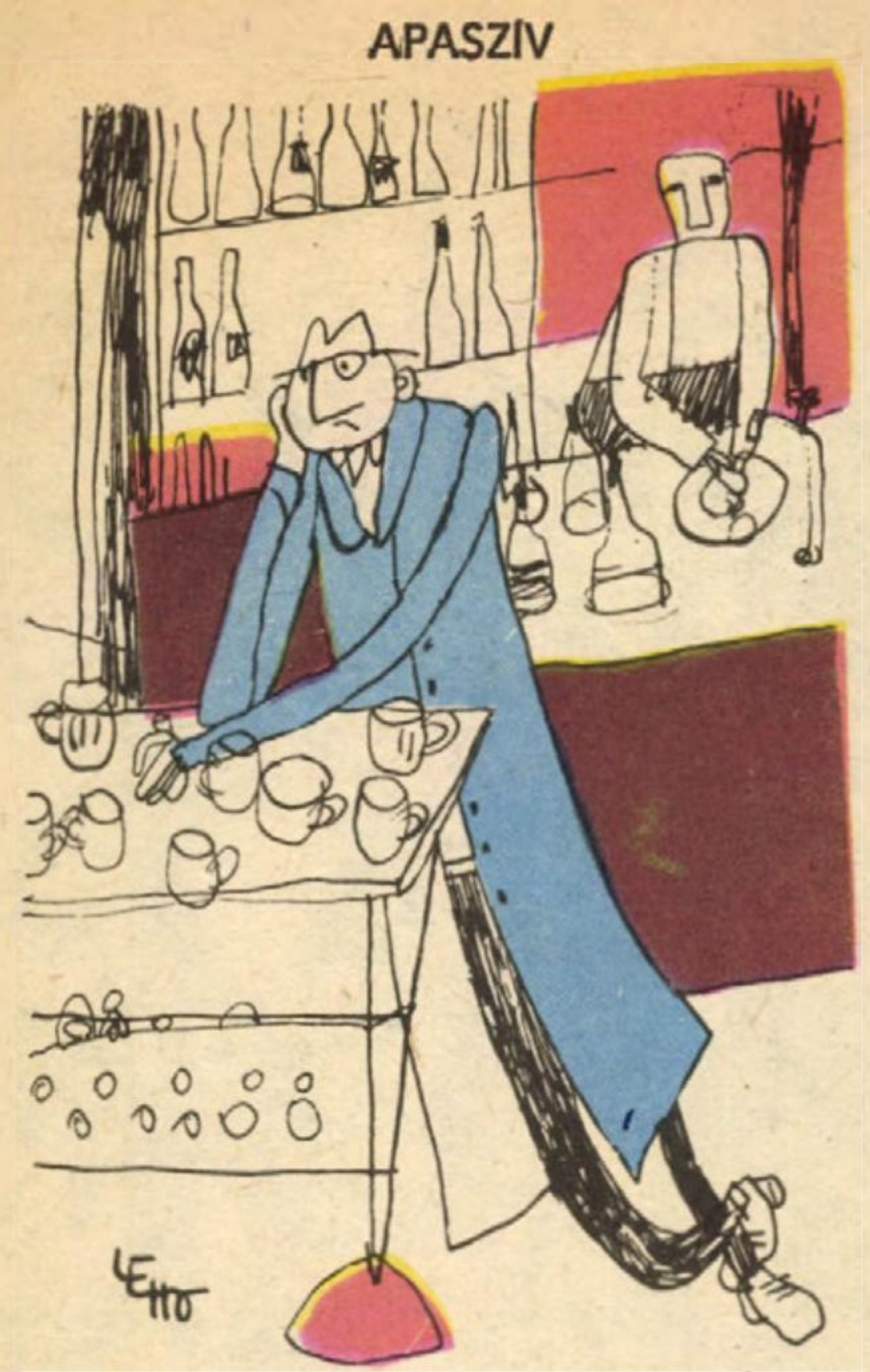

– Mindjárt itt a mikulás, és a szegény gyermekeim megint nem kapnak semmit.

RÉBUSZ

201. rejtvényünk megfejtése:

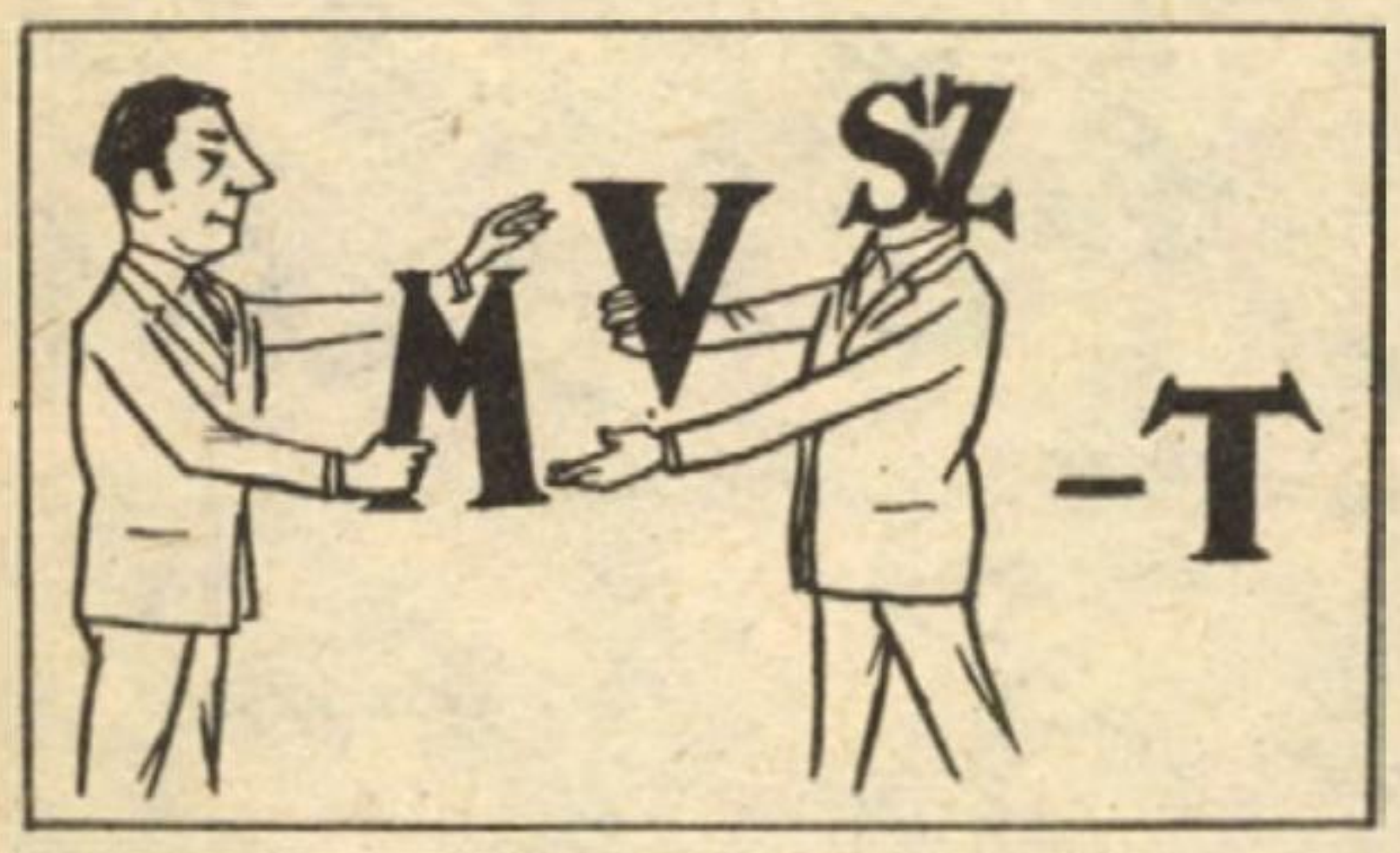

Vérszemet kap

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szathmáry Éva, Bp. XIV., Amerikai út 31/b.

Pozsgai Mátyásné, Komló, Vörösmarty u. 9.

Topp József, Vásárosdombó, Baranya m.

203. REJTVÉNYÜNK

CS R RR

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 22-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

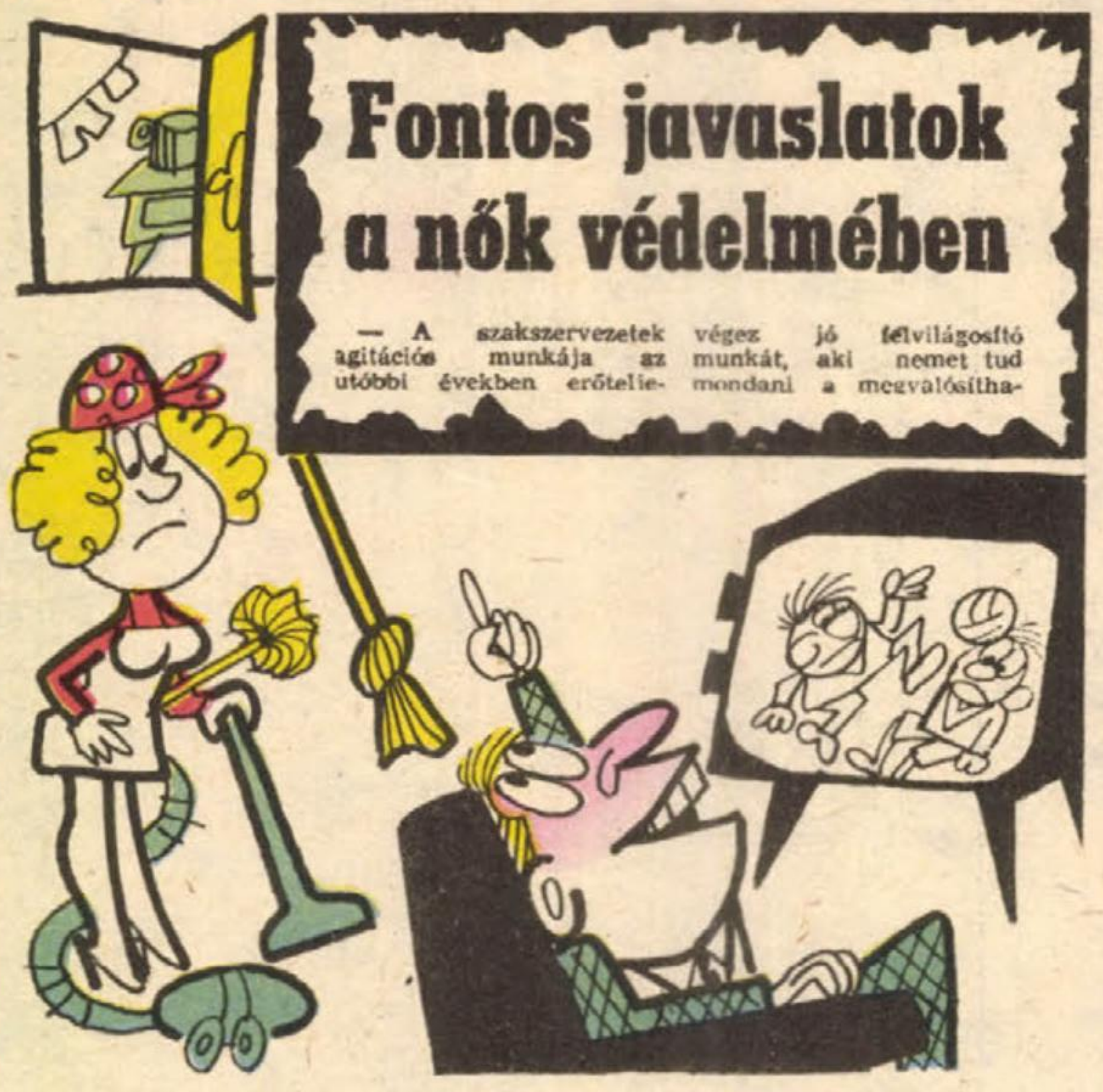

Fontos javaslatok a nők védelmében

— A szakszervezetek agitációs munkája az utóbbi években erőtelje-

végez jó felvilágosító munkát, aki nemet tud mondani a megvalósítha-

– Ne félj, fiam, amíg engem látsz!

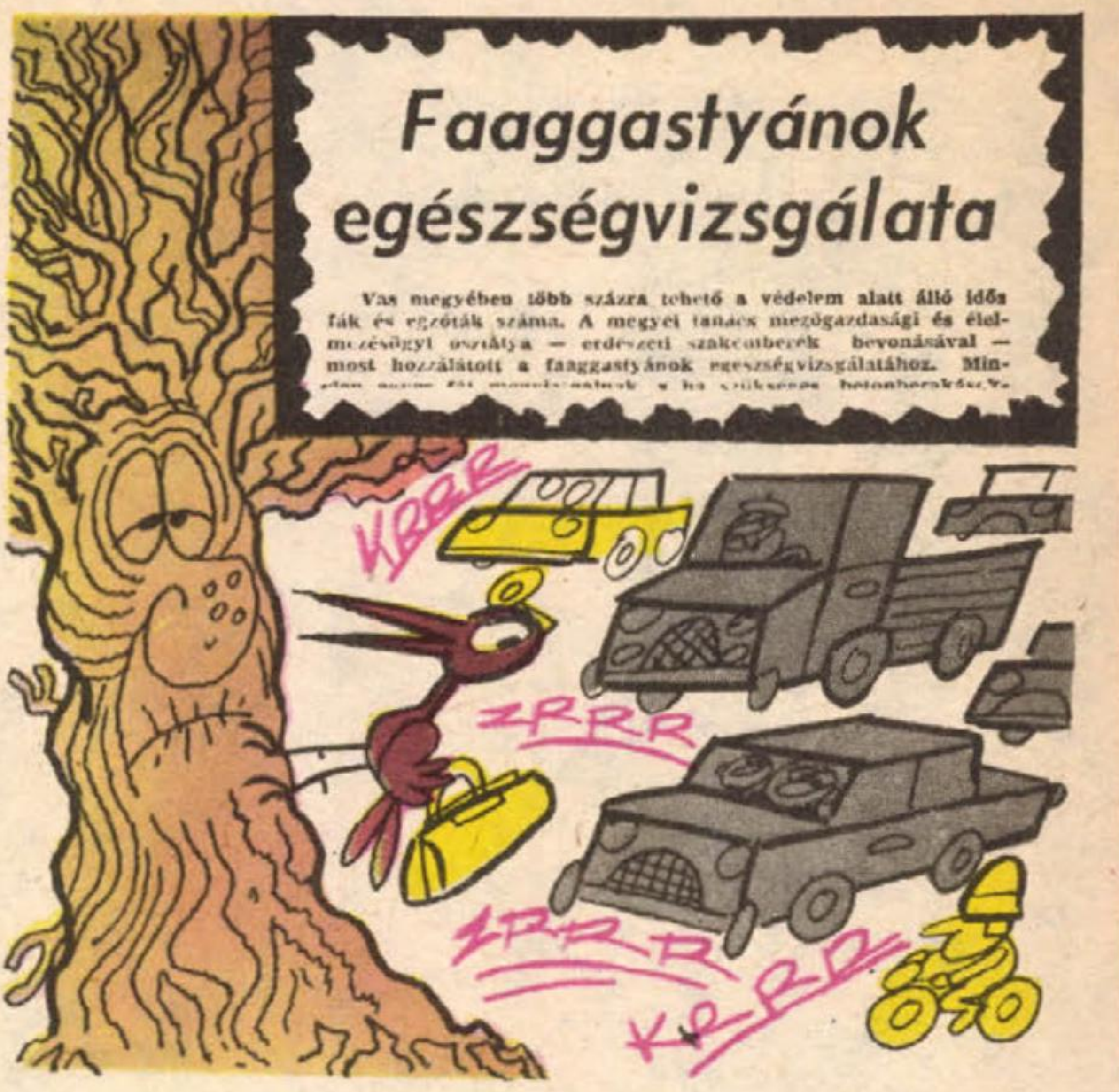

Faaggastyánok egészségvizsgálata

Vas megyében több százra tehető a védelem alatt álló idős fák és egzóták száma. A megyei tanács mezőgazdasági és élelmezésügyi osztálya – erdészeti szakemberek bevonásával – most hozzálátott a faaggastyánok egészségvizsgálatához. Min-

– Felírok valami jó idegcsillapítót.

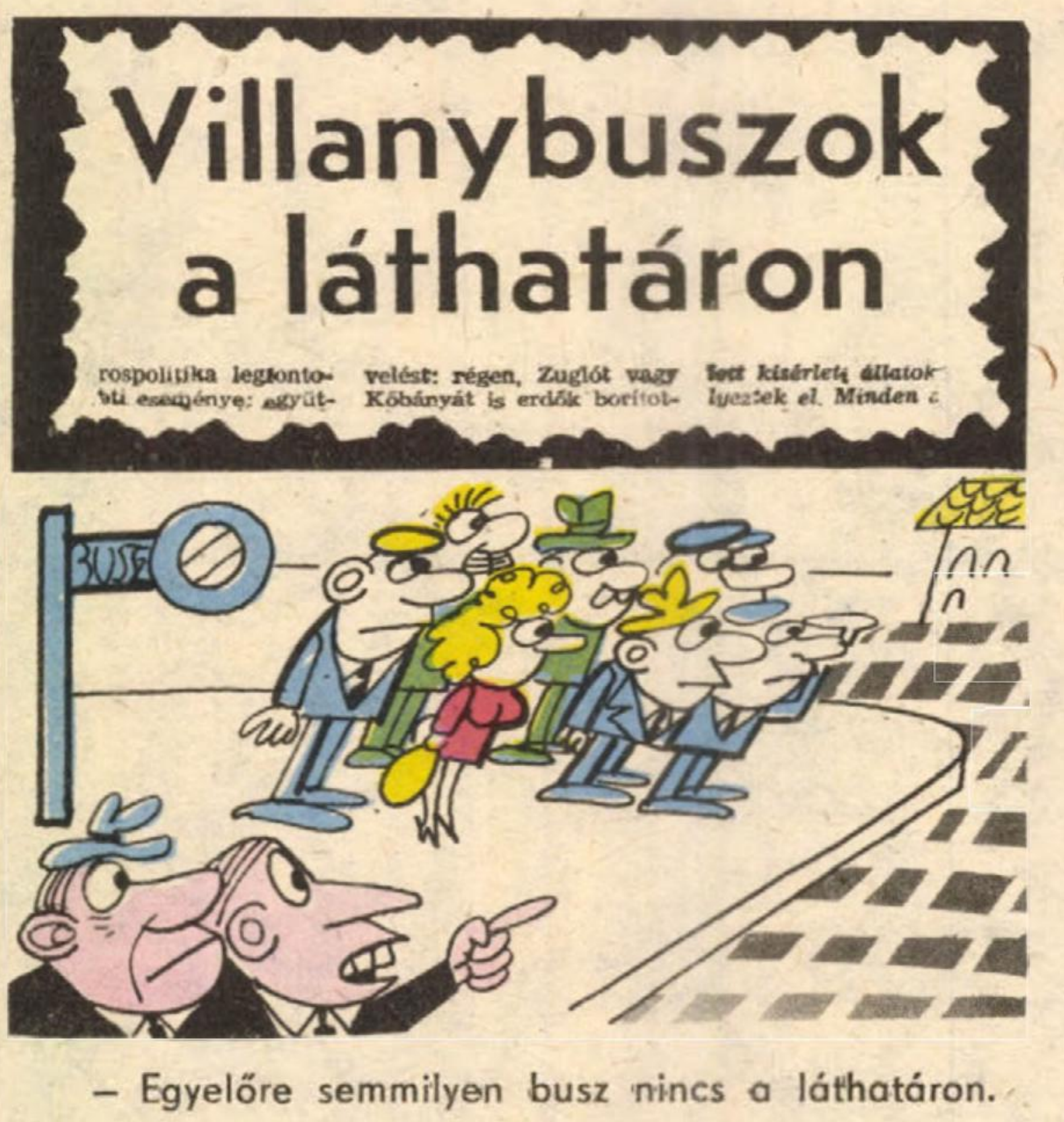

Villanybuszok a láthatáron

rospolitika legfonto-
bi eseménye: együt-

velést: régen, Zuglót vagy
Kőbányát is erdők borítot-

tett kísérleti állatok
lyeztek el. Minden

– Egyelőre semmilyen busz nincs a láthatáron.

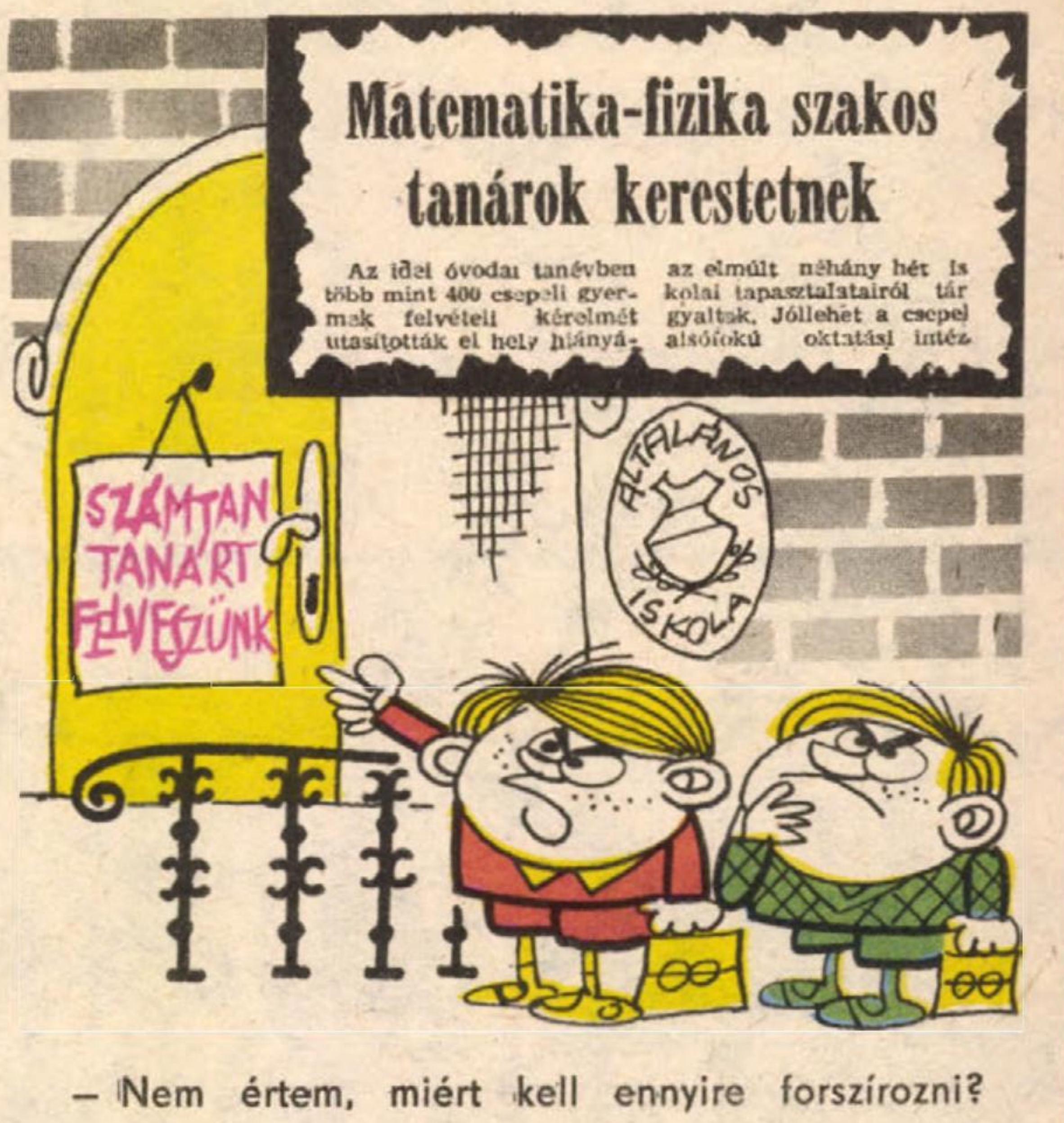

Matematika-fizika szakos tanárok kerestetnek

Az idei óvodai tanévben több mint 400 csepeli gyermek felvételi kérelmét utasították el hely hiányá-

az elmúlt néhány hét is kolai tapasztalatairól tár gyaltak. Jóllehet a csepel alsófokú oktatási intéz

– Nem értem, miért kell ennyire forszírozni?

A LEGHATÁSOSABB BANKREKLÁM

Az UPI-hírügynöség jelentése szerint az egyik amerikai bank (New Britain and Trust Co. of Connecticut) eredeti hírveréssel próbálja rávenni az embereket, hogy pénzüket tegyék bankba. A tévében egy 70 év körüli férfi mosolygó arccal bizonygatja, hogy „a pénz a bankban van a legbiztosabb helyen!"

A férfi nem más, mint Willie Sutton, Amerika leghíresebb bankrablója, aki fél életét börtönben, a másik felét bankrablással töltötte. Most már visszavonult a bankrablástól, ami azt jelenti, hogy a bankok biztonsága számottevő mértékben növekedett.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 71.4005/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

POSTAHIVATAL

HELYBEN

FOGÁSZATI HÓNAP

SZERELEM

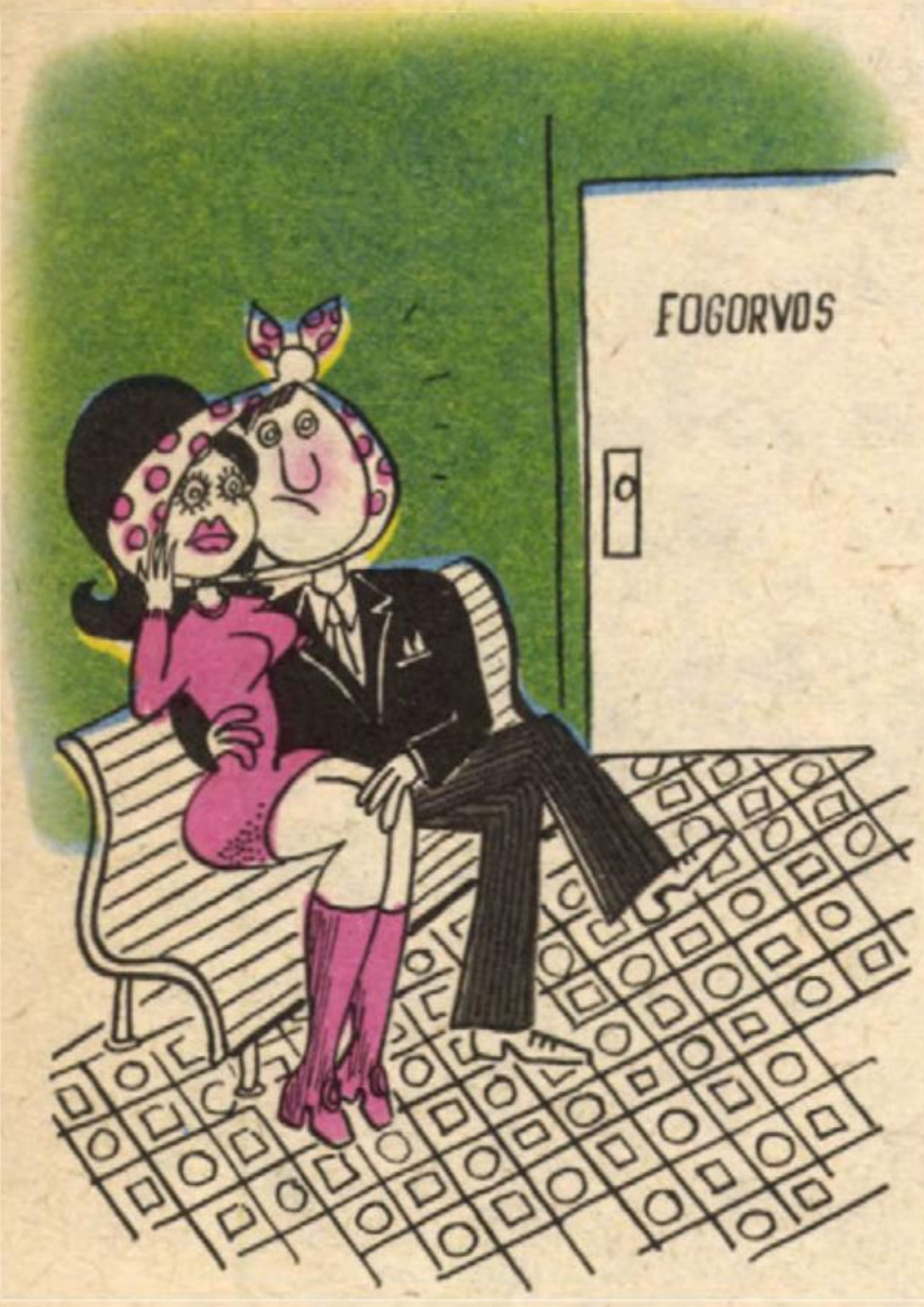

ÁRAMSZÜNET

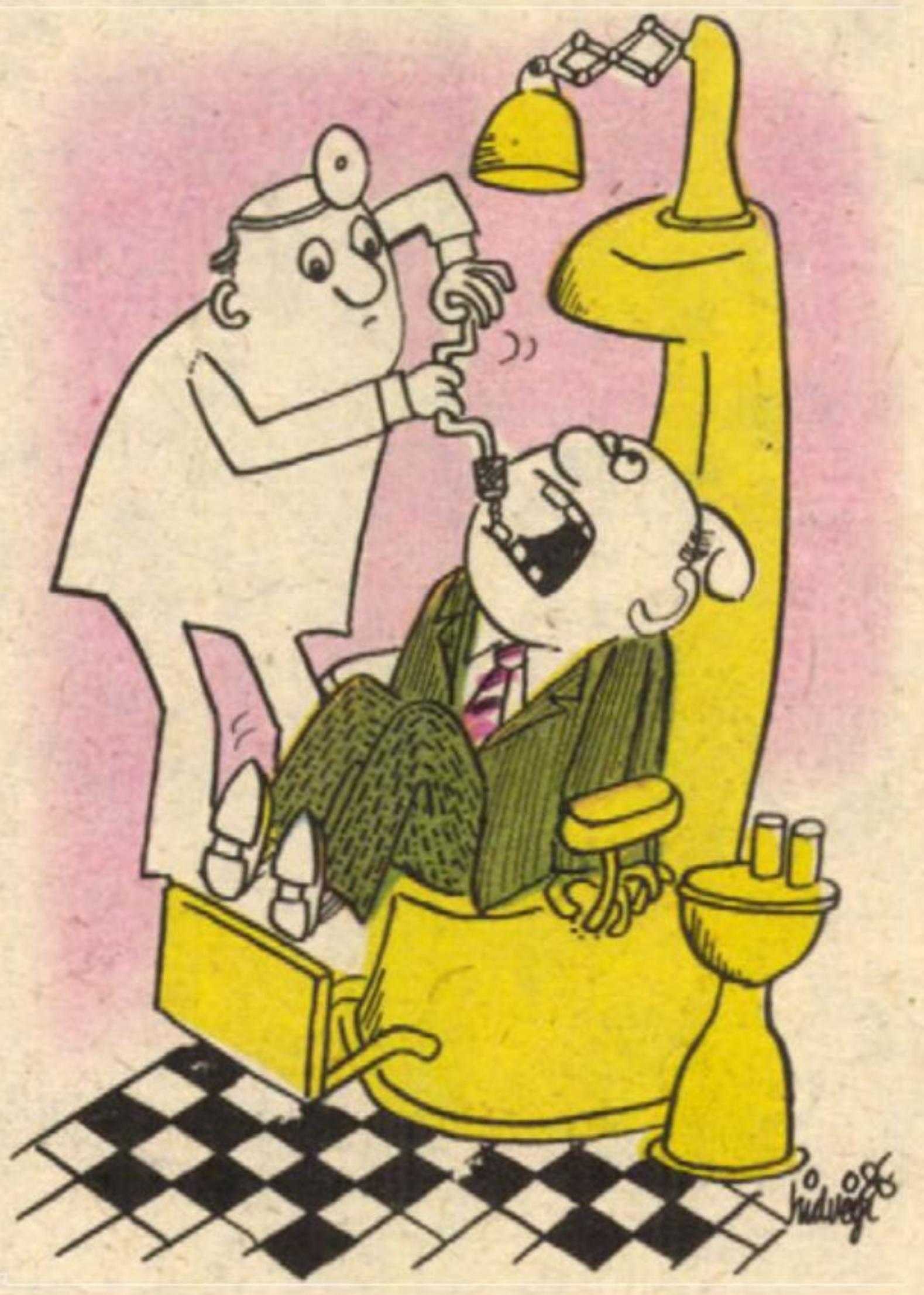

SZAKEMBER

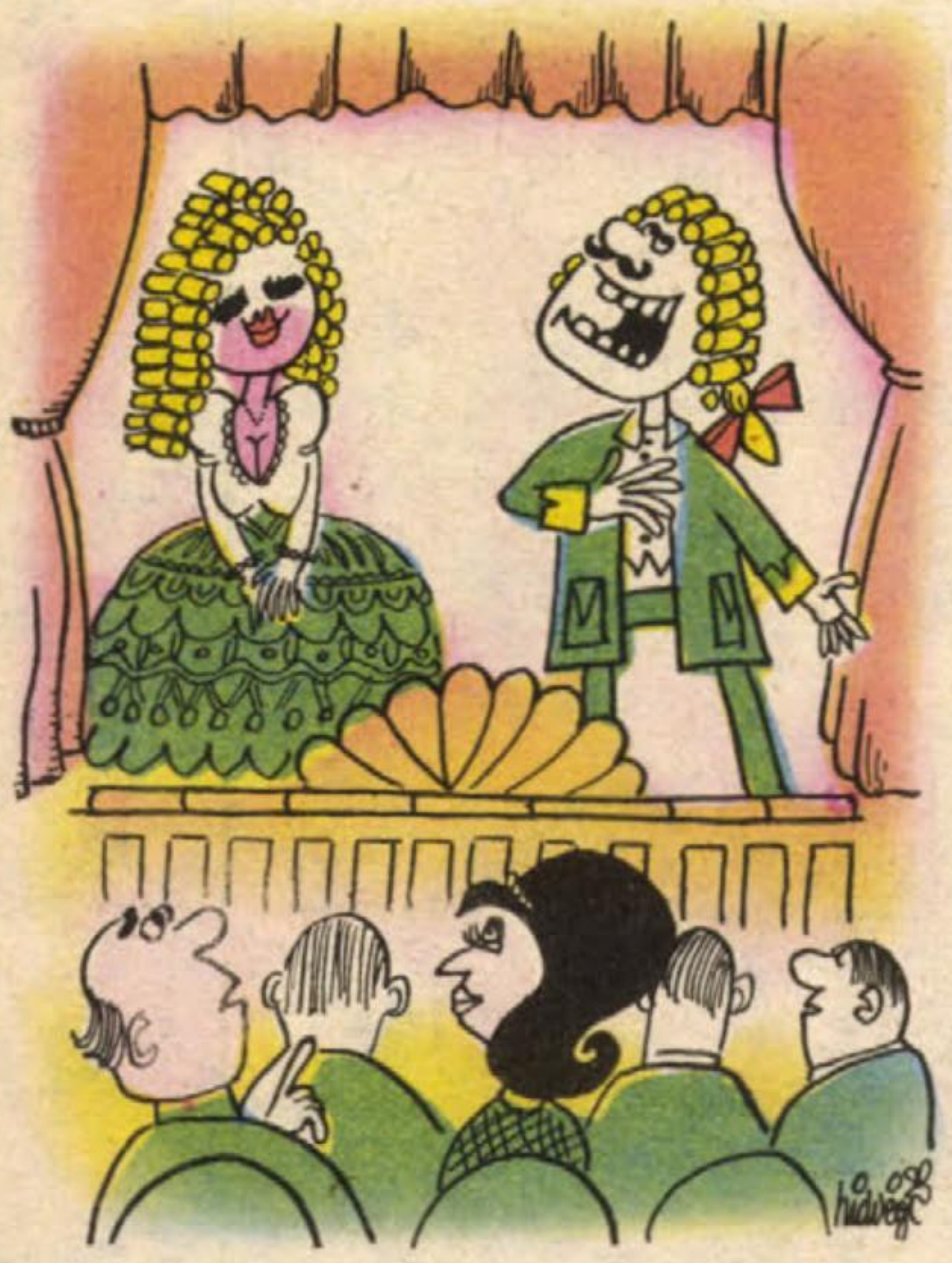

– A bal alsó hármas lyukas!

A PECHES BÖLCS

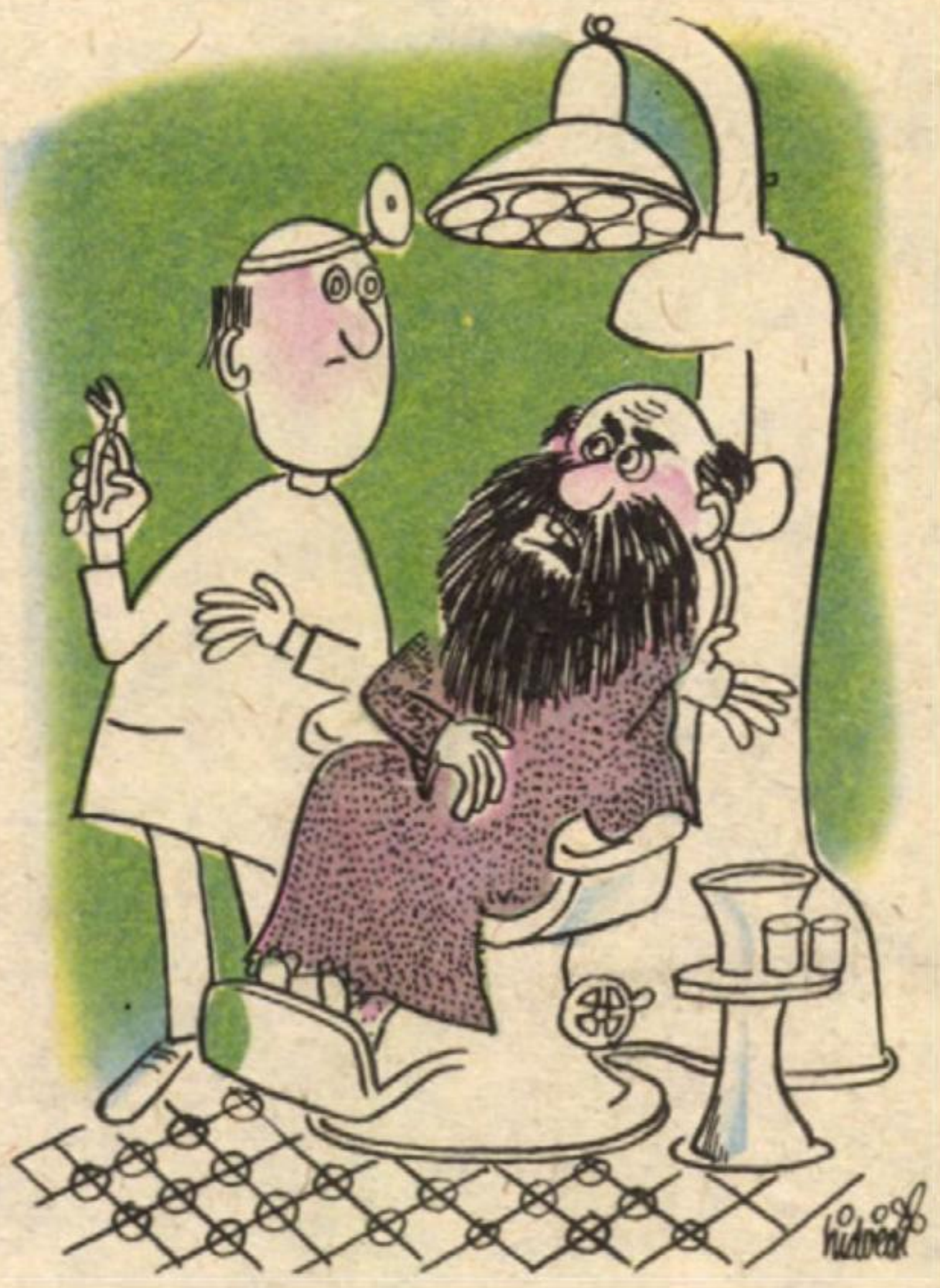

– Doktor úr, nem akar kinőni a bölcsességfogam.

Hidvégi János rajzai

TÜRELMETLEN ASSZONYKA

Az „International Herald Tribune"-ban olvastuk, hogy Mrs. Jane Sabin, dr. Albert Sabin felesége válópert indított férje ellen azzal az indokolással, hogy férje elhanyagolja őt. Azt állítja, hogy valamilyen Sabin-cseppekkel foglalkozik, de ki tudja, hol kujtorog, talán lányok után jár. Még sok panasza volt férje ellen, de ez az úgynevezett Sabin-csepp már az utolsó csepp volt a pohárban.

A bíróság kimondta a válást, s az orvos most kereshet magának egy másik asszonyt, aki valamivel megértőbb lesz férje „hobby"-ja iránt.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a Ludas Matyi 1972-es évkönyvét. Az évkönyv árát, 15,— forintot, a postahivatal megbízottjának kézbesítéskor fizetem.

Név: ______________________________

Lakhely: ______________ ______________

Utca, házszám: ______________________

____
megrendelő aláírása

RÖVID TÁV

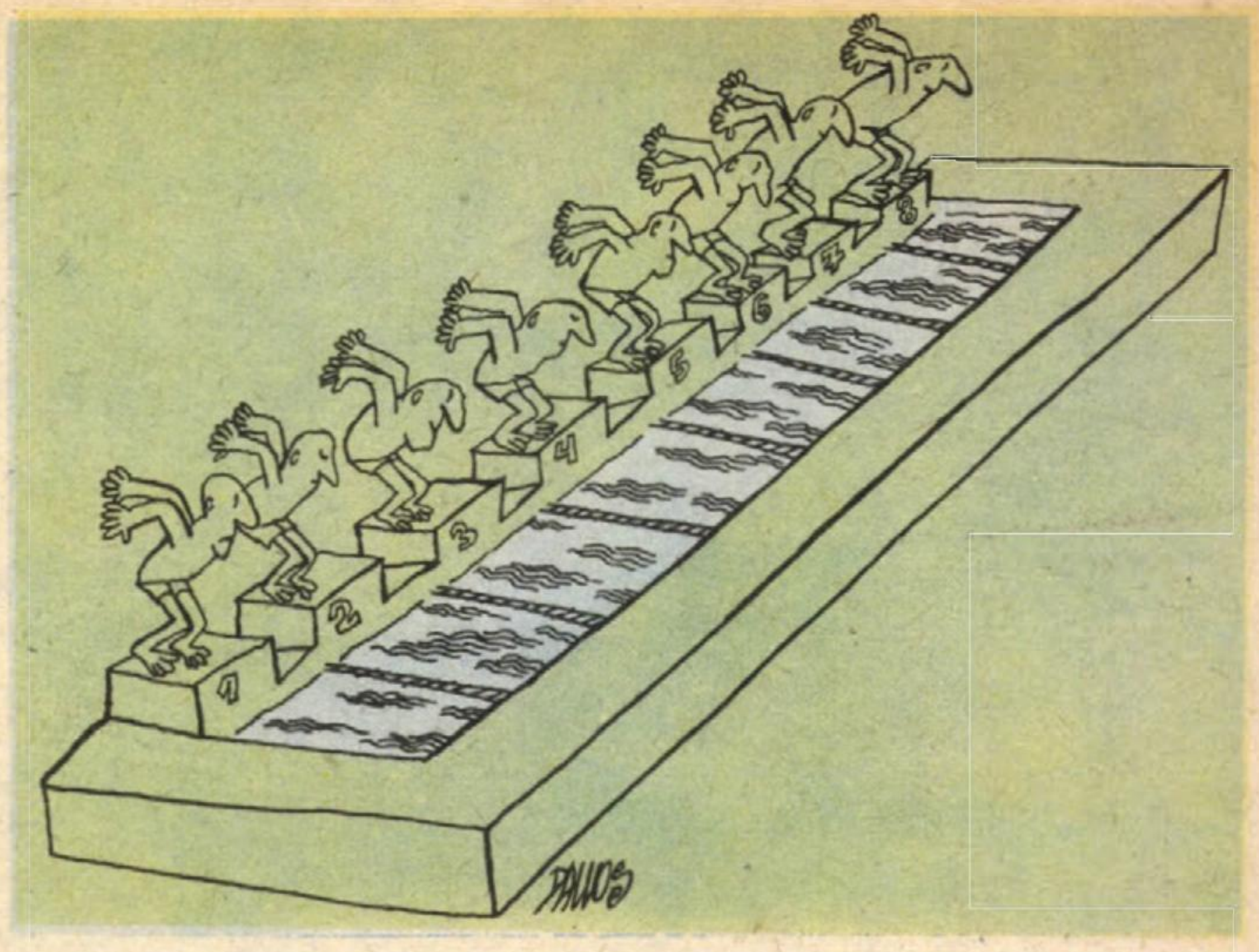

ELVÁLT APA

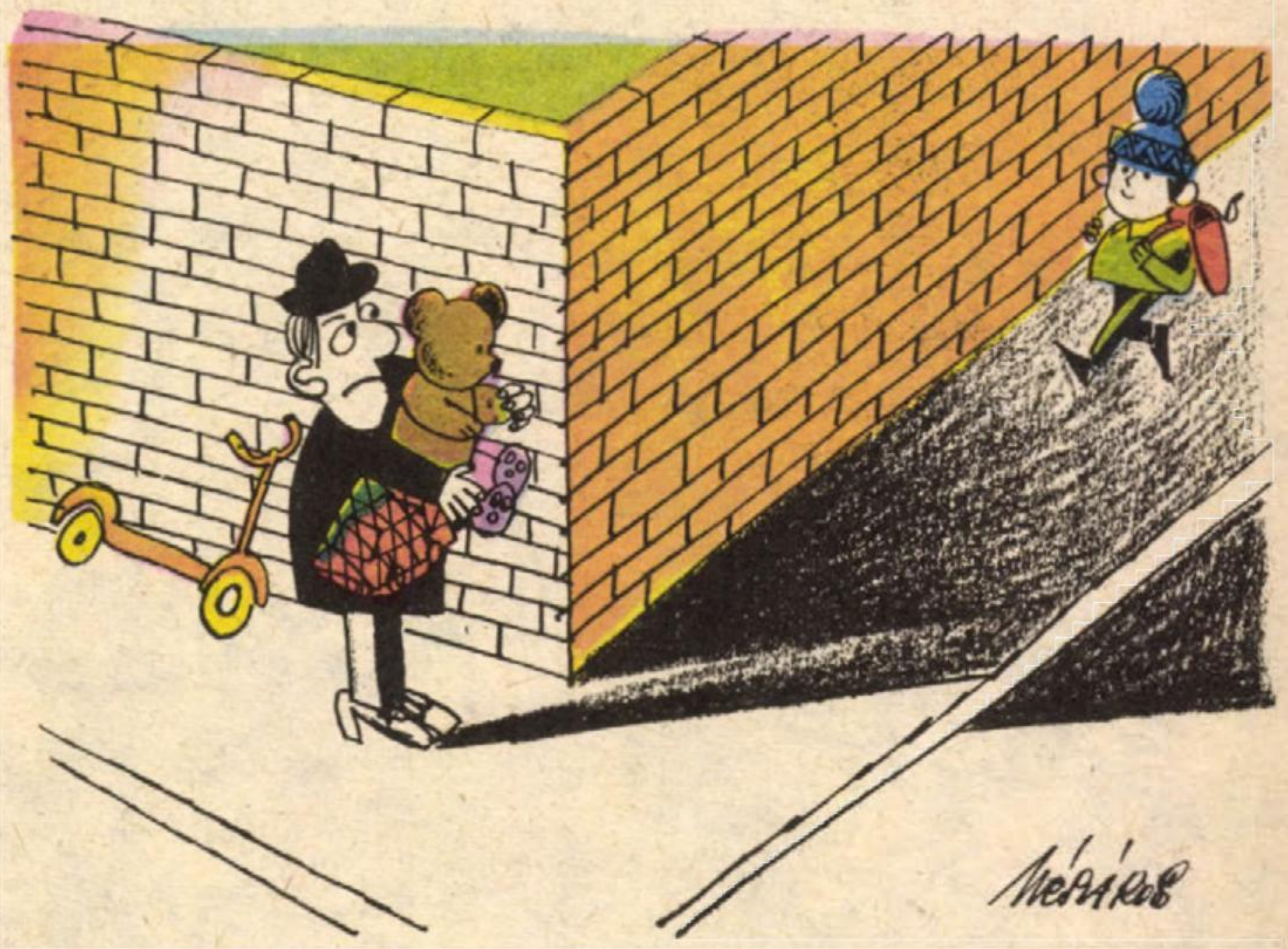

PEDANS CSŐLAKÓ

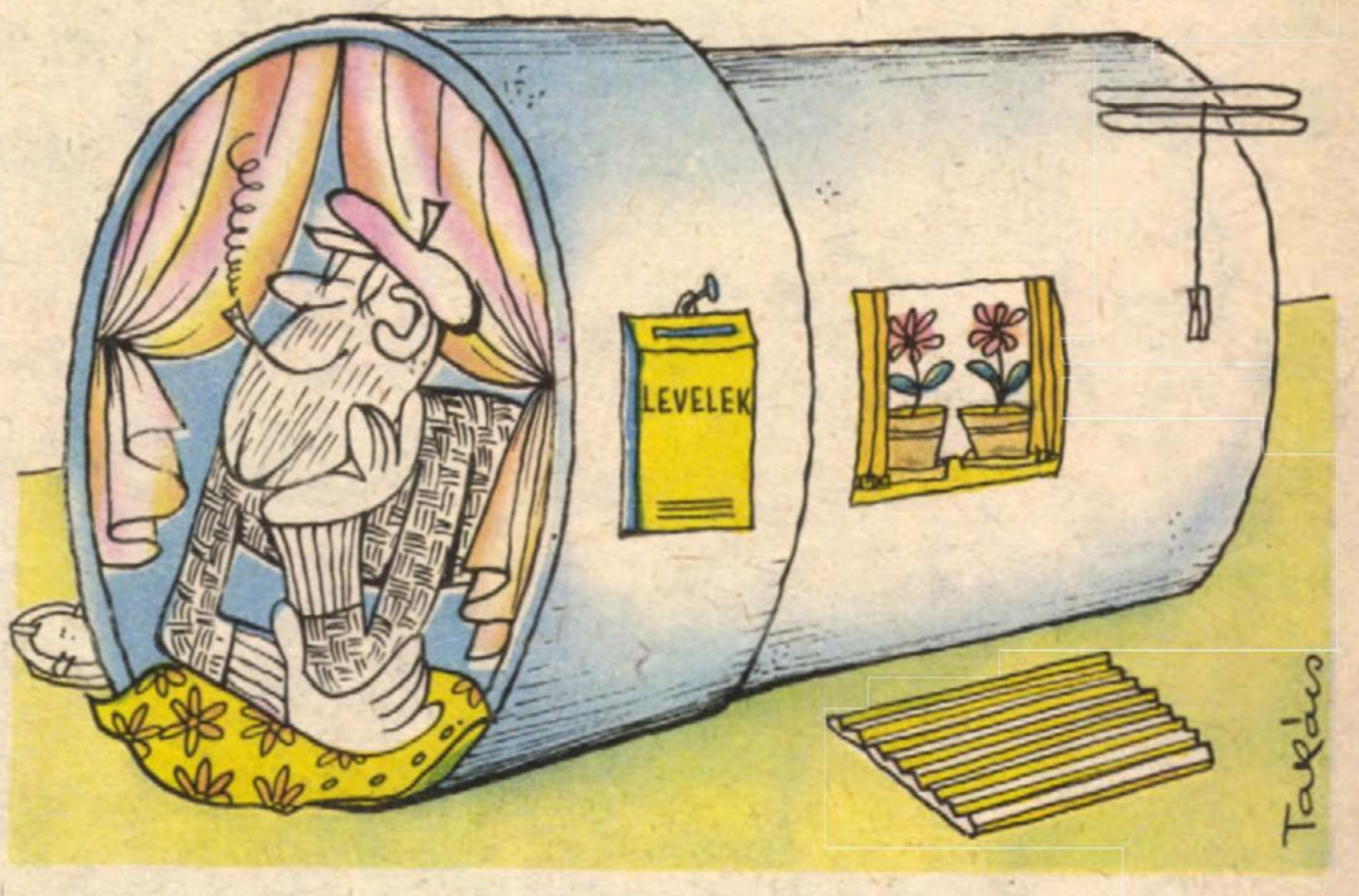

NAGY GONDOK

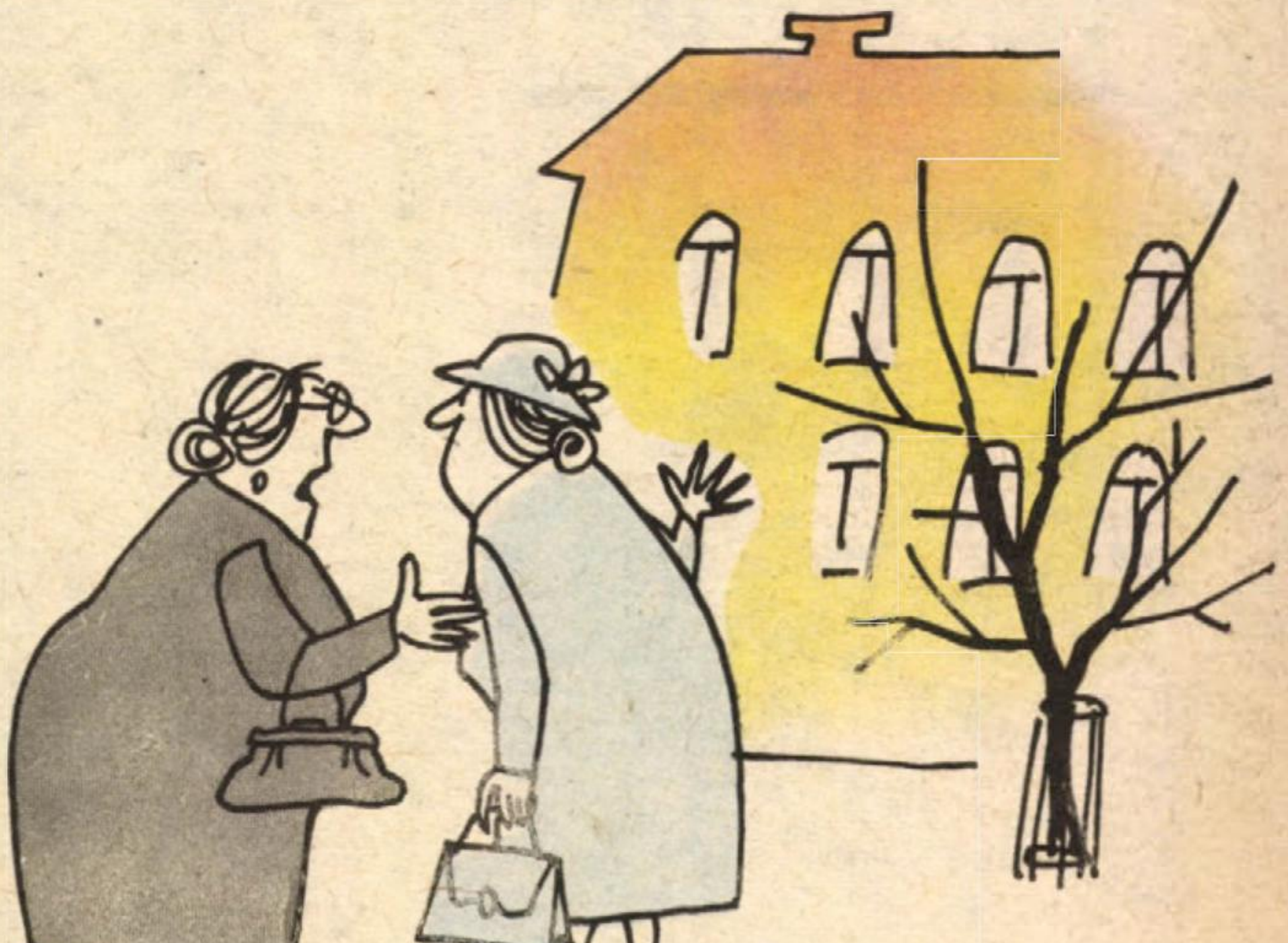

– Építettük azt a sok hidat, és most megszűnik a Duna!